

EIKONES

ONES
ΗΝΑΙ ΕΤΟ

ΔΙΑΓΗΓΕΙΡΩΤΙΚΩΝ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΠΛΟΗΓΩΝ
■
"Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΡΑΧ
Η ΜΟΔΑ 1956 - 57

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΠΛΟΗΓΩΝ
■
"Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣ"
Η ΜΟΔΑ 1956 - 57

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

- ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΟΡΧΗΣΤΡΕΣ
- ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΦΑΓΗΤΑ
- Η ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

"ΑΣΤΕΡΙΑ"

Zaberna

ΑΚΤΗ "ΑΣΤΗΡ" ΓΛΥΦΑΔΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 51 ΔΡΑΧ. 5
15 - 21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1956

Εκδόσεις: ΕΛΚΗΝ "Ελένη Γ. Βλάχου—Η. Γ. Ηλιδόπουλος,"
Διευθυνσεις: Κων. Κ. Ψυχας (Μονής Πετράκη αριθ. 8, 'Αθήναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριανίτης ('Αλδου Μανουτίου 18 'Αθήναι)

Γραφεία:

Συντάξεις, Σωκράτους 57, 'Αθήναι, Τηλεφ. 57-081
'Εκδόσεις, Βουλιαγμένης 352, 'Αθήναι, Τηλεφ. 90-821

Συνδρομολογία:

'Εσωτερικού, εξάμηνος δραχ. 130. 'Ετησια δραχ. 260.
'Εξωτερικού, εξάμηνος δολλάρ. 7. 'Ετησια δολλάρ. 14.

'Ασροποικική αποστολή κατόπιν συνεννοήσεως—Διαφημίσεις κατά συμφωνίαν. 'Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις άρθρων και εικόνων του περιοδικού χωρίς την άδεια των συγγραφέων και των εκδοτών—Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται—Τηλεγραφική Διεύθυνσις: ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

"ΕΛΚΗΝ" ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένον δρ. 400.000)

Η ζωή των αδελφών Μπροντέ, που άρχισε να δημοσιεύεται από το προηγούμενο τεύχος, με τίτλο «Στ' άνεμοδαρμένα ύψη», άρεσε (και, για να μη κρύβουμε από μετριοφροσύνη την αλήθεια, ένθουσίασε...) πολλούς από τους άναγνώστες μας. Δημιούργησε όμως ένα πρόβλημα. όνοματολογίας —χασοκτηρισμού δηλαδή του είδους του κομματιού αυτού. —Τί είναι; μας ερωτούν. Μυθιστόρημα; Μυθιστορηματική διεγγραφή; 'Ιστορικό ανάγνωσμα; Ρεπορτάζ; 'Ερευνα; 'Ομολογούμε πως δεν έχουμε μια σύγυρη απάντηση. Το «είδος» είναι νέο. Και συγκεντρώνει πολλά από τα χαρακτηριστικά όλων των κατηγοριών. Οι ώραιότερες φωτογραφίες του κ. Φιλ. Μπούκα, που το συνοδεύουν, άπεικονίζουν με τον πιο ανάγλυφο τρόπο, ξαναζωντανεύουν το πλαίσιο μέσα στο οποίο κύλησε η ζωή των μεγαλοφυών αυτών γυναικών. Πολλές φορές άποκαλύπτουν μια λεπτομέρεια, τονίζουν ένα στοιχείο, από εκείνα που η φαντασία δύσκολα τ' άγκυλιάζει. Εξ άλλου, ύπάρχει κ' η ιστορική αλήθεια, γύρω άπ' αυτές τις τρεις δραματικές ύπαρξεις, που τόσο άπασχόλησαν τους μεταγενεστέρους με το έργο τους. Τέλος, δεν λείπει ένας συγκρατημένος μυθιστορηματικός ήνος, αυτός που δίνει σ' ένα ένιοιο σύνολο και άποδίδει την άτμόσφαιρα των έπεισοδίων. Η άνταπόκριση πάντως του κοινού μας σ' αυτό το «νέο είδος», μας ένθαρρύνει να το επαναλάβουμε με άλλα ιστορικά ή καλλιτεχνικά θέματα του παρελθόντος, που εξακολουθούν να «ζούν» μέχρι σήμερα, άποτυπωμένα πάνω σ' ένα σωρό άντικείμενα, σε τόπους, μνημεία κι άπογόνους.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ

«...Μου είναι δύσκολον, δι' αυτό και δεν θ' άποφασίσω να σου περιγράψω το τι ένιωσα που για πρώτη φορά άπεφάσισα να ρίξω μια ματιά και σε αυτό το περιοδικό ΕΙΚΟΝΕΣ —έτσι έσκέφην όταν έβιδα το πεντάγραμμον για να τις αγοράσω. Δεν θα διστάσω όμως να σου γράψω πως θα δυσκολευθώ πολύ να συγχωρήσω τον έαυτόν του, διότι τόσον καιρό δεν διέθετε πέντε δρχ. έστω και από περιέργειαν, διά να διαπιστώσει τι σόι πράγμα είναι αυτό το περιοδικό, το όποιον δεν θα ένγνώριζεν άκόμη άσφαλώς, άν δεν ένύγχανε να προσέξη την πανηγυρικήν έκδοσιν. 'Αλλά κάλιο άργά παρά ποτέ. Η ουσία είναι ότι το έπηρα και από την πρώτην στιγμή, διεπίστωσα ότι είναι το καλύτερο 'Ελληνικό Περιοδικό. Δεν θέλω να σε κουράσω περισσότερο, άφού σκοπεύω να σου ζητήσω μια μικρή έξυπνότητα. Είς την σελίδα 120 ύπάρχει ένα παιχνίδι (Ζιγκ-Ζαγκ) με το όποιον άσχολήθηκα κάπως, θα ήθελα λοιπόν να σας παρακαλέσω μια και δεν γνωρίζω σε ποιόν πρέπει να άποσταθώ να με πληροφορήσχη διά του Ταχυδρομείου σας, άν δύνανται οι άναγνώται να σας στέλνουν παρόμοια παιχνίδια, και άν όχι, μήπως ήτο καλύτερον να μη δημο-

σιεύονται αι λύσεις στο ίδιον τεύχος άλλ' άπλώς ν' αναγράφητε μόνον πόσους βαθμούς έφθασεν ο ειδικός συνεργάτης σας, ούτως ώστε να προσπαθούν οι άναγνώσται άν όχι να τον περάσουν, τουλάχιστον να τον πλησιάσουν;»

Χαράλαμπος Κορομβόκης
(Ένταθα)

Εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Το παιχνίδι όμως δεν έχει λόγο ν' αλλάξη την μορφή του, άφού δεν δημοσιεύεται παρά για να άπασχολή λίγο, εύχάριστα και μορφωτικά τους φίλους μας. Η λύσις, στο ίδιο τεύχος, διευκολύνει, ενώ μετά μια έβδομάδα, ποιος θα θυμόταν τις επιδόσεις του;

ΑΙΩΝΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Δημοσιεύω και την άρχή της παρακάτω έπιστολής, μόνο και μόνο για να μπορώ να την... διαψεύσω!

«Άγαπητές ΕΙΚΟΝΕΣ! Η μάλλον θάπρεπε να πώ, άγαπητέ μου Τοζότη, γιατί σε σένα άπευθύνομαι, άφού σύ είσαι η ψυχή του περιοδικού. Δεν χρειάζεται θεογνωσία για να το καταλάβη κανείς. Λοιπόν, ά-

... πού κυκλοφορούν

ΕΝΑΣ ΕΚΛΕΚΤΟΣ ΔΙΣΚΟΣ ΕΛΑΦΡΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, (ΦΙΛΙΠΣ ΡR 76038) είναι 25 εκ., 33 στροφών και έχει μια ήχογράφηση από το ρεσιτάλ που έδωσε τελευταία στην αίθουσα Πλεγέλ ο περίφημος 'Αντιλλέζος φανταζίστας 'Ανρ Σαλδαντόρ. Ο δίσκος κλείνει μέσα του όλη τη ζωή μιας παρισινής νύχτας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΜΑΣ ΗΡΘΕ ΕΝΑΣ ΔΙΣΚΟΣ 33 ΣΤΡΟΦΩΝ, 25 εκ., επίσης, με όλες τις τελευταίες άμερικανικές έπιτυχίες, τραγουδισμένες από τα μεγαλύτερα όνόματα του άμερικανικού ραδιοφώνου: Τζόννυ Ραϊν, Τζο Στάφορντ, Λούις 'Αρμίστρονγκ, Μάιντυ Κάρσον και άλλους. 'Ασφαλώς θ' άρέσει πολύ στους φίλους των άμερικανικών τραγουδιών (Φίλιπς 07763 ΒΕ). Τα τέσσερα από τα τραγούδια, και τα καλύτερα κατά τη γνώμη μας, περιέχονται και σε ένα δίσκο 46 στροφών με τα στοιχεία: Φίλιπς 429124 ΒΕ.

Η ΕΛΛΑ ΦΙΤΖΕΡΑΛΝΤ ΞΑΝΑΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΥΣΤΕΡΑ από καιρό τραγουδώντας την σύνθεση του Σήρινγκ «Νανούρισμα στη χώρα των πουλιών» στο δίσκο CID 95505. Η ώραία ένορχήστρωση και η Φιτζέραλντ με το άπαράμιλλο στυλ εξασφάλισαν ήδη την έπιτυχία του δίσκου πριν θθάση σε μας. Η άλλη άψη του δίσκου έχει ένα Be-Bop. Οι θαυμασται της 'Ελλάς άσφαλώς θα ικανοποιηθούν.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΑΦΡΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, ΕΦΘΑΣΑΝ ΣΤΟΝ «Ίκαρο» οι δίσκοι της καινούργιας Γαλλοκανσής «φανταζίστ» 'Αγκλαέ. Η 'Αγκλαέ, σε ηλικία μόλις 20 ετών, έχει κατακτήσει με την φωνή της και την ιδιόρρυθμη προφορά της τους Παριζιάνους. Τα τραγούδια που έχουν οι δίσκοι, δεν είναι μόν άπό τα γνωστότερα σε μας, είναι όμως άπ' αυτά που τραγουδάει σήμερα όλο το Παρίσι. («ΦΙΛΙΠΣ» 432011 ΝΕ).

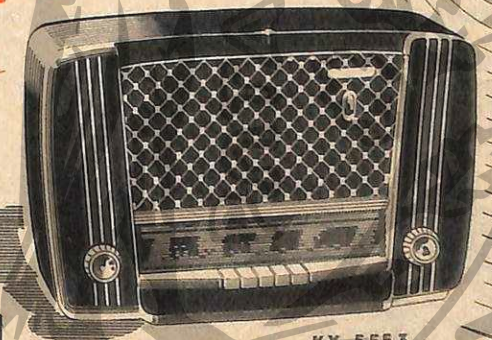
ΣΤΟ «ΜΑΜΠΟ» ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΩΡΑΙΑ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ ΤΗΣ ταινίας «Έκστασις και πάθος» με τους άσους, που είναι, κατά τη γνώμη μας, η καλύτερη από τις τόσες που κυκλοφορούν (ΣΙΝΤ 90506 35 δρχ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΑΡΟΥΣ ΧΟΡΕΥΤΑΣ ΣΗΜΕΙΩΝΟΜΕΝ ΤΟΝ ΔΙΣΚΟ Vogue 45168 όπου ο καινούργιος Γάλλος κιθαριστής Μαρσέλ Μπιανκι με το συγκρότημά του παίζουν ένα «τσά-τσά» και ένα άραιότατο μπουλερό. Χορευτικός είναι και ο έπόμενος δίσκος Decca 75511. Είναι η ώραία σάμπα «Λόλα» τραγουδισμένη με πολύ κέφι από την Τοχάμα.

Πρωτοί

Έχετε όλον τον κόσμο στο στίτι σας μ' ένα ραδιόφωνο

ERRES

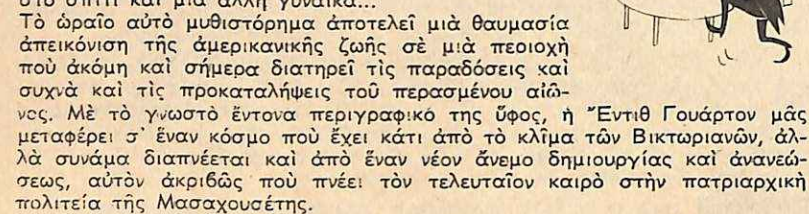

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: "Ρ. Ε. Α."
ΑΘΗΝΑΙ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16 ΤΗΛ. 24.458

«ΔΕΝΤΡΑ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ» (ΕΘΑΝ ΦΡΟΜ). ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΝΤΙΘ ΓΟΥΔΡΑΝ. Μετάφραση Ν. Κωνσταντίνου. «Εκδόσεις «ΙΚΑΡΟΣ»», σελίδες 136. Στο βιβλίο της αυτό η «Εντίθ Γουδράν παρουσιάζει τη μικρή κοινωνία του Στάρκφιλντ της Μασαχουσέτης, που μέσα στα στενά της πλασίας εξελίσσεται ηπραγική ιστορία του «Εθαν Φρόμ, ενός ήλιουφμένου νέου, ο οποίος μαζί με το κτήμα του κληρονόμησε κι όλη την κατοικία που κατατρέχει την οικογένειά του. Λίγο αργότερα, ένας άποτυχμένος γάμος με μία κοπέλα φίλσθεν, γκρινιάρια και πολύ μεγαλύτερη του, του στερεί κάθε ένδιφέρον για τη ζωή. Υπάρχει όμως στο σπίτι και μία άλλη γυναίκα...

«Ο ΚΡΙΚΟΣ» (ΤΟΥ ΑΠΟΔΗΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ) ΧΡΟΝΟΣ 7ος,
 'Ιούλιος - Αύγουστος 1956. 'Αριθ. 67 - 68. 'Αφιέρωμα εἰς τὸν Ἑλλη-
 σμὸν τῆς Ἀμερικῆς σελ. 165.

Στά επτά χρόνια της εκδόσεώς του ο «Κρίκος» δὲν ἔχει μόνον προσφέρει μία συνεχή ἔθνητικὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ καὶ μίαν σειράν θετικῶν προσφορῶν στὰ σύγχρονα ἑλληνικά γράμματα, καὶ στὴν διάδοσίν τους, ὅπου τοῦ κόσμου ὑπάρχει Ἑλληνισμός. Μὲ τὴν πανηγυρικὴν τοῦ αὐτῆν ἐκδοσὴν συμπληρώνει ἕναν ἀπὸ τοὺς βασικοὺς κύκλους τῆς ἀποστολῆς του καὶ μάλιστα μὲ τρόπον ποῦ δὲν ἔχει νὰ ζηλέψῃ τίποτε ἀπὸ ἄλλα περιοδικά. Τέτιες ἐκδόσεις ξεφεύγουσιν ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ροὴ τῆς ἐπικαιρότητος καὶ ἀποτελοῦν πολὺτιμὴν βοήθημα γιὰ κάθε ἰδιωτικὴ ἢ δημοσίαν βιβλιοθήκην.

Υπάρχουν, πράγματι, στὸ τεῦχος αὐτό, ἄρθρα ἐκτενῆ γιὰ ὅλες σχεδὸν τῆς ἐκράσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς: Ὁρθογραφία, Παιδεία, Γράμματα, Τέχνες, Ὅργανώσεις Ὅμογενῶν, ὅτι μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρει ὅσους πιστεύουν στὴν ἰδέα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν διεμερὴ προβολήν της. Υπάρχει ἐπίσης καὶ ἕνας ἀρκετὰ κατατοπιστικὸς ὁδηγός, σχετικὰ μὲ τὰ ἐπίκεντρα τῆς ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς καὶ ναυτιλιακῆς δραστηριότητος σ' ὅλες τῆς πρωτεύουσας καὶ τῆς μεγάλης πόλεως τοῦ ἑξωτερικοῦ, ποῦ ὅσο προϋπὸν τὰ χρόνια, συνεχῶς συμπληρώνεται. Υπάρχει, τέλος, καὶ μίαν ἀρκετὰ ἀντιπροσωπευτικὴ παρουσίαις τῆς λογοτεχνικῆς παραγωγῆς τῶν ἀποδήμων Ἑλλήνων κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, καὶ μὲ χαρὰ βλέπει κανεὶς ὀνόματα ποῦ ἀπὸ καιροὶ λείπουν ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκὴν σκηνήν: Τοῦ Ἡλίου Σιώγα, τοῦ Πῶλ Νόρ, τοῦ Ἡλίου Κότσου.

‘Αλλ’ εκείνο που κάνει ειδική εντύπωση στὸν ἀναγνώστη, εἶναι ἡ ἐκτε-
νὴς καὶ καλῶςστην παραθέσει τοῦ ὅρου τῶν ἀποδημιῶν ἐκείνων ‘Ελλή-
νων ποὺ ἀσχολοῦνται μετὰ τίς Εἰκαστικὰς τέχνης: Ἀμπανάδες, Βάγης,
Βάρβας, Βάστος, Γλιάτας, Δάφνης, Κάλδης, Κωνσταντόπουλος, Κων-
σταντίνου, Μαρῆς, Μάρος, Μπαζιώτης, Νάγκας, Ξερῶν, Πόλος, Χίος, —
ζωγράφοι, γλύπτες καὶ ἀγιογράφοι, ἔχουν ὁ καθὲς σὸ ἐνεργητικὸ τοῦ
περγασιῶν ποὺ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς δὲν γνωρίζαμε καὶ ποῦ, σ’ ὥρισμένες
περιπτώσεις, εἶναι πολὺ σημαντικῆς.

«Όσοι παρακολούθησαν από κοντά τα πρώτα δήματα του «Κρίκου» και γνωρίσαμε τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν οι πρωτοεργάτες του, ο Γιάννης Χατζηπατέρας και ο Λεύτερης Γιάννουρας, δίκαιως θεωρούμε την έκδοση αυτή του τεύχους του «Αποδομή» «Ελληνισμού ένα Σταθμό και μια Νίκη, στην οποία, φυσικά, δεν συνέβαλαν λίγο οι Ίεραρχα και Μεγάλοι Κληρικοί της Έκκλησίας μας της Αμερικής, πρωτοπόροι πάντοτε και συμπαρονομάσι σε κάθε εθνική προσπάθεια.

... σημειώνουμε τους «Έλληνικούς Όρίζοντες» του Ι. Μ. Παναγιωτοπούλου, την μετάφραση του Έρρικου ΙΙΙ του Σαίξπηρ από τον άειμνηστο Κ. Κασθαίο, μία μεγαλοπρεπή επάνδρωση της «Ερώικας» του Κοσμά Πολίτη (που θα γυριστή τώρα και σε κινηματογραφική ταινία) και τα «Δοκίμια» του Γιώργου Θεοτοκά, — όλα σε έκδοσεις του «Ίκάρου».

KAZ.

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ξφατσε. Ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανὸς ἐτοιμάζονται γὰρ ντυθῆναι τὰ καινοσχημα ἡρώα καὶ διακριτικὰ χρώματα τους. Μονάχα ὁ Ἄνθρωπος Μπένχεν, ὁ νεοσὸς ἡδωπόσις τοῦ κινηματογράφου, ἐπιμένει ἀκόμα γὰρ κρατᾷ στὰ μάτια τοῦ γαλανοφῶς τοῦ καλοκαιριώτικης θάλασσης. Μὲ τὸ πῆμα τῶν νεανίων.

γαπητέ μου Τοζότη: Καλές και άγιες οι ΕΙΚΟΝΕΣ Έτσι όπως είναι. Τις παρακολούθη' κι' εγώ 44 βδομάδες και δέν θάβλεπα δν άλλες... 'Όστόσο έχω κ' εγώ τήν...παρρητη-
σούλα μου: Περιοδικό έπικαιρότητος οι ΕΙΚΟΝΕΣ, έχουν και τίς φιλολο-
γικές τους σελίδες. Έχουν και σε-
λίδες πού... λυπάσαι δα μή τίς φυ-
λάξης. Σελίδες πού πνίγνουνται
μπερδεύονται ανάμεσα στήν ύλη τής
επικαιρότητος, ίδιως μ' αυτή σή
τήν μανία δα μεταφέρεις τίς συνέ-
χειες στις τελευταίες σελίδες, ώσάν
οι πρώτες σελίδες του περιοδικού να
είχαν μεγαλύτερη αξία. Δέν πρόκει-
ται όμως περί αυτού. 'Ιδου ή πρό-
τασή μου: Να ξεχωρίσουμε τήν έ-
πικαιρότητα από τήν φιλολογία.
Κοντά στις ΕΙΚΟΝΕΣ οι Φιλολο-
γικές Είκοιες τ' ένα μέσα στ' άλ-
λο. Οι φιλολογικές εικόιες θά μπο-
ρούσαν νάναι και σ' μικρότερο σχή-
μα και σ' χαρτί μάτ! Κάθειες όχτε-
σελίδες επικαιρότητος και μάς δι-
νεις 12 ή 16 σελίδες φιλολογίας.
Φυσικά, όταν λέω επικαιρότητος έν-
νοώ, τότε σμηνεινού τύπου. Όπως
ήτο ή Petite Illustration μέσα στήν
Illustration, άν έχης ύπ' όφιν σου.
Κέρδη: Οι φιλολογικές Είκοιες έρ-
χονται σάν προσφορά του περιοδι-
κού στούς αναγνώστες του. Λίγοι θά
προσέξουν ή δέ θά συγχωρήσουν τήν
προσκήτ των σελίδων.

περιποίηση των σπείρων.
 «Μερικοί γκρινιάρηδες σάν και
 μένα βουλλώνουν το στόμα τους, ά-
 φου θάχουν ξεχωριστό το φιλολογικί-
 νου περιποδίο που λυπουύται να το
 πετάσουν και ξεχαρηστά τις έπικαι-
 ρες σελίδες. Θά πής, γιατί δεν κρα-
 τάς, κύριε, όλο το περιποδίο; Πώς; 3
 -4 τόμοι τον χρόνο, σέ 50 χρόνια που
 θα ζήσω ακόμα, ίσων μέ 150 - 200
 τόμοι! Πού θα τους βάλω; Βλέπεις
 λογαριαζώ την δική μου μόνο ζωή
 Τη ζωή των ΕΙΚΟΝΩΝ την υπολο-
 γίζω και την εύχωναι ΑΙΩΝΙΑΝ!»,
 Α. Κ. Ρ. (Πόρος)

Εὐχαριστῶ λοιπὸν γιὰ τὴν τό-
σο κολεσκαμένη σου γνώμη, ἀλλὰ
οὔτε «ἐγὼ» οὔτε κανεὶς ἄλλος
συντάκτης τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ, ὡς
ΜΟΝΑΣ, εἶναι «ἡ ψυχὴ τοῦ πε-
ριοδικοῦ». «Ὅλοι μαζὶ, ἀπὸ ἐμὲ
τὸν πλὴν ἀφανῆ ἕως τὸν ἀρχι-
συντάκτη, ἀπὸ τὸν ρεπόρτερ ἕ-
ως τὸν μεταφραστὴ καὶ ἰδίως ἀ-
πὸ τὸν ἄπλο φωτορεπόρτερ ἕως
τὸν καλλιτέχνη τοῦ φακού, ὅλοι
μαζὶ «ἐμὲ μία θάλασα» ἀν καὶ μὲ
πολλὰς προσωπικότητες ἀποτε-
λοῦμε τὴν «ψυχὴν». Ἀτυχῶς ἡ τό-
σο λογικὴ πρότασή του, δὲν συμ-
βαδίζει με τὴν ἐννοία τοῦ περιο-
δικοῦ ποῦ εἶναι καὶ θὰ μένῃ γε-
νικοῦ ἐνδιαφέροντος, χωρὶς νὰ
εἰδικευθῇ σὲ τίποτε. Στὸ κάτω-
κάτω, ὁμορφὸ θὰ εἶναι γιὰ κάθε
διδασκαλὴ αὐτὴ ἡ σειρὰ τῶν ἁ-
πειρῶν τῶν μὲν τις ΕΙΚΟΝΕΣ.

Στο 44ο τεύχος ἐφιλοθένησα — υπό τὸν τίτλο «Μοναδικία» — μιὰ ἐπιστολή σχετικῇ μὲ τὴν φρικτὴ, τὴν ἀπείσια γλώσσα τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ. Ὁ ἐπιστολό- γραφος μου νομίζει ὅτι μὲ τὸ νὰ μιᾷ μεταξικίζονται οἱ συν- τάκται τοῦ περιοδικοῦ τὴν ἄ- κρατον καθαρῶς, εὐρύνουν τὸ... χάσμα μετὰ τῶν Ἑλλή- νων, ὅτι δηλητηριάζεται ἡ νεό- της, ὅτι μόνον οἱ «συμμορφῶν» χρησιμοποιοῦν τέτια γλώσσα (σὰν τὴν ΕΙΚΟΝΩΝ) καὶ ἄλ- λα. Ἐπὶ τοῦ θέματος, ἔλαδα πά- ρα πολλὰ γράμματα. Ὅλοι δὲ οἱ ἀναγνώσται μας, βρίσκον- ται σὲ ἀπόλυτη διαφωνία μὲ

τὸν ἐπιστολογράφον, ἐνῶ τονίζουσιν ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ τοὺς ἀρέσει ἰδιαιτέρως. Ἰδοὺ δύο δείγματα αὐτῶν, τῶν ἐπιστολῶν.

«...Είναι στ' αλήθεια παράξενο πώς μία άδικη κριτική και μία εσφαλμένη γνώμη για τις ΕΙΚΟΝΕΣ νίκησαν κάθε άνδοβολή του καιρού τώρα μ' έμπόδιζε να σου γράψω. Νά έπαιναάβω που χιλιοεξαπομένα «ΜΠΡΑΒΟ», «ΘΑΥΜΑΣΙΑ», «ΚΑΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕΤΕ», «ΕΙΣΑΣΤΕ ΑΞΙΟΘΑΥΜΑΣΤΟΙ», μου φαίνεται πώς δεν θάχαι και μεγάλη σημασία. Οι ΕΙΚΟΝΕΣ γράφονται με κέφι και με γούστο. Γούστο λεπτό. Και κάθε εικόνα τους είναι πάντα μία ενάριστη και καλοδοχούμενη έκπληξη. Στ' αλήθεια άξιζει να φυλλομετράς μονάχα τό περιοδικό αυτό κ' ύστερα να τό κλείνεις. Σ' έχει μαγεψει τόσο που θά χρειαστή πολλές φορές να κάνης ξανά αυτή την ίδια πράξη. Νομίζω πως αυτό θαρύνει στην έκτιμηση της άξιας του. Όμως, άλλος είναι ό σκοπός μου που σου γράφω σήμερα. Θά γίνει συνήγορος των ΕΙΚΟΝΩΝ, χωρίς να χρειάζονται την βοήθεια μου και χωρίς να μου την έχουν ζητήσει. Τούτο όμως γιατί πολύ με ξένισαν, για να μην πώ τίποτε άλλο, ό άπόψεις του άναγνώστου και έπιστολογράφου σου στό τεύχος 44 κ. Νικ. Αυγερινίδη (Πέραν, Κωνσταντινούπολις).
Πρώτα ένα σύντομο...

Πρώτα ένα ευχαριστώ γιατί άκουσα σ' όλο τον έλληναισμό. Άλλα γιατί έτην σημερινήν αγράμματον ανήκει ο κ. Αυγερινίδης άλλα, θα ήθελα να έρω αν ατην δική του μένη. "Αν ναί, γιατί δεν μορφω- ο άπόγονοι της να γίνουν ίσοι αν όχι καλύτεροι; Γιατί δεν έφρόντισε να μάς δώση; Γιατί δεν έφρόντισε γι' αυτός η σημερινή ηολασία; Φταίει αν ο κ. Αυγερινίδης...

ἡ Α' τάξεις τῶν μαθητῶν
 πολεμοῦ το 1940, τὴν ἀναγκά-
 σθησαν ἀφῆσαν καὶ πόσο ἀναγκάστηκαν
 ἐπὶ τὴν μέση ἡ καὶ ἐπὶ τὸ τέλος τῶν
 σπουδῶν τοὺς γιὰ νὰ βροῦναι ψωμί
 νὰ φάνε αὐτοὶ καὶ οἱ δικοὶ τοὺς. Ἐ-
 πὶ τὴν πεινᾶσαν γιὰ πολλὰ χρόνια.
 Ἡ ἱστορία, γιὰ ὅποιον τὴν διαβά-
 σαι, διδάσκει πὺς σὲ τέτιες περι-
 στάσεις, τὸ ἐπίπεδο τὸ πνευματι-
 κό κατεβαίνει χαμηλά, πολὺ χαμη-
 λὰ τὴν δύναμη, σωματικὸς μαθη-
 τιστικὴ, καὶ καθήση τὸ πνευ-
 ματὶς ἀκούση στὸ θᾶνιο γιὰ
 νὰ ἀνῶν, ἀνῶντα —καμμία ἀντίρρηση
 — σὲ ἐποχὴ ὅμοια πὺ ἡ ἐπιδω-
 σὴν ἡν ἀπὸ τὸ Α' ὡς τὸ Β' καθω-
 σμένη ἀπὸ δυὸ λέξεις: ΕΛΕΥΘΕ-
 ΡΙΑ - ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ.

Κι όμως δὲν πέρασε χαμηλά, οὐ-
στὶς τὴν νεολαία οὐτὲ σὰν «καθηγιά-
τες». Κι ἄς μιλάμε τὴν δημοτικὴ
τὴν δημοτικὴ γλῶσσα, τὴν γνήσια
γλῶσσα τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τὴν ψυ-
χαρὴ μαλαρῇ πὺ πὺ τὸν ἄστο-
κα γράφει ὁ κ. Νικ. Αὐγερινίδης.
Προτὺ τὸν πάροχ ἄνι πάντα ἡ
μάστιγός γίς...» «Κοντὰ τὸν ἱερός
ποῦ εἶχε χαράει ὁ ἄφθοκράτορας
ἡ χίλις νίκες τοῦ μεγάλου τοῦ
τρατοῦ, θάλανε τοὺς τίλους τοῦ
λλου τοῦ νικητῇ, γράψανε τὸν ἐρ-
ῶν τοῦ τὰ ὀνόματα...» Αὐτὰ τὰ
ὀδοῦ ἀποσπασίματα εἶναι ἀπὸ τὸ
Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη. Πότε καὶ ποῦ
ῤῃκε τέτιο γλωσσικὸ ἰδιῶμα στὶς

**"ΝΤΟΥΔΛ", ΤΟ ΠΕΡΙΘΗΜΟ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΙΚ - ΑΠ**

ΓΕΝ. ΑΝΤ.: ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΕΙΚΟΝΕΣ ὁ κ. Αὐγερινίδης; Ὁ «Ίάσωνας», ὁ «Ἑλληνας», οἱ «Καταρράκτες» δὲν εἶναι ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τότε τί εἶναι; «Γλῶσσα τοῦ βουνοῦ», λέει ὁ κ. Αὐγερινίδης. Μὰ τὴν... καθαρῶς αὐτὸ εἶναι καταπληκτικό!...

Σε μια ομάδα ανθρώπων που έρχονται, την ελληνική καταγωγή τους και θέλουν να κάνουν και μās δια τής θίας να την ξεχάσουν, δεν είναι, τουλάχιστον εγκληματικό και άνοητο να παραχωρούμε, κατ' αποκλειστικότητα, την χρήση της δημοτικής που την μιλούν τουλάχιστον τα 3/4 του πληθυσμού μας; Όποτε όλους αυτούς που μιλάνε στη δημοτική και γράφουν σ' αυτή, γιατί δεν μπορούν να μάθουν άλλη, ή γιατί έτσι τους άρεσει, τους παραχωρούμε στον κομμουνισμό; Λοιπόν, τόν αγρότη, τόν έργατή, τόν λούστρο, που δεν είχαν τα μέσα να πάρουν μόρφωση ανώτερη, θά τόν πούμε συνάδελφο του Μάρκου έπειδι λέει «φωμί» και όχι «μάρκο» και τρώει «φωρία» και όχι «χίχρε» ή έπειδι καμαρώνει που «έβλεπε» και όχι «έβλεπε»;

εἶναι ὡς Ἑλληνιστὰς καὶ οὐχ ὡς Ἑλλήνας; τῆς ἀντήρας, καὶ ὅχι ἀνῆρος; Τότε τί θὰ πούμε γιὰ τὰ θαυμαστά δημοτικά μας τραγούδια καὶ ποιήματά; Ὅτι εἶναι μὴπως ἐμβατήρια καὶ θούρια τοῦ Μάρκου καὶ αὐτά; Μὰ εἶναι αὐτὰ κομμένες λογικῆς γιὰ μορφωμένους ἀνθρώπους; Κι δὲμα αὐτοὶ εἶναι πολὺ πῶς πατριώτες ἀπὸ μερικὸς καθαρευουσιάνους, κ' ἦταν αὐτοὶ ποῦ, κατὰ πλειοψηφία, πολέμησαν πάντα γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὅμως, θὰ πῇ ἴσως ὁ κ. Ἐλαγρινίδης πὼς δὲν ἔαπρεπε νὰ μιλοῦν καὶ νὰ γράφουν στὴ δημοτικὴ ὁ ἄλλος, ὁ μορφωμένος, οἱ «καθηγητάδες». Ἐδῶ όμως εἶναι το

βασικό σφάλμα του. 'Ο όποιοσδήποτε πνευματικός καθοδηγητής θέλει διαπαιδαγωγήσει τὰ πλήθη στὰ ὁποῖα ἀπευθύνεται, μόνον ὅταν κατέβη στὸ δίκό τους ἐπέπεδο κι ἀπὸ ἐκεῖ παραστήσει κι αὐτὰ μαζί του στὴ μία ἀτέλειωτη πορεία πρὸς τὰ πάνω. 'Όταν ὁ καθηγηγῆς εἰσέλθει στὴν κορφή κ' οἱ μαθηταὶ του στὸ βαθὺ τῆς ἀγνοίας του δὲν γίνονται διαπαιδαγωγητὴ κι ὁ λαὸς δὲν μορφώνεται γιὰ τὸν ἀπώλυτοστο λόγον, οὐδὲν καταλαβαίνει. 'Άρα, πρέπει νὰ τοῦ μίλησης στὴν ἀπλή γλῶσσα τοῦ καὶ δικῆ του εἶναι καὶ τὴν καταλαβαίνει καὶ ἔχει καὶ αὐτοβιωτισμὸ καὶ διχ. ἀποθάρσυνση. 'Αν διαφωνῇ γιὰ τὸν αὐτοβιωτισμὸ ὁ κ. Αὐγερινίδης ἄς σκεφτῇ λίγο πῶς συνδίδασκε τὸ γράμμα του τῆς 2 διαλέκτους γραφόμενα: «Εἶναι μερικὰ πράγματα ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ νὰ ἔλθουν εἰς γνῶσιν σου, ΙΝΑ ΜΗ ΝΟΜΙΣΗΤΕΣ ὅτι...». Σοῦ ζητᾷ συγγνώμη, ὁ γαμπρὸς Τοῖζογ, γιὰ τὴ συνέχισα πού ἔδωσα, ἀλλὰ αὐτὰ ἔμεινα τὴν ἀνάγκη νὰ πῶ, χωρὶς προσωπικὸ πάθος καὶ χωρὶς καμμιὰ προκατάληψη.

Γιώργος Σ. Μουζακίτης (Καστέλλα)
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

«...ΓΙΑ ΤΟΝ... ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ.
Εὔγε, χίλια εὔγε κ. Τοξότη, γιὰ τὴν
ἐξοχή, γιὰ τὴν μοναδικὴν ἀπάντη-
σιν ποὺ δώσατε στὸν κ. Αὐγερινί-
δην (Πέραν, Κωνσταντινούπολις).
Χίλια εὐχαριστῶ ἀπὸ μὲνα καὶ ἀπὸ
τὰ ἐνεήντητα ἐννιά καὶ ἐννιά τοῖς
ἐκατὸ τῶν ἀναγνωστών σας ποὺ ἀ-
σφαλῶς ἐγκρίνουν, διαβάθουν· καὶ
λατρεύουν ὅλα τὰ ὄρθρα ποὺ δη-
μοσιεύουν οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ. Θάθελα
νὰ ρωτήσω τὸν κ. Αὐγερινίδην —
τὸν ἠρώκουν πολεμίου, ποὺ μὲ μιὰ
μονοκινδυνῆ ἐβόησε ἀπὸ τὸ τετρά-

διο τῆς σκέψης του καὶ τῆς ἐμπειρίας του τοὺς δημιουργικοὺς συγγραφεῖς, τοὺς κριτικούς, τοὺς πεζογράφους μας καὶ γενικὰ τοὺς διανοούμενους— τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει διαδραῖε ἐῶτω κ' ἓνα βιβλίο κάποιου Ἑλλήνα συγγραφέα, καὶ ποῖο εἶναι αὐτό; Κατὰ τὰ γραφόμενα τοῦ ἀμφιβάλλοντος ἀν ποτὲ καταδέχθηκε νὰ ρίξῃ ἔστω καὶ μὴ ματρία σὲ κάποιο διήγημα, γραμμένο ἀπὸ Ἑλληνα συγγραφέα, μὲ ἑλληνικὴ πλοκή καὶ δημοσιευμένο σὲ ἑλληνικὸ ἔτυπο γιὰ νὰ παίρῃν αὐτὸ τὸ θρόνος καὶ νὰ τοὺς ἀποκαλέῃ ὅλους συνοδοιπόρους.

Τάβαλε ἀκόμα καὶ μὲ τὴν Ἀκαδημία. Τὸ φωτεινὸ αὐτὸ ἴδρυμα, ποὺ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Πλάτωνα μεχρι τοῦ ἀρέχαστου Γρ. Ξενοπούλου ἔθρεψε γενεὲς γενεῶν μὲ ὅτι καλύτερο καὶ πολυτιμότερο πνευματικὸ ὕλικό ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τὴ παγκόσμιος φιλολογία.

Κομμουνιστής είναι, κύριε Αύγερινιδη, ο έθνικός μας ποιητής Σολωμός, ο Παλαμάς, ο Παράσχος, ο Δροσίνης, ο Κρυστάλλης ο Καβάφης, ο Καμπούρογλου, ο Σικελιανός ή ο Γρυμάρης;

«Η μήπως διέπονται από συνδοπιποριακές ιδέες οί σύγχρονοι μά εργάτες τής πέννας. Καί, τελειώνοντας, χειροκροτώ τόν Τοξότη γιά τήν ρεαλιστική απάντηση πού σάς έδωσε, στο τέλος, φέροντας ένα άτράνταχο παράδειγμα: Τόν εθνικό μας στρατό».

Βύρων Χαϊκάλης (Ἐνταῦθα)

Σ' αὐτά, λοιπόν, τί ἄλλο μένει νὰ προσθέσω; Ἀπλῶς ἓνα μεγάλο ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, γιατί ἔτσι καλὰ καὶ πολὺ ἀγαποῦν οἱ φίλοι μας τὶς ΕΙΚΟΝΕΣ,

РАДИО... АТОПА

«... Γιατί τόσες ανακρίβειες στο περί της τραγωδίας τῶν δύο πλοίων στον Ἀτλαντικό (τεύχος 42);
 1ον Το Radar δὲν ἔχει θόνην ἀποτελούμενη ἀπὸ ἄσπρου πανί. 2ον Καὶ ἂν εἰρησιστὴς δὲν εἶνε ναρκαθῆ, καὶ ἔβλεπε στὸν ἀνέκτικα τοῦ Radar τὴν ὑποτιπυομένην ἠχά, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀνέβῃ εἰς τὴν γέφυρα νὰ δῇ τί ἦταν αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο. Διότι (κατ' ἐλάχιστον) καὶ νὰ ἀνέβαινε, εἴπ' ὅσον ἐπικρατῇ οὐμίαχλη, δὲν θὰ ἔβλεπε. (Λογικὴ τοῦ ἐνα καὶ ἐνα κάνουν δύο). 3ον Ἡ ταχύτης τῶν δύο ὑπερακωνίων ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν πυκνὴ οὐμίαχλη κλπ.... Το Radar χρησιμοποιεῖται διὰ τὸν ἐντοπισμὸν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν κινήσεων καὶ μετωναμένων αεροσκαφῶν ἢ σχηματισμῶν αεροσκαφῶν. Σύγχρονος ταχύτης τῶν: 800 μίλια ὥριαίως. Μετρίστη δυνατὴ σχετικὴ ταχύτης τῶν δύο ὑπερακωνίων: Περί τῶ 50 μίλια. Ἐπίσης το Radar δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ οὐμίαχνη. Μόνον ἀπὸ χιόνιας, χαλάςιν, πυκνὴν δρομὴν ἢ βαρὺ χαμηλὰ σύννεφα. Τὰ δύο πρῶτα, ἐπηρεάζουν πολὺ τὴν ἀπόδοσιν. Τὰ δύο τελευταία, ἐξουδετερώνονται ἱκανοποιητικῶς».

Ἀνδρέας Ψύλλας (ἐν πλῶ πρὸς τὴν
Ραστανούρα)

Μακάρι, φίλτατε, οί μεταφρασταί να είχαν τις τεχνικές σας γνώσεις! Τότε, όμως, θα ήσαν... μεταφρασταί;

ΚΑΝΤΑΡΑ

ΚΑΝΑΛΙ ΣΟΥΕΖ

ΜΙΚΡΑ ΕΡΗΜΟΣ

ΙΣΜΑΗΛΙΑ

ΛΙΜΝΗ ΤΙΣΑΧ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΙΚΡΗ ΛΙΜΝΗ

ΦΑΓΙΝΤ

ΜΙΚΡΗ ΠΙΚΡΗ ΛΙΜΝΗ

ΚΑΝΑΛΙ ΣΟΥΕΖ

ΣΟΥΕΖ

ΠΟΡΤ ΤΕΟΥΦΙΚ

ΚΟΛΠΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΣ ΤΟΝ ΚΑΝΑΛΙΟΥ

Κρατούν στα χέρια τους την πιο επικίνδυνη και πιο ζωτική αρτηρία της υδρογείου: το Σουέζ!

11 Νοεμβρίου 1869. Το λιμάνι του Πόρτ Σάιντ είναι γιορταστικά διακοσμημένο το πρωινό αυτό γιατί ένα κοσμοϊστορικό γεγονός πρόκειται να συμβεί. Ο Χεδίβης Σάιντ της Αιγύπτου, καθισμένος επάνω σε μια πρόχειρη εξέδρα που έχει στηθεί ειδικά για την περίπτωση αυτή, τριβεί ικανοποιημένος τα φορτωμένα με δακτυλίδια και χρυσάφια χέρια του στην σκέψη ότι καινούργιο χρυσάφι θ' αρχίσει σε λίγο να συσσωρεύεται στην άπυθμενη κάσση του.

Για πρώτη φορά ένα καράβι σαλπάρει από το Πόρτ Σάιντ έχοντας την ρότα του προς τον νοτιά. Στην αρχή νόμιζε κανείς πως ο πλοίαρχος του ήθελε να το ρίξει επάνω στις ξέρες εξάφνα όμως φάνηκε ένα άνοιγμα που λές κ' είχε γίνει από ένα τεράστιο μαχαίρι. Ήταν το κανάλι. Η πλήρω του καραβιού έκοψε την γαλάζια κορδελίτσα που την συγκρατούσε μια μεγάλη κογκάρδα με τα γαλλικά κ' αιγυπτιακά χρώματα, και λίγες ώρες αργότερα ο άταπτοκριτής του «Χρόνου» του Λονδίνου τηλεγραφούσε πρώτος την συν-

ταρακτική είδηση. «Είμαι ο πρώτος που ταξίδεψε με καράβι από την Μεσόγειο στην Έρυθρά Θάλασσα χωρίς να περάσει το Γιβραλτάρ». Κι όμως ο Άγγλος δημοσιογράφος δεν είχε φθάσει στην Έρυθρά Θάλασσα. Οι επίσημοι προσκεκλημένοι ξεμπάρκαραν λίγα μίλια πιο μακριά από το στόμιο του καναλιού και συνέχισαν το ταξίδι τους προς το Κάιρο μ' άλογα κι άμαξια. Γιατί το πέρασμα την εποχή εκείνη χρειαζότανε τρεις ολόκληρες ημέρες και το πιλοτάρισμα των ιστιοφόρων δεν ήταν καθόλου εύκολο. Πολλές φορές, όταν ο άνεμος ήταν αντίθετος, οι φελλάχοι τραβούσαν τα καϊκιά, τα σαμπάνια, ακόμη και τα μικρά ατμόπλοια, με χοντρά σχοινιά από την στεριά, για ν' ανοίξουν το κανάλι και να περάσουν τα σκάφη που είχαν ούριο τον άνεμο. Κάθε χρόνο όμως τα καράβια που περνούσαν το κανάλι μεγάλωναν σ' όγκο, μεγάλωναν σ' αριθμό και μαζί τους μεγάλωναν κ' οι δυσκολίες. Τα πανιά έδωσαν την θέση τους στον ατμό και τα ξύλινα σκαριά σε χαλύβδινους δγκους.

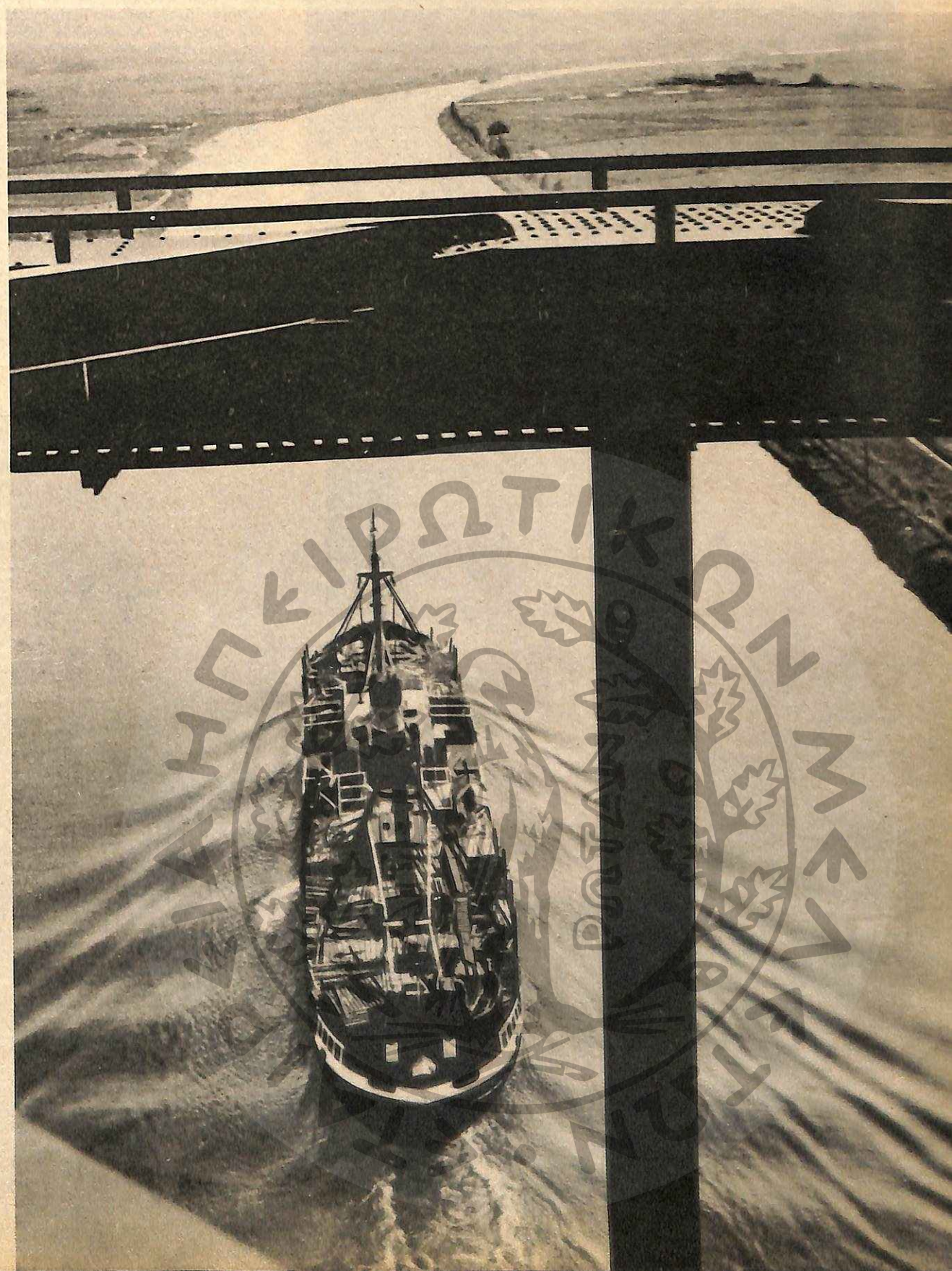
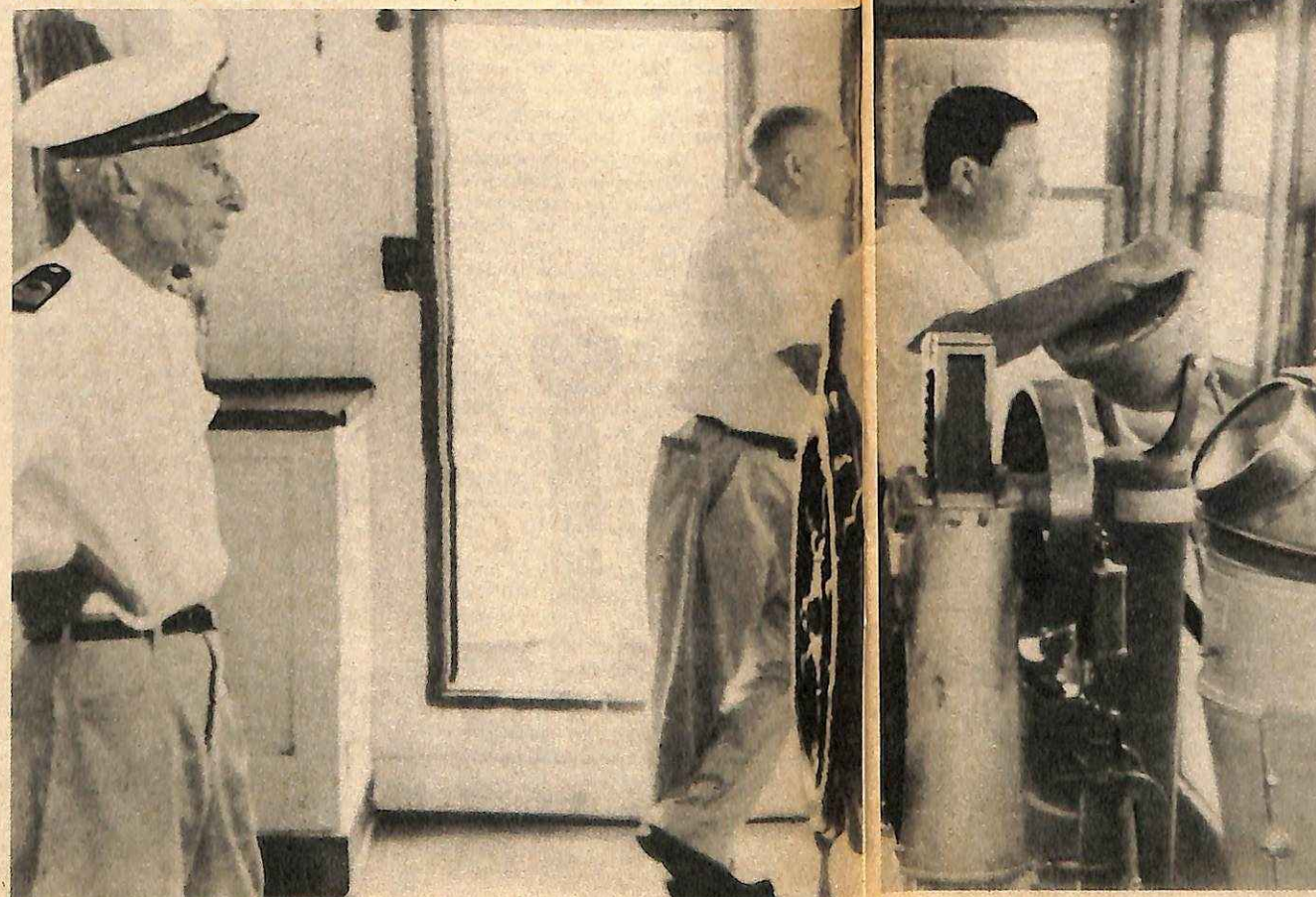
Τον πρώτο χρόνο πέρασαν από το

κανάλι 448 σκάφη συνολικού έκτοπισματος 436.609 τόν. Στις αρχές όμως του αιώνας μας, δηλαδή 20 χρόνια μετά, ο αριθμός τους είχε 7πλασιασθεί και το συνολικό τοννάρι είχε φτάσει τα 2. 738.157. Κάθε χρόνο η κίνηση του καναλιού μεγάλωνε σταθερά κ' η εταιρία της διώρυγος μεγάλωνε συνεχώς το βάθος του και τ' άνοιγμά του. Πάντοτε όμως το πέρασμα ήταν μια δύσκολη επιχείρηση που χρειαζότανε μεγάλη πείρα, δυνατό νεύρα και γρήγορο κι άποφασιστικό μυαλό. Τα τρία αυτά προτερήματα πρέπει να συνδυάζει ο πιλότος του καναλιού που παίρνει στα χέρια του την διακυβέρνηση του σκάφους μέσα στην διώρυγα. Και τις σπάνιες αυτές ικανότητες τους τις απέδειξαν τον καιρό του πολέμου, όταν ένα μικρό σφάλμα θα εσήμαινε ίσως την καταστροφή, που δεν ήλθε όμως ποτέ στα δύσκολα εκείνα χρόνια.

Γιατί όμως να μη μπορούν τα καράβια να περάσουν την διώρυγα χωρίς πλοηγό; Τι είναι εκείνο που κάνει τους λίγους αυτούς ανθρώπους να κρατούν στα χέρια τους την πιο

ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ ΠΕΡΝΑ από την διώρυγα. Βρίσκεται στο κρίσιμο σημείο. Ο πλοηγός κρατά στα χέρια του όχι την τύχη του πλοίου αυτού μόνο που οδηγεί επίδεξια. Κρατά τον ρυθμό ολόκληρης άρτηρίας, τον ζωτικό παλμό της. "Αν το σκάφος προσαράξει ή κολλήσει στο δυθό —πράγμα όχι δύσκολο— τότε μια μεγάλη σειρά πλοίων που ακολουθούν θ' ακινητηθούν, συχνά για μια γεμάτην εβδομάδα. Τα εφόδια που μεταφέρουν, τα πετρέλαια, τα τρόφιμα, θα καθυστερήσουν όποσδήποτε να φθάσουν στον προορισμό τους.

ΕΝΑΣ - ΕΝΑΣ ΟΙ ΠΛΟΗΓΟΙ ΑΠΟΙΚΙΑΚΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΥΝ ΤΗΝ ΕΣΤΙΝΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΔΙΩΡΥΓΑ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

Αμείβονται ήγεμονικά Έχουν τη δύναμη να επηρεάσουν τη διεδνη πολιτική κατάσταση

ζωτική ατμή της διεθνούς ναυσιπλοίας;

Τα μυστικά του καναλιού είναι πολλά και μόνον με την πείρα, πείρα έτών, μπορεί να τα μάθη κανείς.

Τ' αρχικό του βάθος ήταν 27 πόδια και το πλάτος του 70. Σήμερα, με τις συνεχείς εκβαθύνσεις το βάθος του έχει φθάσει τα 45 πόδια και 393 το πλάτος του. Έν τούτοις τα πλοία μπορούν να κινηθούν σ' ένα πλάτος 195 ποδών μόνον και τα μεγαλύτερα στα 118 πόδια όπου είναι και το μεγαλύτερο βάθος.

Στο βαθύτερό του σημείο, που έχει βάθος 45 πόδια, το πλάτος του είναι μόλις 118 πόδια. Τα μεγάλα πετρελαιοφόρα των 35.000 τόννων έχουν κανονικό ύψος 35 πόδια που μεγαλώνει κατά 5 πόδια με την κίνηση του πλοίου. Αυτό σημαίνει ότι η καρέννα του σκάφους βρίσκεται μόλις 4 - 5 πόδια από τον πυθμένα του καναλιού.

Αλλά στο βάθος αυτό το πλάτος του καναλιού είναι μόλις 118 πόδια ενώ το πλάτος του πλοίου 106 πόδια. Ο πιλότος δηλαδή μπορεί να παρεκκλινή από τον κεντρικό άξονα του καναλιού κατά 10 - 12 μέτρα (34 πόδια). Είναι, λοιπόν, εύκολο να φαντασθή κανείς τι δυσκολίες παρουσιάζει η διακυβέρνηση των κολοσσικών τάνκερς μέσα στην διώρυγα, σε τόσο στενά περιθώρια.

Στα μικρότερα, βέβαια, σκάφη, οι δυσκολίες δεν είναι τόσο μεγάλες, αλλά και δεν λείπουν ποτέ. Αν τα τάνκερς έχουν μεγάλο ύψος, τα επιβατικά έχουν μεγαλύτερο όγκο επάνω από την επιφάνεια. Ο πιλότος όμως πρέπει να κρατήσει την πορεία του καραβιού του επάνω στον άξονα του καναλιού, μέσα από ένα δίαυλο που καθορίζεται από δυο σειρές σηματοδότης αριστερά και δεξιά. Την ημέρα το κατορθώνει με το μάτι και την πείρα, αλλά την νύκτα χρησιμοποιεί ειδικό προβολέα που ρίχνει δυο δέσμες φωτός, μια από κάθε πλευρά, στις σηματοδότες. Ειδικό καθρέπτης αντανακλούν το φως αυτό κ' έτσι σχηματίζεται ένα φωτεινό τρίγωνο με δύο σταθερά σημεία — τις σηματοδότες — και ένα κινητό — την πλώρη του σκάφους. Ο πιλότος πρέπει να φροντίζει πάντοτε ώστε το τρίγωνο αυτό να είναι ισοσκελές, που σημαίνει ότι το καράβι του βρίσκεται στο κέντρον.

Επί πλέον: Τα μεγάλα φορτηγά και τα τάνκερς είναι υποχρεωμένα να κρατούν μια ώριση ταχύτητα ούτε πιο μικρή, ούτε πιο μεγάλη, και την ταχύτητα αυτή θα την κανονίσει ο πιλότος, λαμβάνοντας υπ' όψιν του και το φορτίο του σκάφους. Αν πέσει λίγο η ταχύτητα τους, το μονοδρόμιό τους είναι δύσκολο, το καράβι εδέν ακούει στο τιμόνι. Αν πάλι αυξηθεί τις στροφές... το

καράβι σταματά! Ίσως αυτό να φαίνεται κάπως εξωφρενικό ή ακατανόητο. Το ίδιο σκέφθηκαν και οι τεχνικοί της εταιρίας όταν το «φαινόμενο» αυτό παρετηρήθη για πρώτη φορά. Ύστερα όμως από πολλά πειράματα κ' έρευνες δρήκαν την εξήγηση. Η προπέλλα του καραβιού δημιουργεί ένα ρεύμα που δίνει και την ώθηση στο σκάφος. Ένα τάνκερ, που η καρέννα του απέχει από τον πυθμένα μόλις ένα μέτρο, πρέπει να έχει ταχύτητα 7 - 8 κόμβους με φορτίο και 13 κόμβους κενό. Αν αυξηθεί την ταχύτητά του το ρεύμα «κτυπά» στον πυθμένα και δημιουργεί μια δίνη μεταξύ των υφάλων και του πυθμού που επενεργεί σαν υδραυλικό φρένο. Έτσι, αντί ν' αυξηθεί μειώνεται η ταχύτητά του.

Όταν πάλι αρχίζουν τα φοβερά χαμψίμια της έρημου τα καράβια που δεν έχουν μεγάλη ταχύτητα, στρώνονται προς την αντίθετη όχθη κι ο πλοηγός πρέπει να δώσει στην πλώρη του μια κατεύθυνση προς την επομένη σηματοδότη απ' εκείνη που βρίσκεται στο ύψος του καραβιού του. Πλέει δηλαδή με την «μάντα», ενώ ο άξονας της πορείας του συμπίπτει πάντοτε με τον άξονα του καναλιού. Μια μικρή στραβοτιμονιά, άπροσεξία ενός δευτερολέπτου, θα ρίξουν το καράβι στα ρηχά. Ο κίνδυνος της προσαράξεως είναι ο μικρότερος σε μια τέτια

περίπτωση. Ένα καράβι πλέοντας στο κέντρο του καναλιού δέχεται την αυτή πίεση και στις δυο «μπαντέρες» του. Αν όμως καρεκκλινή προς την μια όχθη, τότε η πίεση αυξάνεται από την μια πλευρά και μειώνεται από την άλλη, και το καράβι εκσφενδονίζεται κυριολεκτικά στην αντίθετη όχθη. Κι αν είναι τελευταίο στη νηοπομπή, το κακό δεν είναι μεγάλο, αν όμως βρίσκεται στην αρχή ή στο μέσο μιας νηοπομπής που μπορεί να έχει και 20 καράβια, αυτά που το ακολουθούν θα πρέπει να σταματήσουν μέσα σε μια απόσταση 3 - 4 μιλίων, σιγά - σιγά ώστε να μη στρίψω το καράβι και προσαράξη στ' αβάθι. Σε τέτοιες δύσκολες περιστάσεις το μυαλό του πιλότου πρέπει να λειτουργήσει με ταχύτητα και μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου να λάβη αποφάσεις και να δώσει τις κατάλληλες διαταγές. Διαφορετικά οι συνέπειες θα είναι ανυπολόγιστες. Ένα τέτιο «μικρό σφάλμα» έγινε αίτια να κλείσει το κανάλι επί μια ολόκληρη έβδομάδα, όταν ένα μεγάλο πετρελαιοφόρο «έπεσε έξω», το 1950, παρασύροντας το υπόβαθρο της γεφύρας του «Ελ Καντάρα». Οι ζημιές έφθασαν σε πολλές χιλιάδες λίρες, χωρίς να υπολογισθούν τα ποσά που έχασε η εταιρία από την διακοπή της ναυσιπλοίας.

Δυο νηοπομπές ξεκινούν κάθε ημέρα, συνήθως τις πρωινές ώρες ή

μια και απόγευμα ή άλλη, από το Πόρτ Σάιντ, και άλλες δυο από το Σουέζ. Η πρώτη διασταύρωση γίνεται στην «παρακαμπτήριο» ή στο «ματιά πάλης» όπως λέγεται το βοηθητικό κανάλι του Φαρούκ, όπου η πιο μικρή νηοπομπή περιμένει να περάσει η μεγαλύτερη. Στην λίμνη Τίμσα, όπου βρίσκεται η Ίσμαηλία, έδρα της εταιρίας της διώρυγας, αλλάζουν οι πλοηγοί. Έχουν έργασθι επί οκτώ συνεχείς ώρες και είναι τόσο καταπονημένοι ώστε θεωρείται επικίνδυνο να συνεχίσουν το ταξίδι τους. Άλλοι συναδέλφοί τους θα τους αντικαταστήσουν μέχρι το Σουέζ, ενώ οι πρώτοι θα επιστρέψουν στο Πόρτ Σάιντ με τ' αυτοκίνητο της εταιρίας. Αυτό γίνεται κάθε μέρα, δυο φορές την ημέρα ίσως, έπτά ημέρες την εβδομάδα.

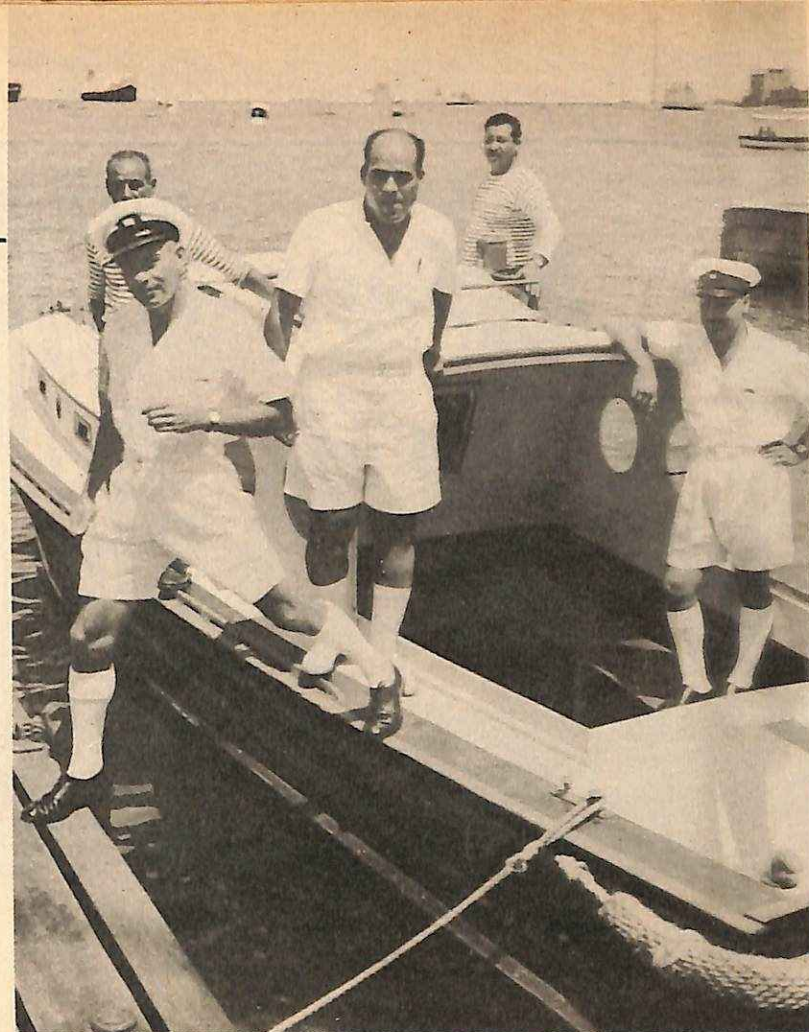
Για την σκληρή αυτή προσπάθειά τους οι πιλότοι αμείβονται άδρότατα και έχουν πολυάριθμες διευκολύνσεις, πράγμα που τους επιτρέπει να ζουν άνετα και τους εξασφαλίζει τον τίτλο: «οι αριστοκράτες του καναλιού». Πράγματι, εκτός από τον βασικό μισθό τους που φθάνει τις 200 λίρες τον μήνα, έχουν και έκτακτη άμοιβη για κάθε καράβι που θα περάσουν, όπως επίσης αντετες δίδες της εταιρίας, με συμβολικά μάλλον ένοικια. Ένας πιλότος πρέπει να έχει αφιερωμένη όλη την προσοχή του στην δουλειά του και να μην τον απασχολή τί-

ποτε άλλο, καμιά ύλική ανάγκη.

Όταν ο ταγματάρχης Γιουνές κατέλαβαν την έδρα της εταιρίας στις 16 Ιουλίου, η πρώτη του φροντίδα ήταν να εκδώσει μια διαταγή σύμφωνα με την οποία όποιος υπάλληλος και ιδιαίτερα πιλότος εγκατέλειπε το πόστο του θα χαρακτηζόταν «σαμποτέρ» και θα περνούσε από στρατοδικείο. Μέτρο αυστηρό, άνελεύθερο ίσως αλλά επιβεβλημένο από την ανάγκη των πραγμάτων. Αν οι πιλότοι εγκατέλειπαν την θέση τους, το κανάλι θα έκλεινε και οι Άγγλογάλλοι θα είχαν την ευκαιρία να επέμβουν δυναμικά. Σήμερα η διαταγή αυτή δεν ισχύει και πολλοί, που έμειναν πιστοί στην παλιά εταιρία, έφυγαν από την Αίγυπτο. Οι παλιοί συναδέλφοί τους αγωνίζονται σκληρά να συμπληρώσουν τα κενά και να εκπαιδεύσουν τους καινούργιους.

Μέχρι σήμερα η ναυσιπλοία στο κανάλι συνεχίζεται ομαλά — αν και η κίνηση έχει μειωθεί όσο διαρκεί η κρίση — και ο συνταγματάρχης Νασέρ έπαρσημοφόρησε τους 16 Έλληνες και 45 Αιγυπτίους που κάνουν την δουλειά διπλάσιων συναδέλφων τους. Τιμή που τους ανήκει δικαιωματικά, αν και η μεγάλη δοκιμασία θα έλθι με τις πρώτες όμιχλες που πλησιάζουν και τις άνεμοθύελλες που θ' ακολουθήσουν.

ΓΙΑΝΝΗΣ Π. ΚΑΨΗΣ

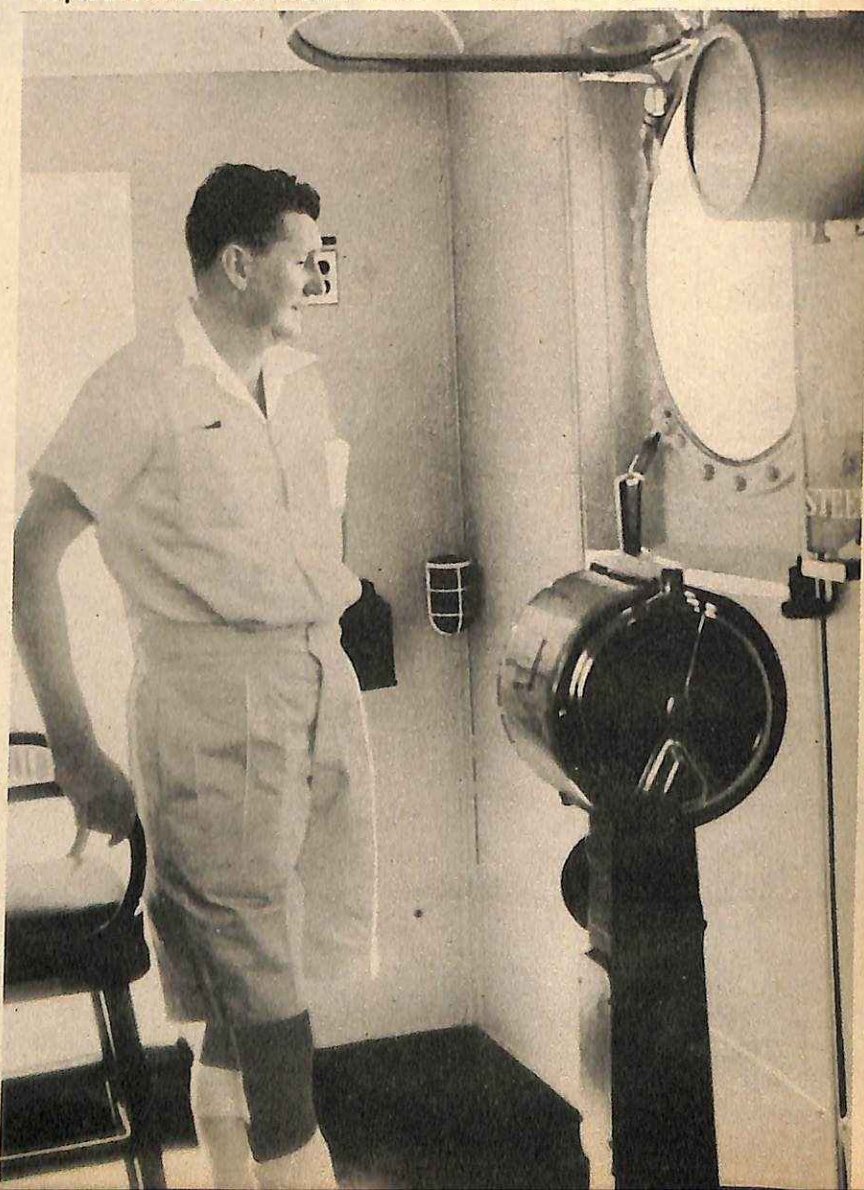
ΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ ΠΛΟΗΓΟΙ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗ...

(Φωτ. Intercontinentale [Keystone] Egypt/ DE I)

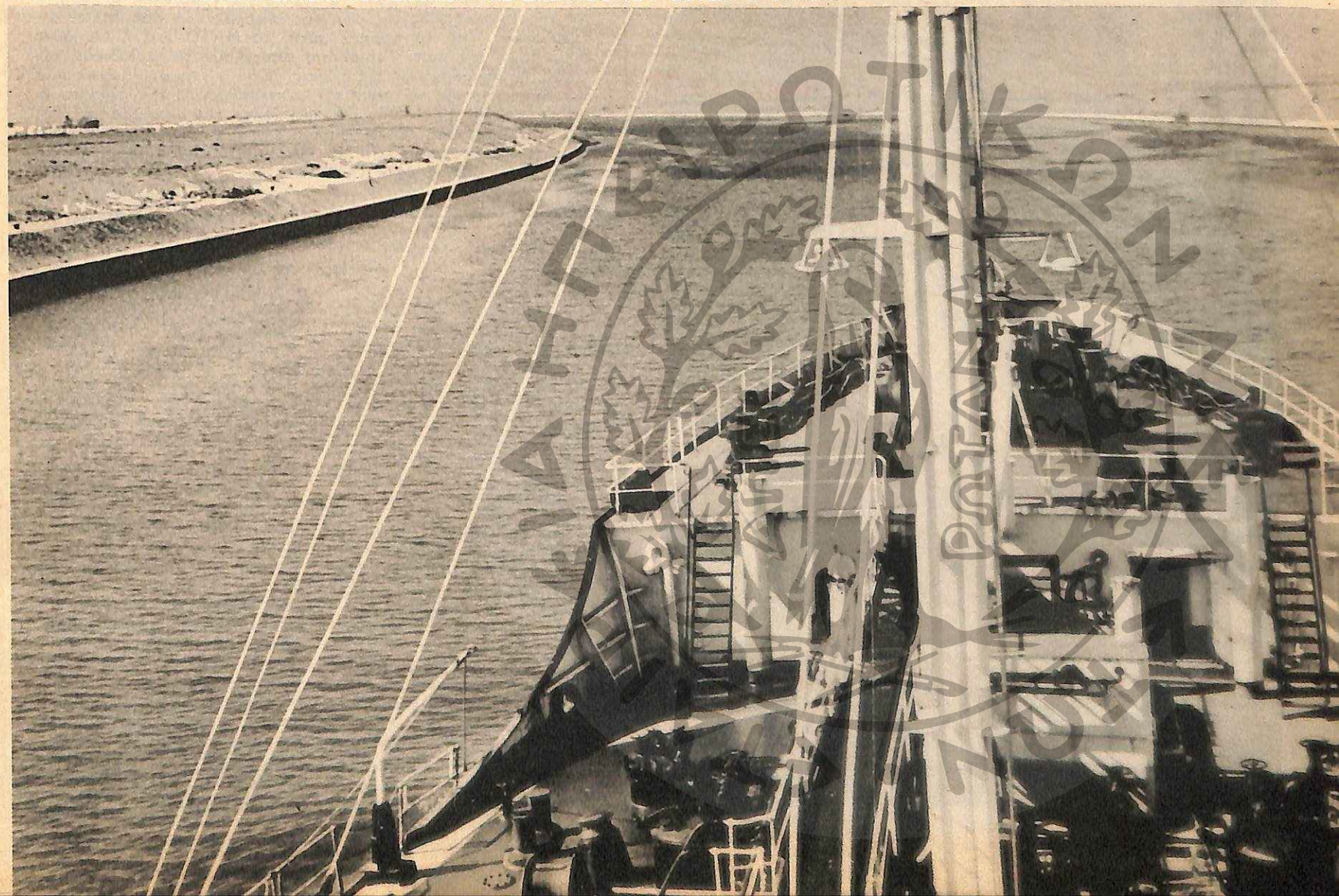
...ΕΝΩ ΠΟΛΛΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΠΙΣΤΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΦΕΥΓΟΥΝ

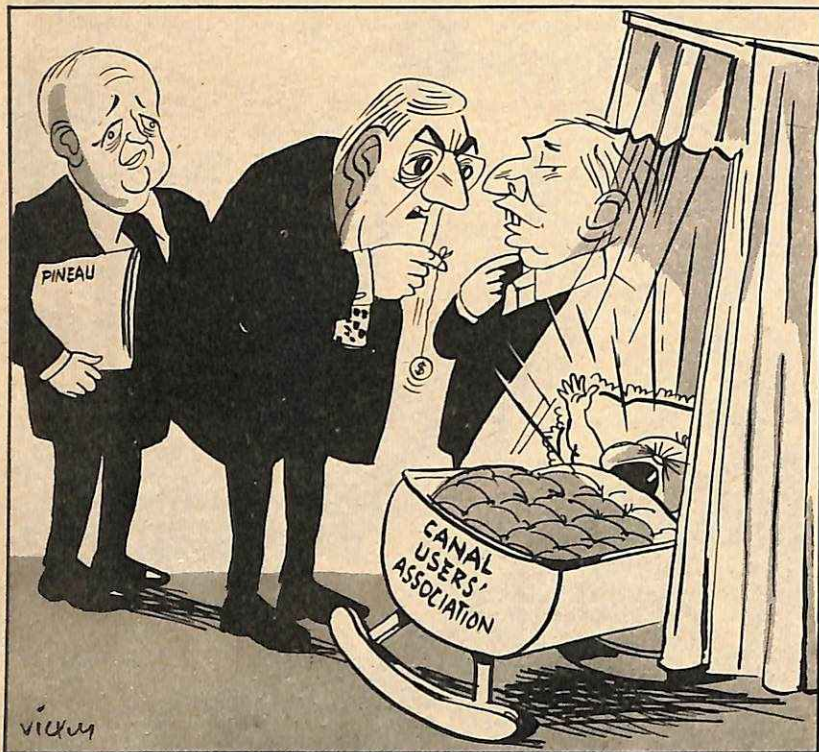

...ΤΡΕΦΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΥΣΕΒΗ ΠΟΘΟ ΟΤΙ ΘΑ ΕΠΑΝΕΛΘΟΥΝ ΜΙΑ ΜΕΡΑ

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΔΥΣΚΟΛΩΤΕΡΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΠΛΟΥ ΤΗΣ ΔΙΩΡΥΓΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ: Η ΒΑΘΕΙΑ, ΕΔΑΦΙΑΙΑ ΥΠΟΚΛΙΣΗ, ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΊΣΜΑΗΛΙΑ

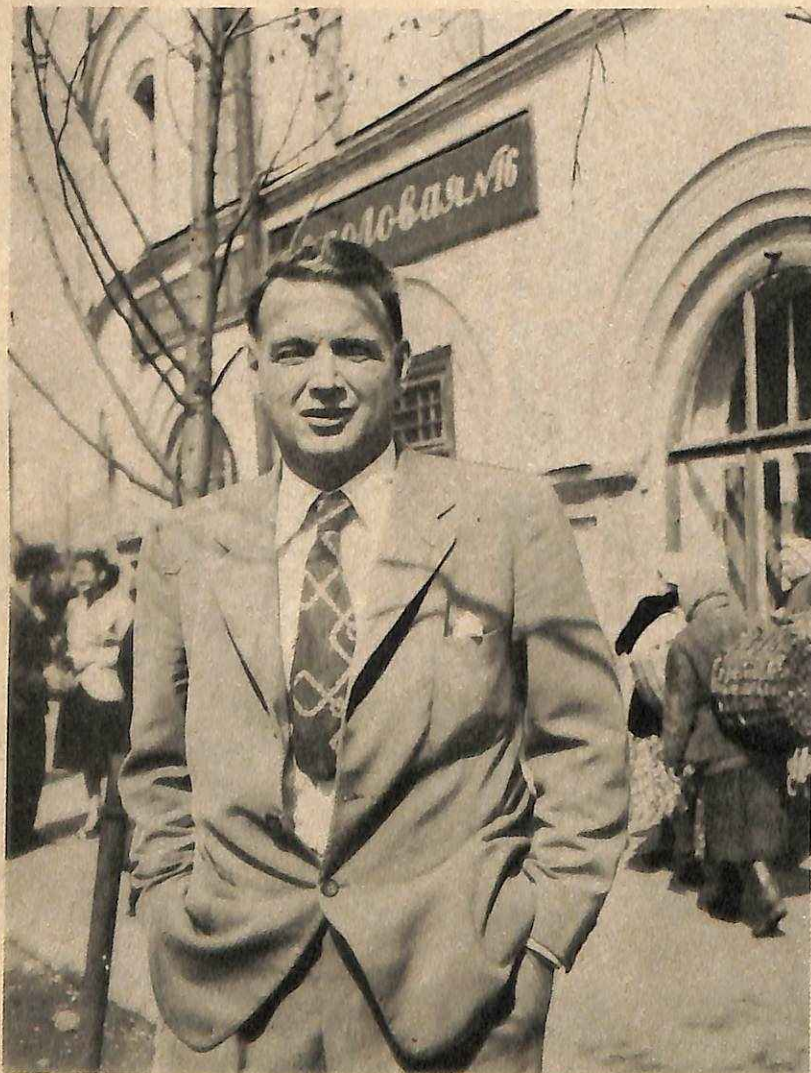

—“Ολοι λένε πως είναι τόσο άσχημο μωρό, ώστε μονάχα οι γονείς του είναι δυνατόν να το αγαπούν.

(Γελοιογραφία του Βίκυ)

(Express News)

Ο ΜΠΑΡΓΚΕΣ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ. Ο Άγγλος πολιτικός Τόμ Ντράϊμπεργκ, που επέστρεψε από ένα ταξίδι στη Ρωσία, παρουσίασε αυτή τη φωτογραφία του Μπάργκες, που την τράβηξε, όπως λέγει, σε ένα δρόμο της Μόσχας όταν βγήκαν μαζί για περίπατο. Ο Ντράϊμπεργκ προσέθεσε ότι ως φιλοξενούμενος του Μπάργκες πέρασε μία ολόκληρη μέρα μαζί του

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ

ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γερμανία και NATO

• Κατά την βασιλικήν επίσκεψιν εις την Βόννην ή κυριωτέρας, αν μη μοναδική, πολιτική εκδήλωσις που έλαβε την τιμήν της πλήρους δημοσιότητας υπήρξεν ή προσφορά της κυβερνήσεως της Όμοσπονδού Γερμανικής Δημοκρατίας, όπως μεσολαθήσῃ εις το NATO διά την επίλυσιν της εκ του κυπριακού έλληνοβρετανικής διενέξεως.

Η γερμανική προσφορά μεσολαθήσεως φαίνεται ότι, επίσημως τουλάχιστον, δεν έγινετο άμέσως αποδεκτή από την ελληνικήν κυβέρνησιν. Αυτό το νόημα πρέπει ν' αποδοθῇ εις την φράσιν των επισήμων ελληνικών ανακοινώσεων ότι ή πρότασις «θά τύχη της προσήκουσας μελέτης».

Η πρότασις μεσολαθήσεως της γερμανικής κυβερνήσεως είναι τύποις και ούσις άπολύτως εϋθυγαμμισμένη με την γενικήν πολιτικήν γραμμήν την οποίαν έχει χαράξει και ακολουθεῖ άπαρεγκλίτως ή Όμοσπονδική Γερμανική Δημοκρατία. Συνίσταται δέ ή πολιτική αυτή εις την χρησιμοποίησιν του NATO ως στηρίγματος διά την επίλυσιν του προβλήματος της ένοποιήσεως της Γερμανίας, της άσκήσεως λαοδότης του δικαιώματος αυτοδιαθέσεως υπό του γερμανικού έθνους.

Η θάσις του προβλήματος εμφανίζεται έπομένως ή αυτή. Καί από το σημείον αυτό εκκινούσα ή γερμανική πολιτική, ταυτίζει το κυπριακόν με το γερμανικόν πρόβλημα. Ένα ισχυρόν NATO άποτελεί το μοναδικόν όπλον διά την εξασφάλισιν της γερμανικής αυτοδιαθέσεως, διατί έπομένως όχι και της κυπριακής; Διά την τελευταίαν μάλιστα αυτήν περίπτωσιν όπου πρόκειται περί δύο «συμμάχων» μελών του οργανισμού; Έν τούτοις το πράγμα είναι μάλλον αντίστροφον. Διά να γίνη άντιληπτόν αυτό θά ήρκει να εξετάσῃ ή Γερμανία το πρόβλημα της ένοποιήσεως της από της πλευράς των σοβιετικών άντιρρήσεων. Υπό το πρίσμα αυτό, το NATO και ή εις αυτό συμμετοχή της Δυτ. Γερμανίας άποτελούν το μοναδικόν κώλυμα της ένοποιήσεως της χώρας. Έάν ή γερμανική διπλωματία άντεμετώπιζε το θέμα της αυτοδιαθέσεως της Κύπρου υπό το πρίσμα αυτό, δεν θά προσέφερε την μεσολαθήσῃ της διά την μέσω του NATO επίλυσιν του κυπριακού. Διότι μία τοιαύτη πρωτοβουλία ούτε το NATO θά ένισχύσῃ ούτε το κυπριακόν θά ώθήσῃ προς την λύσιν του.

K. A. P.

ΕΛΛΑΣ :

• Αί κινήσεις της. άντιπολιτεύσεως διά την άνατροπήν της κυβερνήσεως ένετάθησαν. Η προσπάθεια ήδη στρέφεται προς διάθρωσιν της κυβερνητικής συνοχής. Περίπτωσις άνασχηματισμού πάντως δεν άντιμετωπίζεται παρά μετά την εκδήλωσιν των πρώτων συμπτωμάτων της υπό της άντιπολιτεύσεως καταβαλλομένης προσπάθειας.

• Την κατά μέτωπον έναντίον της κυβερνήσεως έπιθεσιν διεξάγει κυρίως ό άρχηγός του κόμματος των Φιλελευθέρων. Την διαθρωτικήν, τα ύπόλοιπα κόμματα της έθνικοφρονούς άντιπολιτεύσεως. Ός πρώτον σημείον στηρίξεως διά την ένίαιάν εμφάνισιν της άντιπολιτεύσεως εξησφαλίσθη ή συμφωνία των κομμάτων διά το εκλογικόν σύστημα της άπλης άναλογικής.

• Ο άρχηγός του Έπιτελείου του νέου γερμανικού στρατού στρατηγός Χούζιγκερ έπεσκέφθη

την Έλλάδα ως περιηγητής. (Η σύζυγός του είναι άρχαιολόγος). Παρά τον άώστηρως ίδιωτικόν χαρακτήρα της επισκέψεως, ό στρατηγός δεν παρέλειψεν έν τούτοις να κατατοπισθῇ περί των δυνατοτήτων της ελληνικής βιομηχανίας διά την εκτέλεσιν παραγγελιών υπέρ του νέου γερμανικού στρατού.

• Το θέμα των απαιτήσεων ίδιωτών εκ Γερμανίας θά είναι εκ των πρώτων που θά άρχῃ ένώπιον της Βουλής κατά την επανάληψιν των έργασιών της. Η μνηνία πίστωσις χρόνου που έζητήσεν ό ύπουργός Έμπορίου έξηντλήσῃ πρό πολλού, χωρίς έν τῷ μεταξύ να συμβῇ τίποτε δικαιολογούν την έμπιστοσύνην την οποίαν έπέδειξε προς τους εκ της συμπολιτεύσεως καταγγελθέντας ως ύπευθύνους ύπαλλήλους του ύπουργείου του.

• Η έξαγωγή θάμβρακος εις την Ιαπωνίαν έπ' άνταλλαγῇ θαμβακερών, προβλεπομένη διά της νέας έμπορικῃς συμβάσεως, δεν

άποτελεί όμολογουμένης έπιτυχίαν. Διότι ή ελληνική βιομηχανία θάμβρακος έχει δυναμικότητα πολύ μεγαλύτεραν των έξχωρίων άναγκών.

• Η πρωτοβουλία των δημάρχων και προέδρων κοινοτήτων Δωδεκανήσου περί προσκλήσεως διασήμων δημοσιογράφων προς έπιτόπιον έρευναν των αίσθημάτων του δωδεκανησιακού λαού και των συνθηκών διαβιώσεώς του από της άπελευθερώσεως, άποτελεί εϋστοχον ένέργειαν. Διότι άποτελεί θετικήν άπάντησιν εις τους ισχυρισμούς της διά του ραδιοφώνου της Λευκωσίας άγγλικῃς προπαγάνδας.

• Η πρόσφατος άπόφασις του ύπουργείου Συντονισμού περί έγκρίσεως εισαγωγῃς έκάτο χιλιάδων δολλαρίων διά την έκμετάλλευσιν των μεταλλευμάτων μαγγανίου Δράμας και Θάσου ένέγνετο στόχος επιθέσεως του προϋνού όργάνου της ΕΔΑ. Έν τούτοις, εάν δεν έλαμβάνετο ή άπόφασις αυτή, ή σημερινή έταιρία δεν θά ήδύνατο να έξοφλήσῃ τας προς τους εργάτας των μεταλλείων ύποχρεώσεις της. Καί ύποτίθεται ότι ή ΕΔΑ προστατεύει τά συμφέροντα των εργατών.

ΑΛΒΑΝΙΑ :

• Η άποκαλυφθείσα προσφάτως ναυπηγική εις ύποθρύχια δραστηριότης της ΕΣΣΔ έφερεν έκ νέου έπί τάπητος το θέμα της Σάσσωνος. Η νηρίς αυτή σημειούται και πόλιν εις τους χάρτας. Δυστυχώς, ή βρετανική προδοτική παράνοια ή εκδηλωθείσα εις το θέμα της έλευθερίας της Κύπρου, έμποδίζει την έπί της φυσικής διπλωματικής και πολιτικής του θέσεως τοποθέτησιν του θέματος της Β. Η. πείρου και της Σάσσωνος. Δεν καταργεί όμως το πρόβλημα και αυτό το γνωρίζει ό κ. Μικογιάν. Προσπάθεια προς την κατεύθυνσιν αυτήν άπετέλουν και αι τελευταίαι έν Μόσχα δηλώσεις του προς την ελληνικήν κοινοβουλευτικήν άντιπροσωπείαν.

ΤΟΥΡΚΙΑ :

• Η τελευταία άναλαμπή της άνθελληνικής έκστρατείας του τουρκικού τύπου φαίνεται ότι ήσαν τά πρό είκοσαήμερου περίπου δημοσιεύματα περί καταπίεσεων των μουσουλμανικών πληθυσμών της Δ. Θράκης. Διά την δημοσίευσιν των έχρησιμοποίησαν τά τελευταία ύπολείμματα της εις την διάθεσιν των Άγγλων τεθείσης τουρκικής προπαγανδιστικής μελάνης. Ηδη ή

Μ. Βρετανία στερείται τουρκικής μελάνης και χρησιμοποiei βρετανικήν καθαρώς. Άκείμη και όταν άναμειγνύη την Τουρκίαν εις την ύπόθεσιν.

ΙΡΑΚ :

• Η ύπόσχεσις παροχής άμέσου στρατιωτικής ένισχύσεως προς την γειτονικήν Ιορδανίαν, έλθοϋσα μετά την άρνητικήν έναντι των βρετανικών σχεδίων διά το Σουέζ και φιλικήν έναντι της Αιγύπτου στάσιν του θασιλέως Φεϋζάλ, άπετέλεσεν άποφασιστικώτερον πλήγμα κατά του διασπαίροντος Συμφώνου της Βαγδάτης.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ :

• Η όξεΐα και σχεδόν ύστερική έπιθεσις του Βρεταννού ύπουργού Άποικιών έναντίον της Έλλάδος και των Κυπρίων άγωνιστών, άποτελεί την σαφεστέραν μέχρι τούδε ένδειξιν της βρετανικής άδυναμίας. Διότι ό κ. Μπόυντ έπεκαλέσθη κυρίως την στρατηγικήν σημασίαν της Κύπρου διά την άμυναν της... Τουρκίας. Οι ύπεύθυνοι διά την στρατηγικήν άμυναν της Μ. Βρετανίας προφανώς άπηγόρευσαν εις τον ύπουργόν των Άποικιών να άσχοληθῇ με την άμυναν της πατρίδος των. Καί να τους γελοιοποιήσῃ.

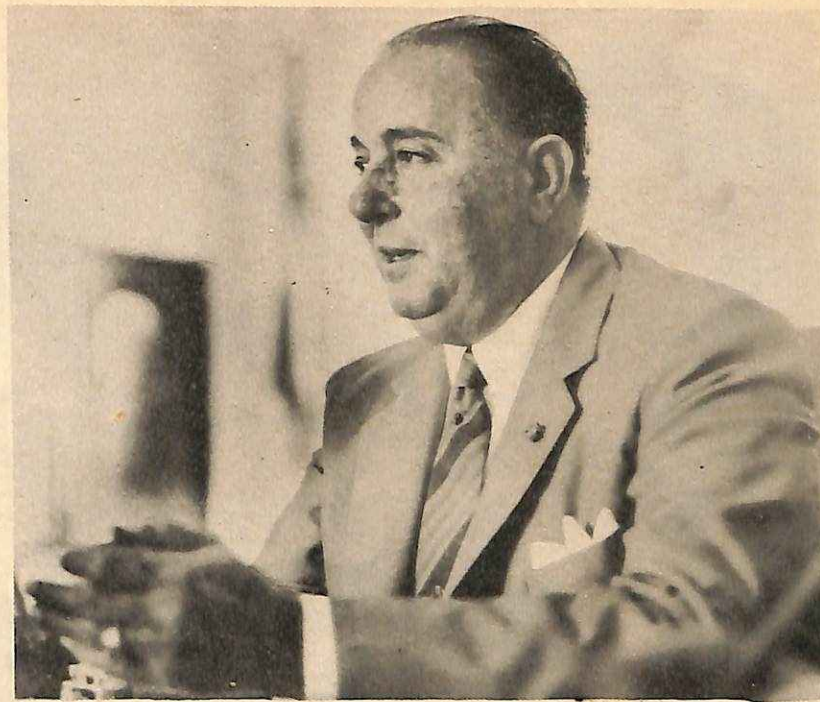
• Το έμπορικόν Ισοϋγίον της Μ. Βρετανίας ένεφάνισε νέον άνοιγμα. Το χρεωστικόν ύπόλοιπον του Αύγουστου υπερέβη το του Ιουλίου κατά 46.200.000 δολλάρια.

ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ :

• Ο ύποψήφιος των Δημοκρατικών κ. Άντλαϊ Στήβενσον έπέδειξε διά μίαν άκόμη φοράν το πολιτικόν του θάρρος. Άπαντών εις την δήλωσιν Τρούμαν καθ' ήν ή καταδίκη του Χίξς υπήρξεν άδικος, ύπεστήριξε την δικαστικήν άπόφασιν ως όρθήν. Διά του τρόπου αυτού άφήρσεν από τας χείρας του ύποψηφίου άντιπροέδρου των Ρεπουμπλικάνων κ. Νίξον, ισχυρόν όπλον της κατηγορίας του Δημοκρατικού κόμματος επί φιλοκομμουνισμῷ.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ :

• Η πρώτη επέτειος της επαναστάσεως, ή όποια κατέληξεν εις την εκδίωξιν του Περόν, δεν έωρτάσθη επισήμως εις την Άργεντινήν. Η όξύτης των οικονομικών κυρίως προβλημάτων που άντιμετωπίζει ή κυβέρνηση Άραμπόρου, δεν έπέτρεψε τον πανηγυρισμόν.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑΣ, Άναστάσιο Σομόζα, που τραυματίσθηκε σε δολοφονική άπόπειρα κατά τη διάρκεια μιάς δεξιώσεως. Μιά έβδομάδα άργότερα από την άπόπειρα ό Σομόζα απέθανε από καρδιακή προσβολή. Προσωρινός πρόεδρος της Νικαράγουας άνεκηρύχθη ό υίός του.

(Interpress)

(United Press)

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ μαύρων συγγραφέων και καλλιτεχνών έγινε στη Σορβώνη, στο Παρίσι. Στο προαύλιο της Σορβώνης τέσσερις νεαρές άντιπρόσωποι με τις έθνικές τους ένδυμασίες συζητούν.

ΑΓΟΡΑΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕ 20 ΟΚΑΔΕΣ... ΜΥΖΗΘΡΑ!

Το «χωριό» των νομάδων που κατέφυγε στην Ελλάδα

Μία ομάδα Κουτσοβλάχων —13 άνδρες, 10 γυναίκες, 33 παιδιά, μαζί με 750 πρόβατα, 250 τραγιά και 46 άλογα— κατώρθωσαν να φύγουν από την Αλβανία και να έλθουν στην Ελλάδα. Έδιάλεξαν την ελευθερία. Το έγκλημα δεν ήταν εύκολο. Ένα μικρό χωριό μετακινήθηκε χωρίς ν' ανταλλαγί ούτε ένας πυροβολισμός, χωρίς κανένα θύμα. Στη σειρά των ατομικών και ομαδικών δραπέτευσων από τις ανατολικές χώρες στις δυτικές, αυτή είναι ασφαλώς ή πιο άθόρυβη και γι' αυτό καταπληκτική. Σε ποιόν μπορεί ν' αποδοθεί ή επιτυχία της; Οι τελευταίες πληροφορίες μιλούν για τον ρόλο ενός Αλβανού ύπολοχαφού που προτίμισε κι αυτός την ελευθερία και βοήθησε τους δοστούς, καταφεύγοντας κι ο ίδιος στην Ελλάδα. Οι φυγάδες όμως διηγούνται ένα τους τέχνασμα αρκετά απλό —αυτό που, τελικά, τους εξασφάλισε την καταπληκτική τους επιτυχία

ΟΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΟΙ ΑΦΗΓΟΥΝ ΑΙ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΤΟΥΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ. ΔΕΞΙΑ, ΜΕ ΔΕΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ, Ο ΦΩΤΗΣ ΒΑΣΙΟΣ —ΕΝΑΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΣΤΑΤΕΣ

ΑΓΕΡΩΧΟΙ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ, ΑΠΤΟΗΤΟΙ —τρεις από τους δεκατρείς άντρες που κατώρθωσαν να δραπέτευσουν από τον «Έρυθρο Παράδεισο» της Αλβανίας συναποκομίζοντας τις οικογένειες και τα υπάρχοντά τους.

ΠΟΛΥ ΝΩΡΙΣ άρχισαν οι περιπέτειες της ζωής γι' αυτό το αγοράκι —που είναι ο νεαρώτερος δραπέτης της ομάδος των Κουτσοβλάχων. Ή μητέρα του τον είχε δεμένο στην πλάτη της κατά την διάβαση των συνόρων.

“Ένα τσομπανόσκυλο ήταν το εμπόδιο...”

Ποιός το πρωτοσκέφτηκε; Μήπως ο Μίχο - Γκέκας; “Η δ Νίκος Μπάσιος, ή ο αδελφός του Φώτης, ο άνθρωπος του κόμματος; “Η, τάχατε, ο ‘Αντώνης Πότσης, μέλος της ‘Εθνικής Ταξιαρχίας; Δύσκολο νά πη κανείς. ‘Η ιδέα φαίνεται ότι ξεφύτρωσε ταυτόχρονα στο μυαλό των 13 ανδρών — ή απεγνωσμένη, τολμηρή ιδέα νά ξερομήσουν για νά θρούν την ελευθερία τους διασχίζοντας τὰ σύνορα καί αυταποκομίζοντας τις γυναίκες καί τὰ παιδιά τους, τὰ κοπάδια καί τὰ υπάρχοντά τους.

“Ένα πράγμα είχαν κοινό, αὐτοί οἱ Κουτσόβλαχοι τσομπάνηδες, πού ή γλώσσα τους δέν είναι ούτε αλβανική, ούτε ελληνική, αλλά μιά δική τους διάλεκτος: “Όλοι είχαν γεννηθῆ στο Λευκόβρυσο, ένα ηπειρωτικό χωριό στά θόρεια τῶν ‘Ιωαννίνων. Στά προπολεμικά χρόνια συνήθιζαν νά περνᾶν τὸ καλοκαίρι τους στά περίχωρα τοῦ Λευκόβρυσου καί νά οδηγούν τὰ κοπάδια τους τὸ χειμῶνα στήν ‘Αλβανία γιά βοσκή. “Έτυχε νά θρῖσκωνται στήν ‘Αλβανία όταν κατελήφθη ή χώρα αὐτή ἀπό τὰ στρατεύματα τοῦ Μουσολίνι τις παραμονές τοῦ δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου. Κ’ ἔτσι τοὺς ἀπαγορεύτηκε ή ἐπιστροφή. Στόν σάλο πού ἐπακολούθησε ὅλ’ οἱ

τόποι τοὺς φαίνονταν τὸ ἴδιο καλοῖ: Δέν τοὺς ἐνοιαζε κι ἂν ἔμεναν στήν ‘Αλβανία.

“Όταν τελείωσε ὁ πόλεμος μιά νέα τάξη πραγμάτων ἐπικράτησε στήν ‘Αλβανία. Τὸ ἱερὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας ἔχασε τὴ σημασία του: “Ο,τι ὥρα ἤθελε ή κυβέρνηση μπορούσε νά σὲ ἀποψιλῶσει ἀπὸ τὴν περιουσία σου. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ληστείας τῶν ἰθυνόντων, τὸ ἔλεγαν «ἐθνικοποίηση».

“Αν εἶχες λιγώτερα ἀπὸ 20 πρόβατα, ἔπρεπε νά δίνης σὸ κράτος 300 γραμμάρια μαλλί γιά τὸ κάθε πρόβατο. “Αν εἶχες 100 τὰ γραμμάρια γινόταν 850. Κι ἂν τὰ πρόβατά σου δέν ἔθγαζαν τόσο μαλλί, καλύτερα θὰ ἦταν νά τὰ πουλούσες γιά νά θρῖς τὸ μαλλί παρά νά διατρέξης τὸν

κίνδυνο νά χαρακτηρῶσῃς «δολιοφθορεὺς» καί ν’ ἀντιμετωπίσῃς τις τρομερὲς συνέπειες μιάς τέτοιας κατηγορίας. “Αν ὅμως εἶχες πάνω ἀπὸ 250 πρόβατα — τότε, ἀπλούστατα, τὸ κράτος ἔκανε κατάσχεση τῆς περιουσίας σου. Τὸ μόνο πού σοὺ ἀπέμενε σ’ αὐτὴν τὴν περίπτωση ἦταν νά καταταγῇ στήν «‘Εθνική Ταξιαρχία» τῶν βοσκῶν καί νά φυλάξῃ τὰ πρόβατά σου πρὸς ὄφελος τοῦ κράτους.

ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΡΑ στὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ νεοῦ Κουτσόβλαχου. Δοκιμάζει ἕνα καινούργιο ζευγάρι παπούτσια —τὸ πρῶτο δῶρο τοῦ Μπάρμπα - Σάμ.

Φαίνεται ὅτι ή ἐπικράτουσα πολιτικὴ στήν ‘Αλβανία εἶναι νά προσδοκῇ ἕνα μέλος τοῦ κόμματος σὲ κάθε ὁμάδα τσομπάνηδων μὲ τὴν ἐντολή νά τοὺς κατασκοπεύῃ. Εὐτύχως γιά τοὺς Κουτσόβλαχους, ὁ Φώτης Βάσιος, ὁ κομματικός κατάσκοπος πού εἶχε προσκολληθῇ στήν ὁμάδα τους, καταγόταν ἀπ’ τὸ Λευκόβρυσο. Εἶχε κι αὐτὸς ἀηδιάσει ἀπ’ τὸ καθεστῶς καί ἤθελε νά φύγῃ. “Έγινε, λοιπόν, ὁ ἀρχηγὸς τους. Μαζί ἔκαναν τὰ σχέδια τῆς δραπετεύσεως. Πέρασαν ὅμως δύο χρόνια γιά νά τὴν πραγματοποιήσουν.

Χειμερινὸ στέκι τῆς ὁμάδας ἦταν οἱ “Άγιοι Σαράντα. Τὸ καλοκαίρι ἔβοσκαν τὰ κοπάδια τους κοντύτερα στήν ἐλληνική μεθόριο —ὄχι ὅμως ἀρκετὰ κοντά.

Στὶς ἀρχές τοῦ φετινοῦ καλοκαιριοῦ, ὁ Φώτης Βάσιος, χάρις στὶς γνωριμίες του μὲ ἀνθρώπους τοῦ κόμματος, κατῴρθωσε νά πάρῃ ὅδεια γιά νά μεταφέρει τὰ κοπάδια του σὸ Γερμενῆ, δυὸ ὥρες ἀπ’ τὰ σύνορα. “Αρχισαν ἀμέσως νά μελετοῦν τὴ μεθόριο καί τις συνήθειες τῶν ‘Αλβανῶν πού ἐπὶνδρῶναν τὰ ἀκροφυλάκια. “Έμαθαν ποιά μονοπάτια ἀκολουθοῦν οἱ περίπολοι καί ποιὲς ὥρες θγαίνουν...

“Αφοῦ μελέτησαν ἐξονυχιστικὰ τὸ ζήτημα, διάλεξαν τελικὰ τὸ μονοπάτι πού θ’ ἀκολουθοῦσαν. Τότε ὅμως παρουσιάστηκε ἕνα ἀπρόβλεπτο ἐμπόδιο στά σχέδιά τους. “Ένα μεθοριακὸ φυλάκιο

χρησιμοποίησε ἕνα σκύλο πού δέν ἦταν ἀστυνομικὸ σκυλὶ (λυκόσκυλο), ἀλλὰ τσομπανόσκυλο. “Αν, λοιπόν, ἐπιχειροῦσαν νά διαδοῦν τὴν μεθόριο μὲ τὰ κοπάδια τους, τὸ τσομπανόσκυλο σίγουρα θὰ τοὺς ἐπρόδινε.

Τί νά κάνουν; Νά σκοτώσουν τὸ θρωμόσκυλο, πρότεινε ἕνας. Εὐκόλο νά τὸ λὲν κανεῖς, ἀλλὰ δύσκολο νά τὸ κάνῃ. “Ο Φώτης Βάσιος εἶχε μιά καλύτερη ιδέα. Πῆγε σὸ φυλάκιο καί εἶπε στὸν διοικητή:

—Αὐτὸ τὸ σκυλὶ δέν σὰς χρειάζεται. Εἶναι τσομπανόσκυλο. Μπορῶ νά τὸ χρησιμοποιήσω γιά τὰ κοπάδια μου. Μοῦ τὸ πουλάτε;

—Πόσο μοῦ δίνεις; ρώτησε ὁ διοικητής.

—Δέν ἔχω λεφτά. Σοὺ δίνω ὅμως εἴκοσι ὀκτάδες μυζήθρα, εἶπε ὁ Φώτης.

—Έν τάξει. Εἶναι δικός σας, εἶπε ὁ διοικητής.

Τὴν ἴδια νύχτα, ἀφοῦ ἔβγαλαν τὰ κουδούνια ἀπὸ τὰ πρόβατα καί καλοτάξιν τὰ παιδιά τους, οἱ Κουτσόβλαχοι ξεκίνησαν γιά τὴν μεθόριο καί τὴν πέρασαν χωρίς κανένα ἀπρόοπτο. “Ήταν 13 ἄνδρες, 10 γυναίκες, 33 παιδιά, 750 πρόβατα, 250 τραγιά, 46 ἄλογα, καί ἀπὸ πίσω... ὁ σκύλος τοῦ κ. διοικητοῦ “Ήταν ή μεγαλύτερη ἔξοδος πού σημειώθηκε στά ἑλληνο-αλβανικά σύνορα ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ συμμοριτοπολέμου

ROVER

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Η ἐπίσημος ἐπίσκεψις τῶν βασιλέων μας εἰς Γερμανίαν, εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ προέδρου τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας εἰς “Ελλάδα, ἐπεσκίασε —κατὰ τὸν παγκόσμιον τύπον— εἰς μεγαλοπρέπειαν, αὐθόρμητον ἐγκαρδιότητα καί λαϊκὸν ἐνθουσιασμόν, κάθε ἄλλη προηγούμενη ὑποδοχὴ ξένων ἀρχηγῶν κρατῶν. “Η φυσικὴ ἀπλότης καί ἐγκαρδιότης τῶν βασιλέων μας ἱκατέκτησε τις συμπάθειες τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ καί τῶν ἐπισήμων. Οἱ λαϊκὲς ἐκδηλώσεις ἔλασαν τέτια ἔκταση, ὥστε ξένοι ἀνταποκριταὶ νά γράψουν ὅτι ή βασίλισσα Φρειδερίκη, ἰδίως, ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς σὰν ή βασίλισσα τῆς Γερμανίας «ἐν πάρτιμπος» (ἐπίτιμος) “Ολόκληρος ὁ ἡμερήσιος καί ἐβδομαδιαῖος γερμανικὸς τύπος ἀφιέρωσε πολλὰς σελίδας μὲ φωτογραφίας καί περιγραφὰς τῶν κινήσεων τῶν βασιλέων.

“Η ἐπιτυχία ὅμως τῆς βασιλικῆς ἐπισκέψεως δέν περιωρίσθη μόνον εἰς τὰ ἐθιμοτυπικὰ πλαίσια καί τὸν λαϊκὸν ἐνθουσιασμόν, διότι ἔδωσε ἄμεσα, καρποφόρα ἐθνικῶς ἀποτελέσματα:

α) “Εξησφάλισε τὴν ἡθ.κὴν καί διπλωματικὴν συμπαράστασιν τῆς Γερμανίας εἰς τὸ κυπριακόν. β) “Ενέπνευσεν ἐμπιστοσύνην καί ἄμεσον ἐνδιαφέρον τῶν γερμανικῶν κεφαλαίων διὰ σημαντικὰς καί μακροπροθέμους ἐπενδύσεις στήν “Ελλάδα.

γ) Κατέστησε πλέον ή φιλικὲς τις διπλωματικές σχέσεις τῶν δύο χωρῶν.

(Φωτ. Deutsche Presse - Agentur)

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΙΠΠΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΤΣΕΛΛΕ...

...ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΠΑΡΗΚΟΛΟΥΘΗΣΑΝ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΙΓΚ. ΣΟΦΙΑ

ΣΤΙΣ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΤΣΕΛΛΕ. ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΖΕΥΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΕΣ, ΠΛΑΙΣΙΟΥΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΠΟΛΛΟΥΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥΣ

ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ κ’ ἕνα παγωτὸ —τὰ κορίτσια σχολιάζουν τὰ πρῶτα δῶρα τοῦ δυτικῦ κόσμου. Τοὺς τὰ ἔδωσε ή ἀμερικανικὴ ὑπηρεσία περιθάλψεως φυγάδων τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος πού ἔχει παράρτημα καί στήν “Ελλάδα. Βοηθαί τὴν ἐλληνικὴ κυβέρνηση νά φροντίσῃ γιά τὴν ἐγκατάστασιν ὅλων τῶν φυγάδων στὶς δυτικὲς χώρες.

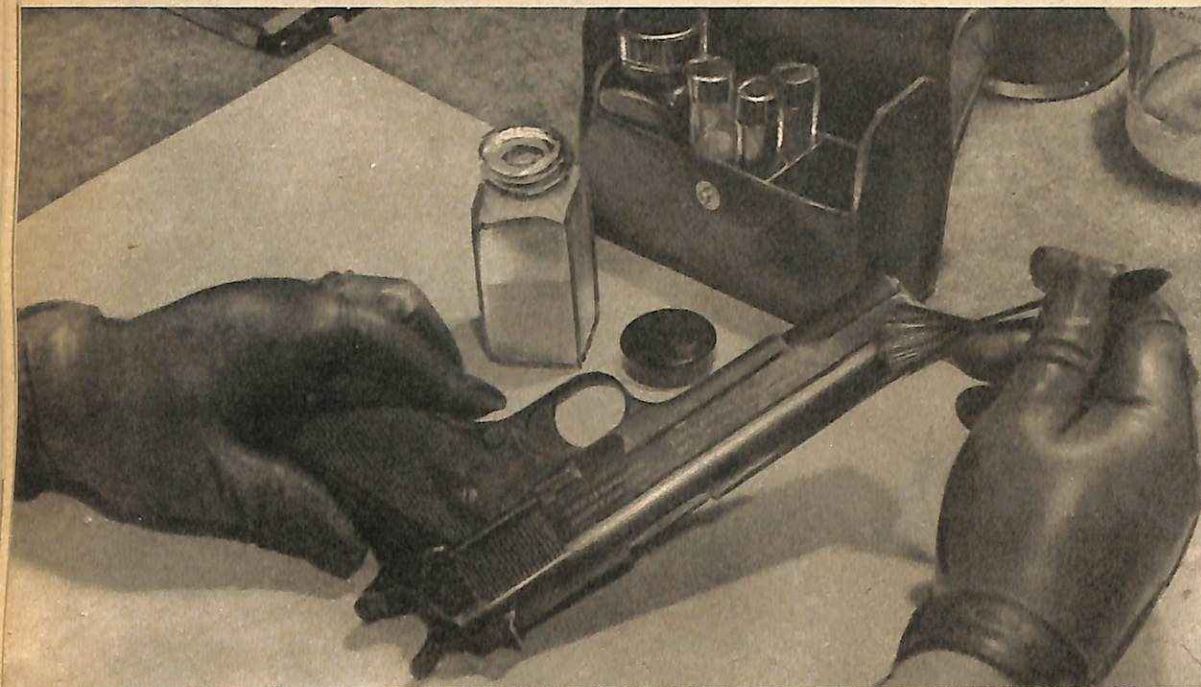

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΞΙΧΝΙΑΖΕΙ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

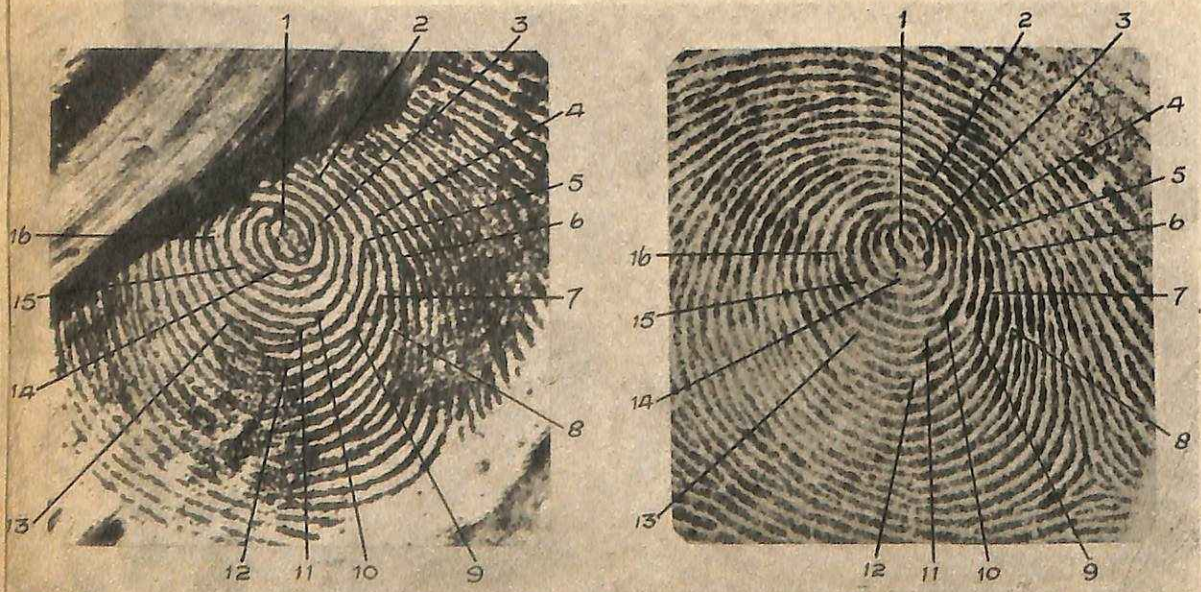
Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ■ ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ ■ ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ■ Η ΧΗΜΙΚΗ Κ' Η ΦΑΣΜΑΤΟΣΚΟΠΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ■ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΝΟΧΗΣ

Ο «δαιμόνιος ντετέκτιβ» έχει αντικατασταθῇ από τὰ ψυχρὰ ὄργανα τοῦ ἐργαστηρίου

Μ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ ἕνας ἄ.ρ. ρωπος. Ὁ ἐπιστήμων, ἐφαρμόζοντας τὴ γνωστὴ μέθοδο ἐμφανίσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, θ' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀόρατη ταυτότητα τοῦ ἐγκληματία, ποὺ τὴν ἔχει ἀφήσει ἐπάνω στὸ φονικὸ ὄργανο ποὺ μεταχειρίστηκε τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΣΦΑΛΜΑ καὶ ἄφησε τὸ δακτυλικὸ του ἀποτύπωμα στὸν τόπο ποὺ διεπράχθη τὸ ἐγκλημα. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ φωτογραφίζεται καὶ συγκρίνεται μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῶν ὑπόπτων. Ὅταν ἀποδειχθῇ ὅτι στὸ ἀποτύπωμα τοῦ δολοφόνου ὑπάρχουν 16 κοινὰ σημεῖα μὲ ἐκεῖνο τοῦ ὑπόπτου, δὲν ὑπάρχει πλέον καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ποῖος εἶναι ὁ ἐνοχος.

Μπορεῖ σήμερα νὰ γίνῃ ἕνα τέλειο ἐγκλημα; Μπορεῖ ὁ δράστης νὰ ἐξαφανίσῃ ὅλα, ἀπολύτως ὅλα τὰ ἴχνη τῆς ἐνοχῆς του;

«Ὁχι», ἀπαντοῦν οἱ ἐγκληματολόγοι, οἱ ἀστυνομικοί, ἀλλὰ κ' οἱ... ἐγκληματίες ἀκόμη. Κάπου στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, κάπου πάνω στὸ θῦμα, ὁ δράστης, ὅση κι ἂν καταβάλλῃ προσοχή, ὅση μελέτη κι ἂν ἔκανε, θ' ἀφήσῃ τὸ «ἐπισκεπτήριο» του -αὐτὸ ποὺ θὰ ὀδηγήσῃ τελικὰ τὰ ὄργανα τῆς Πολιτείας στὴν ἀνέυρεση τῆς εὐθύνῃς του. Τὸ τέλειο ἐγκλημα οὔτε στὴν φαντασία τῶν μυθιστοριογράφων καὶ τῶν σεναριογράφων δὲν βρίσκει σήμερα χώρο γιὰ ν' ἀναπτυχθῇ.

Σὲ ποιὸν ἀνήκει ἡ τιμὴ ὅτι ἐνίκησε τὴν σατανικὴ πολλὰς φορὲς φαντασία τῶν ἐχθρῶν τῆς κοινωνίας, τῶν νοσηρῶν τύπων, τῶν παρανόμων κυνηγῶν πλοῦτου καὶ τῶν διεστραμμένων τύπων ποὺ ἀψηφοῦν κάθε ἠθικὸ κέλευσμα;

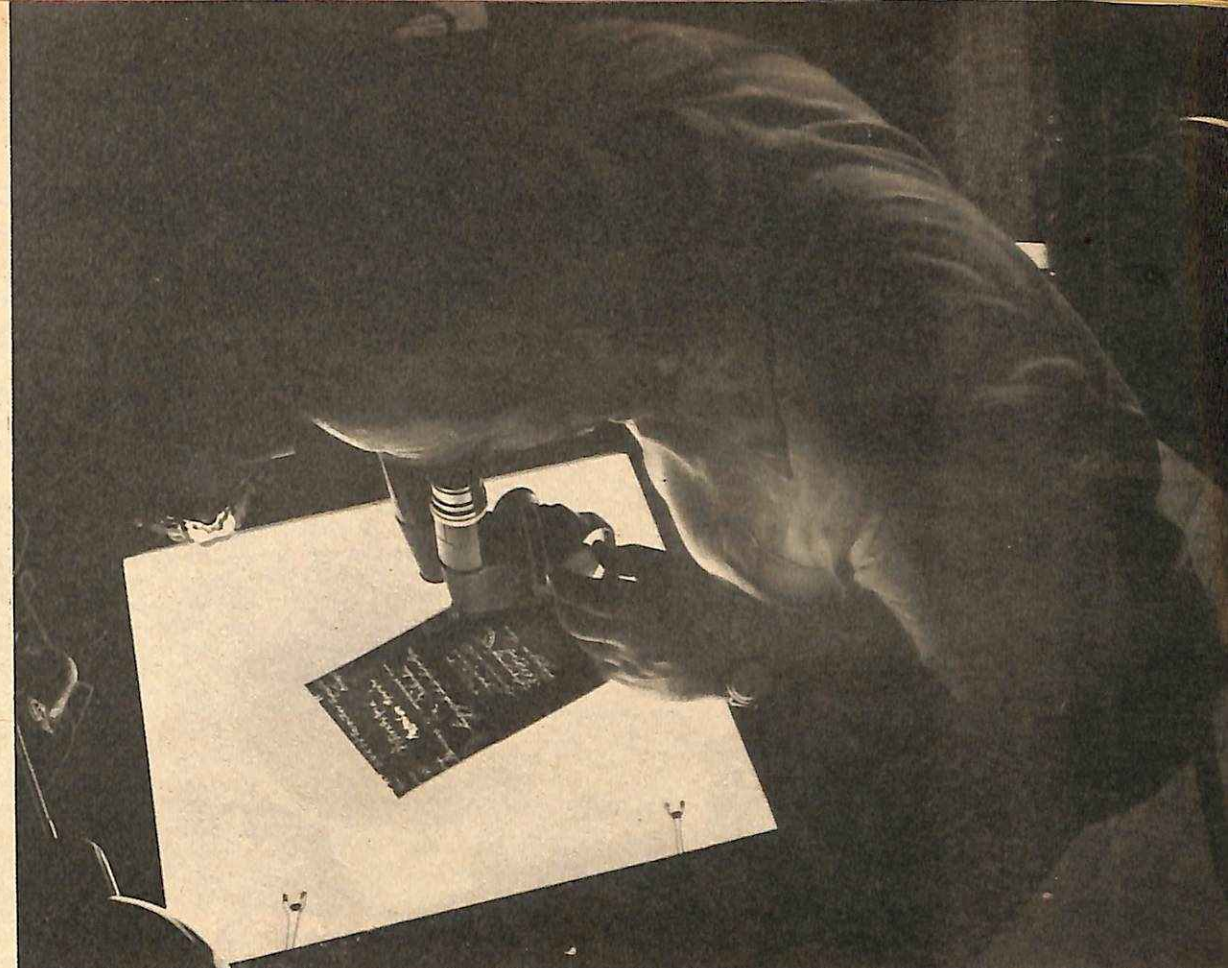
Οἱ ἀστυνομικὲς ταινίες καὶ τὰ μυθιστορήματα ἔδωσαν στὸν θαυμασμὸ καὶ στὴν ἐκτίμηση τοῦ τεράστιου κοινοῦ τους ἕναν τύπο δώκτου τοῦ ἐγκλήματος μὲ δαιμονικὴν εὐφυΐα καὶ ἀνάλογο ὕψος. Τὶς περισσότερες ὥρες κάθετα καὶ σκέφτεται καί, τὴν τελευταία στιγμὴ, μετὰ ἢ ἀνευ πυροβολισμῶν, ἀνακαλύπτει τὸν ἐνοχο, μὲ μιὰ σειρὰ ἀκροβατικῶν συλλογισμῶν ποὺ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ παρὰ «ἐκ

τῶν ὑστέρων» -μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του μπροστὰ στὴ διαίσθηση τοῦ τρομεροῦ «ντετέκτιβ» ἢ «ίνσπεκτορ». Εἶναι ὅμως ἔτσι στὴν πραγματικότητα; Εἶναι οἱ διάφοροι «Μαιγκρέ», «Ντετέκτιβ Χ» καὶ «Σέρλοκ Χόλμς» οἱ ἀληθινοὶ διώκτες τοῦ ἐγκλήματος;

Ἡ πραγματικότητα εἶναι διαφορετικὴ. Δὲν ἔχει τὸν ὑποβλητικὸν αὐτὸν μυστικισμό. Τὸ ἐγκλημα ἀναλύεται, ἐξιχνιάζεται καὶ κατατροπώνεται πρῶτ' ἀπὸ ὅλα μέσα στὸ ψυχρὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον. Ἀντὶ ἑνὸς ἰδιορρύθμου καὶ παράξενου ἥρωος, ἀπαιτεῖται μιὰ δολοκλήρη ἀλυσίδα εἰδικευμένων ἀνθρώπων, ποὺ συνεργάζονται —ὁ καθένας στὸν τομέα του— καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπίμονης, προσεκτικῆς ἐργασίας τους, φωτισμένο ἀπὸ τὸ ψυχρὸ, ἀλλὰ πάντοτε σταθερὸ φῶς τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, συνθέτει, κομματάκι-κομματάκι, τὴν ταυτότητα τοῦ δράστου καὶ τὶς συνθήκες τοῦ ἐγκλήματος. Τοὺς σύγχρονους κυνηγούς τοῦ ἐγκλήματος δὲν θὰ τοὺς συναντήσῃ κανεὶς στὰ μπᾶρ τῶν κακοφύμων κέντρων νὰ καπνίζουν τὸ τσιμπούκι τους καὶ νὰ ρουφοῦν σὰν σφουγγάρια τὰ δυνατὰ ποτά, νὰ φοροῦν κατεβασμένη ρεπούμπλικα κι ἀδιάδροχο μ' ἀνασηκωμένο γιᾶκά. Τὴ ρεπούμπλικα, τοὺς ἀνεβασμένους γιᾶκάδες, τὸ μυστηριώδες ὕψος καὶ τὴν ψευτοπαληκαριὰ ἀντικαθιστᾷ ἡ ἀσπρὴ ρόμπα τοῦ ἐργαστηρίου, τὸ μικροσκόπιο κ' οἱ δοκιμαστικοὶ σωλῆνες, οἱ χημικοὶ τύποι καὶ ὁ ἀνηλεὲς φακὸς τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς. Ὅλες οἱ θετικὲς ἐπιστήμες ἀπὸ τὴν ἱατρικὴ μέχρι τὴν βοτανικὴ, ἀπὸ τὴν βιοχημεία μέχρι τὴν βλητικὴ παίρνουν μέρος

Ἡ ΕΠΙΤΑΓΗ ΑΥΤΗ φαινόταν καθ' ὅλα γνήσια καὶ ἦταν διαπιστώσῃ τὴν πλαστότητά της. Ἀλλὰ ὅταν φωτογρ. τὸ φῶς μίᾳς εἰδικῆς φωτιστικῆς πηγῆς, ἔγινε φανερό, οὐσία τὸ ἀρχικῶς ἀναγραφόμενον ποσὸν καὶ ἀνεγράφῃ

ἐξαιρετικὰ δύσκολο γιὰ τὸν τραπεζικτὸν ὑπάλληλο νὰ ἀφήθῃ μὲ εἰδικὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ κάτω ἀπὸ κατ' ἀναμφισβήτητο τρόπο, ὅτι εἶχε σθητὴ μὲ χημικὴ ἄλλο. Ἔτσι ὁ δράστης δὲν μπόρεσε νὰ διαφύγῃ.

ΓΙΑ ΤΗ ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ὑπάρχουν πολλὲς ἀμφιβολίες. Στέλνεται λοιπὸν στὸ ἐργαστήριον ὅπου ὑφίσταται εἰδικὴ διαφανοσκοπικὴ εξέταση μὲ στερεοσκόπιο. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μποροῦμε νὰ ἐξακριβώσουμε ἂν ἔχῃ ἐμποτισθῇ μὲ χημικὰ μίγματα ποὺ ἐξαφάνισαν τὴν πρώτη γραφὴ μὲ σκοπὸ τὴν παραποίηση τοῦ νομίσματος. Ἀκόμη δὲν ἔχει βρεθῇ τρόπος «σίγουρης» πλαστογραφίας.

(Φωτ. Β. Καραμανώλη — ΕΛΚΗΝ)

ΟΙ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΑΙ ΑΘΗΝΩΝ κ. κ. Δ. Καψάκης (ἀριστερὰ) καὶ Γ. Ἀγιουτάντης ἐξετάζουν τὰ βλήματα περιστροφῆς ποὺ εὐρέθησαν κατὰ τὴν νεκροτομικὴ εξέταση ἑνὸς πτώματος. Πάντοτε εἶναι ἀνάγκη, ἔστω καὶ ἂν ὁμολογῇ ὁ δολοφόνος, νὰ ἐξακριβωθῇ ἐπιστημονικῶς ἂν τὰ βλήματα προέρχονται πράγματι ἀπὸ τὸ ὄπλο τοῦ δολοφόνου. Ἐπειτα, καλεῖται ἡ ἀστυνομία «διὰ τὰ περαιτέρω».

Ο «βασιλεύς του έγκλήματος» παρήκμασε

στην καταδίωξη του άγνωστου εγκληματίου και δεν τού αφήνουν καμιά διέξοδο διαφυγής.

ΟΙ «ΑΦΩΝΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ»

Επιστήμονες που αφιέρωσαν τη ζωή τους στη δίωξη του εγκλήματος, όπως ο Μπερτιγιόν, ο Γκρός, ο Λοκάρ, ο Βούσεντιτς, ο Χένρυ κι άλλοι, λιγότεροι γνωστοί, κάθωσαν, ν' αξιοποιήσουν τους «αφώνους μάρτυρες» και να τους καταστήσουν τους ισχυρότερους κατηγορούμενους των κακοποιών. Τό δακτυλικό αποτύπωμα, μια κηλίδα, λίγη σκόνη, μια ίνα υφάσματος, μια τρίχα ακόμη που βρέθηκε στον τόπο του εγκλήματος αποκαλύπτουν, κάτω απ' το μικροσκόπιο ή με την χημική ανάλυση, ολόκληρη συχνά ιστορία που δεν μπορεί κανείς να την διαψεύσει.

Πρό καιρού, τὰ λαγωνικά της Σκότλαντ Γουάρντ, είχαν αναστατωθή από μια μεγάλη διάρρηξη που είχε γίνει στο μέγαρο ενός διοικητή, απ' όπου οι κακοποιοί αφού άνοιξαν με ένα κατσαβίδι το χρηματοκιβώτιο έκλεψαν κοσμήματα αξίας πολλών χιλιάδων χρυσών λιρών. Οι διαρρήκτες δούλεψαν με προσοχή, κ' έτσι παρ' όλες τις έρευνες του συνεργείου σημανσεως ούτε δακτυλικά αποτυπώματα βρέθηκαν, ούτε κάποιο άλλο αξιόλογο ίχνος της διαβάσεώς τους, εκτός από ελάχιστα ρινίσματα σιδή-

ρου που είχαν δημιουργηθή από το κατσαβίδι που χρησιμοποιήσαν. Οι αστυνομικοί, τότε, μη έχοντας άλλο καλύτερο δρόμο να ακολουθήσουν για την ανακάλυψη και σύλληψη των δραστών, άρχισαν να παρακολουθούν όλους τους σεσημασμένους διαρρήκτες του Λονδίνου. Δεν πέρασαν πολλές μέρες και ένας αστυνομικός ανέφερε στην υπηρεσία του ότι κάποιος γνωστός για την «τέχνη» του διαρρήκτης ήταν έτοιμος ν' αναχωρήσει σιδηροδρομικώς για το Παρίσι. Αμέσως διετάχθη η συστηματική έρευνα του σπιτιού του και η σύλληψή του. Στην ανάκριση όμως ο συλληφθείς προέβαλε ένα τόσο ισχυρό άλλοθι, ώστε οι αστυνομικοί αναγκάστηκαν να τον απολύσουν ύστερα από λίγες ώρες. Από την έρευνα όμως που έκαμεν ειδικευμένος αστυνομικός στο πατάρι της κουζίνας του σπιτιού του, βρέθηκε ένα κατσαβίδι που άπεστάλη αμέσως στα εργαστήρια της Σκότλαντ Γουάρντ. Εκεί εξετάσθη λεπτομερώς, με αποτέλεσμα να βρεθούν πάνω στην κόγχη που ελάχιστα ρινίσματα σιδήρου. Η φασματοσκοπική εξέταση των ρινισμάτων αυτών και η φωτογράφισή τους, έδωσαν την ίδια ακριβώς φασματοσκοπική εικόνα μ' εκείνη που είχαν δώσει τα ρινίσματα που βρέθηκαν στην κλειδαριά του χρηματοκιβωτίου. «Υστερα απ' αυτό, δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι ο κάτοχος του κατσαβιδού ήταν και ο

διαρρήκτης του χρηματοκιβωτίου. Ο απολυθείς ύποπτος συνελήφθη ξανά και δεν άργησε να ομολογήσει μπρός στην αδιάσειστη κατηγορία του «αφώνου μάρτυρος» που άφησε στον τόπο της διαρρήξεως την ένοχή του.

Η ΤΑΥΤΟΤΗΣ ΣΤΑ ΔΑΚΤΥΛΑ ΜΑΣ

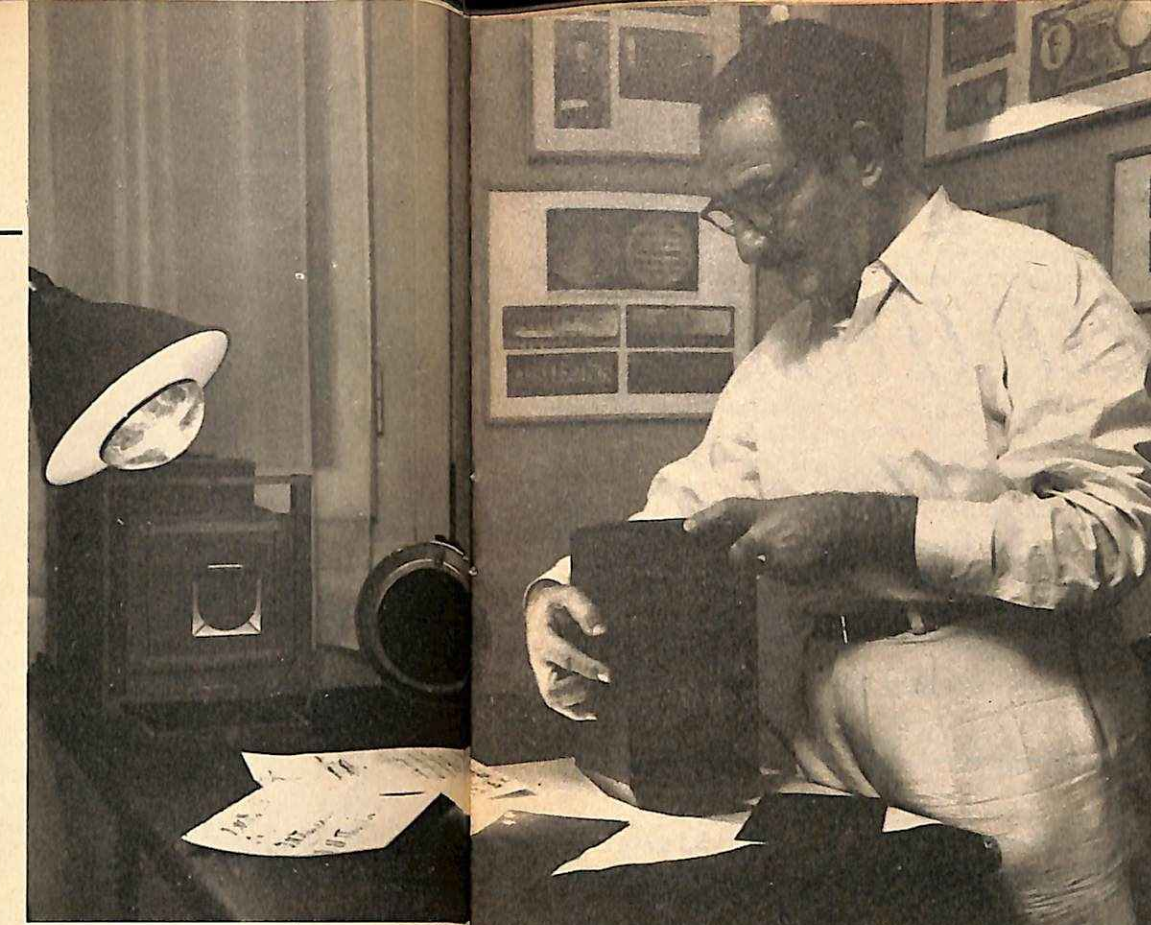
Η έπιστήμη ήταν εκείνη που πέταξε πρώτη το γάντι στο έγκλημα και το κάλεσε να μετρηθούν. Και το γάντι το πέταξε από τη στιγμή που άρχισε τις παρατηρήσεις της «έπι των σχηματικών αυλακώσεων των θηλών του δέρματος». Πρώτος ο Γουλιέλμος Χέρσεν το 1858 διεπίστωσε ότι κάθε άνθρωπος έχει το δικό του δακτυλικό αποτύπωμα. Αργότερα, ο έπιφανής Άγγλος ανθρωπολόγος σερ Φράνσις Γκάλτον, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το σχήμα των δακτυλικών αποτυπωμάτων παραμένει αναλλοίωτο σ' όλη την διάρκεια της ζωής.

Τέλος, το 1898, ο γενικός επιθεωρητής της αστυνομίας της Βεγγάζης, σερ Έντουαρντ Χένρυ, κάνοντας παρατηρήσεις σε διάφορες πηλινες πλάκες που είχαν βρεθή στην αρχαία Βαβυλώνα και που το κείμενό τους άφορούσε συμβόλαιον έμπορικών συναλλαγών, είδε ότι στο κάτω μέρος τους υπήρχαν τα δακτυλικά αποτυπώματα των συναλλασσομένων. Άσφαλώς τα αποτυπώματα αυτά είχαν μπει στη θέση εκείνη για να δώσουν μεγαλύτερο κύρος στα συμβόλαια. Ακόμη, έχοντας υπ' όψη του ότι στην Κίνα είχε βρεθή στη πηλίνη σφραγίδα του 200 π.Χ. και ότι δίπλα στο χαραγμένο όνομα του κατόχου της υπήρχε το αποτύπωμα ενός δακτύλου, πίστεψε στην αξία των δακτυλικών αποτυπωμάτων και άρχισε να δουλεύει πάνω σ' αυτά. Έτσι, το 1902, κατάρθωσε να διαιρέσει τα αποτυπώματα των ανθρώπων και να βρή ένα τρόπο ταξινόμησής τους, ώστε να βρίσκουμε αμέσως το δακτυλικό αποτύπωμα που ζητάμε.

Τον ίδιο χρόνο, ο σερ Έντουαρντ Χένρυ, διωρίσθηκε γενικός διευθυντής της Σκότλαντ Γουάρντ. Μέχρι σήμερα, τόσο η αγγλική αστυνομία όσο και πολλές άλλες αστυνομίες του κόσμου, χρησιμοποιούν το σύστημα Χένρυ για την ταξινόμηση των δακτυλικών αποτυπωμάτων. Τα δακτυλικά αποτυπώματα διαιρούνται σε τέσσερις βασικές κατηγορίες, αναλόγως του σχήματος και της μορφής τους, για να διακριθ ξανά κάθε κατηγορία σε πολλές άλλες.

Ο ΝΤΙΛΛΙΓΚΕΡ ΠΕΡΙΦΟΡΗΣΕ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ο Τζών Ντίλλιγκερ, ο τρομερός γκάγκστερ που οι Άμερικανοί είχαν ονομάσει υπ' αριθ. 1 κίνδυνο της κοινωνίας, δεν πίστεψε στα έπιστημονικά πορίσματα του διασημου ανθρώπου σερ Φράνσις Γκάλτον και νόμισε πως τα συμπεράσματά του, ότι το σχήμα των δακτυλικών αποτυπωμάτων παραμένει αναλλοίωτο σ' όλη τη διάρκεια της ζωής, είναι αβέβαια. Έτσι, νομίζοντας πως θα ξεγελάσει τους πράκτορες του F.B.I., πήγε σ' ένα χειρουργό, ο οποίος αντί αδρότατης άμοιθής του έκανε έγχειρηση στα άκρα των δακτύλων και του άφηρεσε τη δερματική επιφάνεια. «Ήσυχος πιά, αφού έπουλώθηκαν τα τραύματά του, άρχισε ξανά τις λη-

ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ, ο κ. Καφάκης φωτογραφίζει ένα κέρμα, με μίαν αυτόματη φωτογραφική μηχανή, για ν' ακολουθήση ή εξέταση προς διαπίστωση της γνησιότητας των νομίσματος. «Όλα, άνεξαιρέτως, τα λαστά νομίσματα δεν μπορεί παρά να έχουν κάποιο «ελάττωμα»...

στείες και τους φόνους, χωρίς να χρησιμοποιή γάντια, που τόσο τον ένωχλούσαν στις κινήσεις του. Δεν φαντάσθηκε όμως ποτέ πως ύστερα από κάθε ληστεία και φόνο, η αστυνομία ανέυρίσκε πάντοτε τα ίδια δακτυλικά αποτυπώματα που άφηνε ο αιμοδιψής τρομοκράτης και πρό της έγχειρήσεώς του! Το γεγονός αυτό εξακριβώθηκε απολύτως μετά τον φόνο του, όποτε τα έπιστημονικά εργαστήρια του F.B.I., συνέκριναν τα άνευρεθέντα αποτυπώματα με τα αποτυπώματα του πτώματος του Ντίλ-λιγκερ.

2 ΣΤΑ 16 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ!

Από τις έπιστημονικές παρατηρήσεις που έχουν γίνει μέχρι σήμερα, προκύπτει ότι μόνον μεταξύ 16 δισεκατομμυρίων (!) ανθρώπων είναι δυνατόν να εύρεθούν δυό που να έχουν όμοια δακτυλικά αποτυπώματα! Έτσι, η έπιστήμη δρήςκε την άορατη ταυτότητα του εγκληματία που την αφήνει χωρίς να το καταλάβει στο σημείο που διέπραξε το έγκλημα. Το δακτυλικό αποτύπωμα μόνον ή χολέρα και το έγκλημα μπορούν να το άλλοιώσουν και να το καταστρέψουν.

Οι πρώτοι που έχρησιμοποίησαν το δακτυλικό αποτύπωμα, σά μέσο καθορισμού της ταυτότητας ενός άτομου, φαίνεται πως ήταν οι Κινέζοι. Το γεγονός αυτό διαπιστώνεται από το Κινεζικό Δίκαιο του Γιάγκ-Χήν (618-906 π.Χ.) που αναφέρει τα δακτυλικά αποτυπώματα. Ο πρώτος δέ που έχρησιμοποίησε τα δακτυλικά αποτυπώματα σαν αποδεικτικό μέσον ενώπιον δικαστηρίου ήταν ο Κουϊντίμα. Περί το 50 μετά Χριστόν προσήχθη ενώπιον του ρωμαϊκού δικαστηρίου ένας τυφλός νέος ο οποίος κατηγορείτο ότι έφθνευσε με ένα μαχαίρι τον πατέρα του. Το ισχυρότερο στοιχείο κατηγορίας εναντίον του ήταν ότι, κοντά στην έξωπορτα του σπιτιού του πατέρα του, είχαν βρεθή αιματωμένα απο-

τυπώματα των χεριών του. Υπελόγι-σαν, λοιπόν, ότι ο τυφλός νέος αφού έσκότωσε τον πατέρα του θέλησε να φύγει γρήγορα από το σπίτι, αλλά ότι πάνω στη σύγχυσή του δεν βρήκε αμέσως την έξωπορτα και αναγκάσθηκε να ψάξει με τα χέρια του για να τη βρή. Έτσι, ενώ προσπαθούσε να βγί από το σπίτι, με ποταμένα τα χέρια του, άφησε πάνω στον τοίχο τα αιματωμένα αποτυπώματα. Ο Κουϊντίμα, τότε, απέδειξε ενώπιον του δικαστηρίου, ότι τα αποτυπώματα που ήταν στον τοίχο του δωματίου δεν ανήκαν στον δυστυχή τυφλό κατηγορούμενο, αλλά στη μητρειά του, ή οποία, αφού έφθνευσε τον άνδρα της, άφησε τα ματωμένα αποτυπώματα των χεριών της πάνω στον τοίχο για να ένοχοποιήση τον τυφλό νέο!

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΕΤΡΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

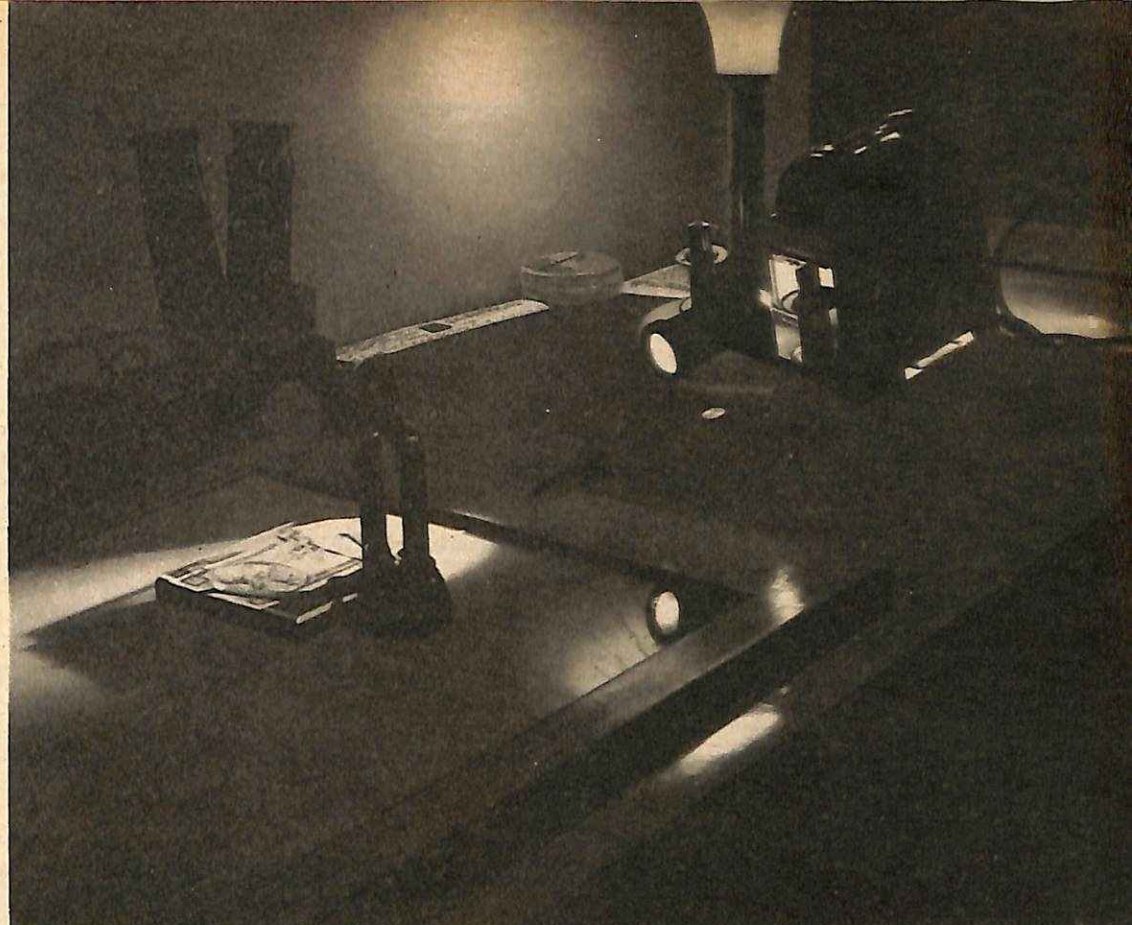
Πρωτοπόρος, την τελευταία εκατονταετία, στο θέμα του καθορισμού της ταυτότητας ενός ατόμου, ήταν ο Γάλλος εγκληματολόγος Άλφόνσος Μπερτιγιόν, ο οποίος εφάρμοσε το ανθρωπομετρικό σύστημα. Το σύστημα Μπερτιγιόν βασίζεται στο γεγονός ότι ώρισμένα μέλη του ανθρωπίνου σώματος, όπως έπίσης και ο σκελετός του, από ηλικίας 20-60 ετών, δεν μεταβάλλουν τις διαστάσεις τους. Ο Μπερτιγιόν, ύστερα από παρατηρήσεις πολλών χρόνων, καθώρισε τα σημεία εκείνα του σώματος που θα πρέπει να μετρηθούν με μεγάλη προσοχή, ώστε να είμαστε βέβαιοι ότι κανένας άλλος άνθρωπος δεν είναι δυνατόν να έχη τα ίδια μέτρα.

Έκείνο που έπεισε την Παρισινή Γενική Άσφάλεια κ' εφάρμοσε το ανθρωπομετρικό σύστημα Μπερτιγιόν, ήταν το έξης περιστατικό: Ένα πρώινό, κατηγγέλλη στη γενική ασφάλεια ότι εξηφανίσθη ο ταμίας μιάς μεγάλης τραπεζής, αφού πήρε μαζί του πολλές χιλιάδες γαλλικών

φράγκων. Ο εξαφανισθείς ήταν καλοθρεμμένος, ροδοκόκκινος και υγιέστατος άνθρωπος, τον όποιον δεν κατάρθωσε να συλλάβη ή Παρισινή Γενική Άσφάλεια, παρ' τις έρευνες των λαγωνικών της. Δυό ολόκληρα χρόνια είχαν περάσει από τη μέρα που εξηφανίσθη ο καταχραστής ταμίας, όταν μια νύχτα ώδηγήθη στη Γενική Άσφάλεια ένας κακοντυμένος, αδύνατος και γερασμένος άνθρωπος που τον είχαν συλλάβει: σε κάποιο κακόφημο καμπαρέ. Ο άνθρωπος αυτός είχε συλληφθή στο καμπαρέ μαζί με πολλούς άλλους ύπόπτους: τύπους, για τους όποιους υπήρχε ή πληροφορία ότι έκαναν έμπόριο ναρκωτικών. Οι ύποπτοι, αφού άνεκριθσαν, παρεδόθησαν στον Μπερτιγιόν για να τους «μετρήσει». Πράγματι, ο Μπερτιγιόν αφού τελείωσε το «μέτρημα» άρχισε να παραβάλλη τα στοιχεία των συλληφθέντων με τα στοιχεία που είχε συγκεντρώσει στο άρχειο του. Όταν έφθασε στο φάκελο του καταζητουμένου ταμίου, με έκπληξή του παρατήρησε πως τα στοιχεία του συλληφθέντος ύπόπτου για έμπόριο ναρκωτικών ήταν ακριβώς τα ίδια με εκείνα του καταχραστού, αν και οι φωτογραφίες του καλοθρεμμένου και ροδοκόκκινου ταμίου δεν έμοιαζαν καθόλου με εκείνες του αδύνατου και γερασμένου ύπόπτου. Με βάση τις παρατηρήσεις του Μπερτιγιόν άνεκριθ έκ νέου ο συλληφθείς ύποπτος, ο όποιος δεν άργησε να ομολογήσει ότι αυτός ήταν ο καταζητούμενος ταμίας.

—Μου άρεσαν οι γυναίκες, κατέθεσε ο ταμίας, κ' έτσι μ' έμπλεξε μια σπειρά σωματεμπορών, οι όποιοι μου ύποσχέθηκαν πως αν τους έδινά ένα μεγάλο χρηματικό ποσό θα με φυγάδευσαν στη Βραζιλία, όπου θα είχαν αγοράσει για λογαριασμό μου ένα μεγάλο κτήμα και θα μου είχαν έτοιμάσει κ' ένα... χαρέμι! Έτσι παρασύρθηκα κ' έκανα την κατάχρηση. Οι σωματέμποροι αφού μου πήραν τα χρήματα μ' έμαθαν να

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 49

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 δίσκος της του εγκλήματος. Τα εγκληματολογικά έργαστήρια δίνουν την έντύπωση κινηματογραφικών «στούντιο». Χρησιμοποιούνται δεκάδες φωτογραφικών μηχανών με αντίστοιχες φωτιστικές πηγές. Για κάθε έγκλημα υπάρχει ή αντίστοιχη μηχανή!

ΣΤΟ ΧΗΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ του εργαστηρίου, ο κ. Άγιουτάντης κάνει παρασκευαστική εξέταση μιάς κηλίδας, που βρέθηκε πάνω σε ένα σακάκι, για να διαπιστωθή αν πρόκειται περί κηλίδας αίματος ή χρώματος. Άλλά δεν είναι μόνον ή Χημεία που μετατρέπει τις άπλές και κάποτε έσφαλμένες ένδείξεις σε αδιάσειστα τεκμήρια. Ένα συγχρονισμένο και πλήρες εγκληματολογικό εργαστήριο πρέπει ν' άποτελήται από αρκετά έπιστημονικά τμήματα, για να είναι σε θέση να δγάλη συμπεράσματα που θα ώδηγήσουν στη διαλεύκανση και των σκοτεινότερων ύποθέσεων. Βεβαία, οι εγκληματίες δεν θα λείψουν, αλλά ο κλοιός γύρω τους σφίγγει...

ΣΤ' ανεμοδαρμένα ύψη

Δεμένες με το σκληρό τοπίο, τους σκοτεινούς λόφους, τους σιωπηλούς θάλους, την όμιχλη και τον θολό πάντα ουρανό ενός μικρού χωριού του Γιόρκσαϊρ, έζησαν οι αδελφές Μπροντέ μιάν άφόρπη μελαγχολική ζωή, αϊχμάλωτες τής μεγαλοφίας τους. Πολύ τραγική ήταν ή μοίρα τους

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΠΙΟ ΔΙΑΣΗΜΗΣ

ΤΑ ΜΠΑΟΥΛΑ ΠΟΥ ΠΗΡΑΝ Η ΕΜΙΛΥ Κ' Η ΚΑΡΛΟΤΤΑ ΜΑΖΥ ΤΟΥΣ ΣΤΙΣ ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ ΕΚΤΙΘΕΝΤΑΙ ΤΩΡΑ Σ' ΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΙΟΥ

Η ιστορία άρχιζε, στο προηγούμενο τεύχος, από το μικρό χωριό του Χόουορθ, όπου οι κόρες του αϊδεσιμοτάτου Μπροντέ, έσερναν από την έποχή τής ύπάρξεώς τους, μελαγχολικά τὰ βήματά τους μέσα στους άνέμους και στην όμιχλη του σκυθρωπού τοπίου. Καμμία τους δεν είχε τη δύναμη νὰ τὸ εγκαταλείψει. Μόνο ή Καρλόττα επιχείρησε νὰ φύγη, αλλά... δὲ μπόρεσε παρὰ νὰ ξαναγυρίσει στὴν άγρια γενέτειρά της...

Όταν γύρισε απ' τις Βρυξέλλες και ξαναβρέθηκε στο μελαγχολικό περιβάλλον του Χόουορθ, ή Καρλόττα, ή μεγαλύτερη απ' τις αδελφές Μπροντέ, άνακάλυψε πώς είχε έρωτευθῆ τον καθηγητή της, τον διευθυντή του οϊκοτροφείου των Βρυξελλών όπου σπούδασε, τον κ. Κωνσταντίνο Έζέ. Αποφάσισε, λοιπόν, —πράγμα παράξενο για μιά νέα τής έποχής εκείνης, αλλά κ' έξηγούμενο απ' τή ρομαντική νοοτροπία — νὰ του γράψει μιά έπιστολή. Η άπάντηση άργησε πολύ νὰ ρθῇ...

Η Καρλόττα δεν ήταν ώραία. Είχε πολύ μεγάλο στόμα και χαρακτηριστικά άτακτα, που μόνο ή έκφραση του θλέμματος τους έδινε κάποια χάρη. Αλλά και τὸ θλέμμα της ήταν, τις περισσότερες στιγμές, κρυμμένο απ' τή μυωπία. Μερικές φορές, ή όργη ή τὸ πάθος έδιναν ζωή σ' αυτό τὸ πρόσωπο, και τότε, μονομιάς, ή άσχήμια εξαφανιζόταν και τὸ ρυτιδωμένο μέτωπο, τὰ θαθουλωμένα μάγουλα, ή άβέβαιη κατατομή, στολίζονταν μ' όλες τις όμορφίες τής ψυχῆς. Τὸ γράμμα του κ. Έζέ έφτασε ἐπὶ τέλους.

Ήταν φιλικό, αλλά σταθερό. Τῆς θύμιζε τὸ έμπόδιο που τους χώριζε για πάντα. Ήταν παντρεμένος κι άνήκε σὲ μ.ά θρησκεία που άπαγόρευε τὸ χωρισμό εκείνων «οὐς ὁ Θεός συνέζευξε»... Η Καρλόττα πίστευε θαθειά και εϊλικρινά στο Θεό. Πολύ άφωσιωμένη στην έκκλησία της και σὰ θρησκευτικά της καθήκοντα, ή καλή αυτή Προτεστάντισσα ήξερε τὴ Βίβλο κατὰ θάθος. Προσευχόταν πολύ. Αισθανόταν τὴν άνάγκη ν' άποκαθιστὰ διαρκῶς τὴν έπαφή ανάμεσα στον γεμάτο ταπεινοφροσύνη έαυτό της και στον Πατέρα τον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, που τῆς ήταν τόσο άναγκαία ή ύποστήριξη κ' ή συγγνώμη του. Όταν οι δοκιμασίες τὴν χτυποῦσαν σκληρά, συνέβαινε ή πίστη της ἀν δχι νὰ σκοτεινιάζει, πάντως όμως νὰ ύφίσταται κάποιο κλονισμό. Αλλά κατάρθανε νὰ ύπερδικά τούς έσωτερικούς της διαταγμούς με τὴν ίδια ένεργητικότητα, που χρησιμοποιούσε και για νὰ μάχεται έναντίον των ύλικών δυσχερειῶν.

Αυτὴ τὴν ένεργητικότητα έπεστράτευσε ή Καρλόττα και για νὰ συνέλθῃ απ' τὴν άπογοήτευση που τῆς προκάλεσε ή άπόκρουση τῆς πρωτοθουλίας της από τον καθηγητή της. "Ας σημειωθῇ ὅτι ὁ καθηγητῆς της αὐτὸς χρημάτισε ἐπὶ ἑνα διάστημα και μαθητῆς της: Η Καρλόττα του διδάξε άγγλικά! "Αλλωστε, δεν έμεινε πολύ καιρό μαθήτρια στο οϊκοτροφείο του κ. Έζέ: Αφού τελείωσε τις σπουδές της και γύρισε για ἑνα διάστημα στο Χόουορθ, ξαναπῆγε στις Βρυξέλλες κ' έγινε έπιμελήτρια κ' έπειτα καθηγήτρια των άγγλικῶν, ὥσπου ή ύγεία του πατέρα της τὴν άνάγκασε νὰ επιστρέψῃ και πάλι στο Χόουορθ.

Η Καρλόττα είχε δεχτῆ τὴν πρώτη αίτηση σὲ γάμο πολύ νωρίτερα. Επρόκειτο για τον άδελφό τῆς συμμαθήτριάς της στο Ροϋ Χέντ και στενῆς τῆς φίλης "Ελεν Νάσσεϋ τον Χένρυ Νάσσεϋ, ἑνα νεαρό πάστορα πολύ καλοκαμωμένο. Γνώριζε από καιρό κ' έκτιμούσε τὴ φίλη τῆς αδελφῆς του, και πίστευε ὅτι αὐτὸ που αἰσθανόταν γι' αὐτὴν ήταν πραγματικός έρωτας. Ίσως στο θάθος ή έκτίμηση νὰ ήταν μεγαλύτερη απ' τὴν άγάπη. Η Καρλόττα τον ζωγράφισε σ' ἑνα απ' τὰ πρόσωπα τῆς «Τζάιν "Εϋρ».

Η Καρλόττα δεν ανταποκρίθηκε σ' αὐτὴ τὴν πρόσκληση τῆς μοίρας. Παραμέρισε τον

Χένρυ Νάσσεϋ, ἀν και τὸν έβρισκε συμπαθητικό, άκόμη και γοητευτικό. «Δὲν αἰσθάνομαι —έγραφε— τὴν έντονη εκείνη άφοσίωση που θὰ μ' έκανε νὰ δεχτῶ άκόμα και νὰ πεθάνω γι' αὐτόν. "Αν ποτὲ παντρευτῶ, θὰ πρέπει νὰ αἰσθανθῶ πραγματική λατρεία για τον άντρα μου».

Τὰ λόγια αὐτὰ δεν ήταν απλὸ πρόσχημα, οὔτε έξεζητημένος ρομαντισμός. "Ηθελε νὰ εἶναι τίμια απέναντι στον Χένρυ Νάσσεϋ. Είχε πολύ ύψηλὴ ιδέα για τον έρωτα κ' ήταν πολύ έξυπνη, ὥστε νὰ παραποιῆ τὰ αἰσθηματὰ της ή νὰ ύποκριθῇ πὼς αἰσθανόταν κάτι που δεν ένιωθε. "Ηξερε πολύ καλά πὼς έπειτ' από αὐτὴ τὴν άρνηση, ἴσως νὰ μὴν εῦρισκε καινούργια εὐκαιρία νὰ παντρευτῇ, ἀλλ' αὐτὸ δεν τὴν έννοιαζε και πολύ.

Κι όμως τον έπόμενο χρόνο, ή εὐκαιρία ξαναπαρουσιάστηκε: Ο κ. Μπροντέ ήθελε νὰ προσλάβῃ ἑνα θικάριο, (θοηθὸ έφημερίου) κ' ἑνας ύποψήφιος ήρθε νὰ τον έπισκεφθῇ. Ήταν ἑνας Ίρλανδός, που τον έλεγαν Μπράϋς. Η Καρλόττα τον εἶδε σάν άνθρωπο «πνευματώδη, ζωηρό, έξυπνο», αλλά που του έλειπε «ή άξιοπρέπεια κ' ή διακριτικότητα, που εἶναι χαρακτηριστικό γνώρισμα των "Αγγλων"! Ο νεαρός θικάριος τῆς έκανε κοπιμέντα, κ' εκείνη τραθῆχτηκε στον έαυτό της, κατατρομαγμένη. Η έλλειψη «άξιοπρέπειας» και «διακριτικότητας» έκανε τον Μπράϋς νὰ γράψῃ στὴν Καρλόττα, μερικές μέρες άργότερα, ἑνα γράμμα γεμάτο φλόγα, που τὴ ζητοῦσε σὲ γάμο. Η Καρλόττα άρνήθηκε ὀρθά - κοφτά.

Ήταν σίγουρη πὼς ήταν καμωμένη για νὰ μείνῃ γεροντοκόρη. Αὐτὸ τὸ έχω άποφασίσει από δώδεκα χρόνων», γράφει, πράγμα που δείχνει ὅτι άρχισε από πολύ μικρὴ νὰ σκέπτεται τὸ γάμο. Δυὸ χρόνια μετὰ τὴν πρόταση του Μπράϋς, ξαναέγραψε: «Εἶμαι πεπεισμένη ὅτι δεν πρόκειται νὰ παντρευτῶ» Τῆς είχε γίνῃ έμμονη ή ιδέα πὼς ήταν άσχημη —ιδέα ὅχι άπόλυτα, ὥπως εἴπαμε, δικαιολογημένη. Ίσως τὸ συναίσθημα αὐτὸ είχε σχηματισθῇ μέσα της απ' τὴν ήμέρα που μιά άπότομη κι αὐθάδης συμμαθήτριά της στο σχολεῖο του Ροϋ Χέντ, ή Μαίρη Τάιηλορ —που έγινε έπειτα μ.ά απ' τις καλύτερες φίλες της— τῆς είχε δηλώσει πὼς ήταν άπαίσια...

Η Μαίρη μετάνιωσε άργότερα γι' αὐτὴ τῆς τὴ φράση, που άφισε στὴν ψυχὴ τῆς φίλης της ανεξάλειπτα ἴχνη. Μά ή ἴδια ή Καρλόττα τὴν παρηγόρησε: «Μοῦ έκανες πολύ καλὸ, Μαίρη, μὴν τὸ μετανιώνεις...» Κ' έγραψε άργότερα: «Δὲν εἶναι έγκλημα νὰ παντρευθεῖ κανείς, οὔτε έγκλημα νὰ εὐχεταί τὸ γάμο, αλλά εἶναι άνοησία για μιά γυναίκα χωρίς περιουσία ή όμορφιά νὰ κάνῃ τὸ γάμο κύριο άντικειμενικὸ σκοπὸ των εὐχῶν και των προσδοκιῶν της και στοχο ὄλων των ένεργειῶν της —νὰ μὴ μπορῇ νὰ καταλάβῃ πὼς δεν εἶναι έλκυστική και πὼς καλὰ θὰ έκανε νὰ καθῆσῃ ήσυχη και νὰ σκεφτῇ ὀτιδήποτε άλλο, εκτὸς απ' τούς δεσμούς του γάμου».

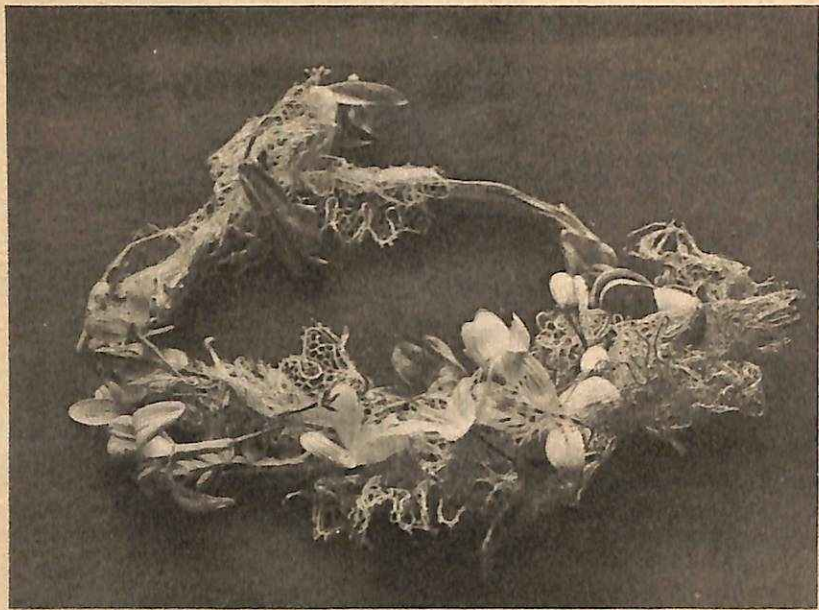
Η Καρλόττα δεν έβλεπε ποτὲ νέους, εκτὸς απ' τούς θικάριους του πατέρα της, που τούς θαριόταν, ή που δεν μπορούσε ποτὲ νὰ τούς πάρῃ σὰ σοβαρά. "Αν και ήταν τόσο μύωψ, τὸ διειδυτικὸ μυαλὸ τῆς διάβαζε μέσα στὴν άφελὴ ψυχὴ των αγαθῶν αὐτῶν νέων. Τέτιος ήταν, λόγου χάρη, ὁ Οὐίλλιαμ Ουέϊτμαν, μονίμως έρωτευμένος μαζί της, που είχε άποπειραθῇ νὰ τὴ φλερτάρῃ και

ΟΤΑΝ ΑΝΕΧΩΡΗΣΕ ή Καρλόττα για νὰ περάσῃ τὸν μήνα του μέλιτος στὴν Ίρλανδία, κοντὰ στους συγγενεῖς του άνδρός της, φοροῦσε ἑνα βυσσινί μεταξωτὸ φόρεμα κ' ἑνα καπέλλο — που σήμερα βρίσκονται στο Μουσείο «Μπροντέ».

«Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΑΥΡΟΣ» εἶναι τὸ ὄνομα του πανδοχείου, όπου σόχναζε ὁ άδελφός τῆς Καρλόττας, ὁ Μπρόνουελ. Λένε ὅτι καθόταν πάντα στὴν ἴδια καρέκλα κ' έπιανε κουδέντα μ' ὄσους άγαπούσαν, ὥπως αὐτός, τὸ πιετὸ και τὴν φλυαρία.

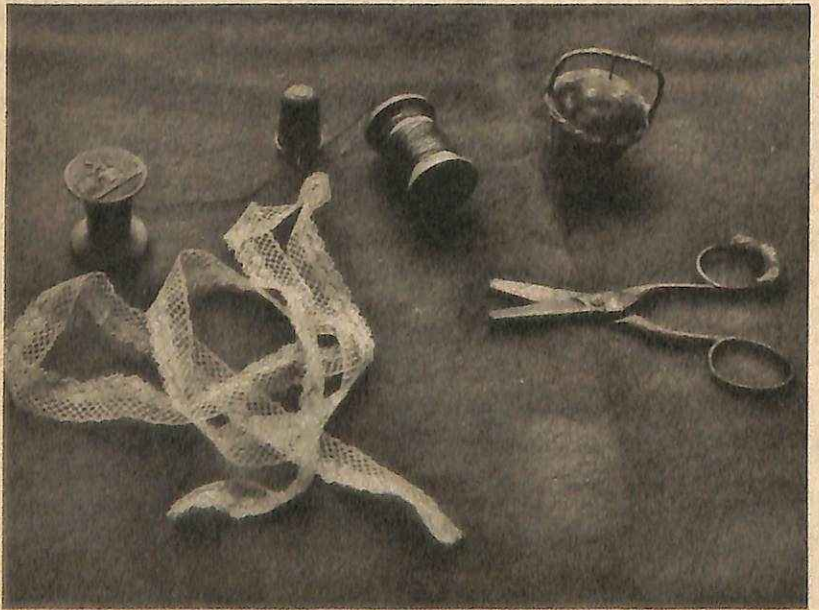

ΕΝΑ ΣΤΕΦΑΝΙ ΜΕ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ καὶ μερικές δαντέλλες πού στόλιζαν τὸ νυφικὸ τῆς Καρλόττας. «Ήταν τόσο ὀμορφή τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της, λέγαν οἱ συγχωριανοὶ της, πού ἔμοιαζε μὲ νιφάδα χιονιοῦ». Γνώρισε ἀργὰ τὴν εὐτυχία, στὰ 38 τῆς χρόνια, γιὰ νὰ τὴ χάσει ἀμέσως—σὲ ἐννιά μῆνες.

ΤΟ ΕΠΑΡΓΥΡΟ πιστόλι καὶ τὸ ρολοὶ πού ἄφινε κάθε βράδυ στὸ κομοδῖνο, δίπλα στὸ κρεβάτι του, ὁ πᾶστωρ Μπροντέ γιὰ νὰ τὰ πάρῃ τὸ πρωΐ μαζί του. «Ἀπορῶ, ἔλεγε μιά φίλη τους, πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γονατίζει καὶ δέεται ἔχοντας ἐπάνω του ἕνα τέτιο φονικὸ ὄπλο...»

ΛΙΓΗ ΔΑΝΤΕΛΛΑ, ΕΝΑ ΨΑΛΙΔΙ, μερικά καρούλια—τὰ σύνεργα πού μεταχειριζόταν ἡ Καρλόττα, τὶς ὥρες πού δὲν ἔγραφε, γιὰ τὸ κέντημα καὶ τὸ ράψιμο. Οἱ μύτες τοῦ ψαλιδιοῦ εἶναι κομμένες στὴν ἔκρη: γιὰ τὸ πότερας της εἶχε ἕνα παθολογικὸ φόβο γιὰ τὰ ἀτυχήματά...

πού κατόπιν, στὴν ἐκκλησία, ἀναστέναζε κ' ὕψωνε τὰ μάτια πάνω ἀπ' τὸ βιβλίο τῶν προσευχῶν του γιὰ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴ τῆς Ἀννας. Ἀργότερα, ὅταν ἡ Ἑλέν Νάσσεῦ ἦρθε νὰ μείνῃ γιὰ λίγο στὸ Χόουορθ, ὁ Οὐίλλιαμ τὴν φλερτάρησε κι αὐτήν. Ἡ Καρλόττα ἔκανε τὸ πορτραῖτο του, ἡ Ἑμίλυ τὸν ἔβρισκε συμπαθητικὸ κι ἀρκετὰ διασκεδαστικὸ μάλιστα, ἡ Ἑλέν Νάσσεῦ συμβούλευε τὴν Καρλόττα νὰ μὴ χάσῃ τὰ μυαλά της ἐξ αἰτίας του, κ' ἡ Καρλόττα ἔδωσε εὐθυμία τὴν ἴδια συμβουλὴ στὴν Ἑλέν. Μιά μέρα, ὁ Οὐίλλιαμ Οὐδέιτμαν συνώδεψε τὶς τρεῖς δεσποινίδες Μπροντέ σὲ μιά διάλεξη πού ἔκανε στὸ Κήλεϋ, καὶ γύρισαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἡ θεία Μπράνουνελ, πού εἶχε ἐτοιμάσει καφέ γιὰ τὶς ἀνεπιές της, θύμωσε βλέποντας ἕνα τέταρτο πρόσωπο μαζί τους. Χάρη σ' αὐτὸν τὸν ἐγκάρδιο νέο καὶ στὴ ζωὴ τὴν ἡμέρα τῆς ἐξόδου τοῦ Χόουορθ ἔγινε γιὰ ἕνα διάστημα κάπως πικρὴ φωνή. «Ἐπειτα, ὁ Οὐδέιτμαν μετέφερε κάπου ἄλλου τὸ ὄραίό του παρουνιστικὸ καὶ τὴν εὐαίσθητη καρδιά του. Πέθανε λίγα χρόνια ἀργότερα. Ἀλλά, ἂν ἐξαίρεση κανεῖς αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἡ «Σίρλεϋ» δεῖχνει πῶς ἡ Καρλόττα δὲν αἰσθάνονταν ἀπέναντι στοὺς θικαίριους παρὰ μιά ἀρκετὰ σκληρὴ εἰρωνεία.

Ὅμως, δὲν πρέπει κανεῖς νὰ ἐξαπατηθῇ ἀπ' τὸν μειωτικὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον μιλοῦσε ἡ Καρλόττα γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Ὅταν ἔλεγε πῶς ἦταν ἀσχημὴ, τῷκανε ἀσφαλῶς ἀπὸ μετριοφροσύνη. Ἀλλά τῷλεγε ἐπίσης κι ἀπὸ ὑπερφηφάνεια μιάς γυναίκας πού, ξέροντας πῶς δὲν ἦταν πολὺ ὠραία, προτιμοῦσε νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸ της πολὺ ἀσχημο, ὥστε νὰ μὴ συζητῇ πιά ἕνα δυσάρεστο θέμα. Μερικὲς ἐσκεμμένες ταπεινοφροσύνες ἀποτελοῦν συχνὰ ἕναν προληπτικὸ τρόπο ἀφοπλισμοῦ τῆς εἰσαγμένης. Στὴν πραγματικότητα, τὴν Καρλόττα τὴ ζήτησαν τουλάχιστον τέττερις—πέντε φορές ἄνθρωποι, πού τοὺς γοήτευε ὅχι μόνο τὸ καθαρό της μέτωπο ἀνάμεσα στὶς ὠραίες της μπούκλες, κ' ἡ λεπτὴ της μορφή πού ἔμοιαζε σὰ νὰ γύρευε προστασία, ἀλλά κ' ἐκεῖνο τὸ θαυμάσιο βλέμμα πού κάρφωνε ξαφνικά ἀπάνω τους, καὶ πού ἔδειχνε μιά ἰσχυρὴ καὶ μυστηριώδη προσωπικότητα. Ἡ Καρλόττα εἶχε προσόντα πολὺ σπουδαιότερα ἀπ' τὴ μεγάλη ὁμορφιά.

Ἄν διακίρρξε πάντα πῶς δὲν θὰ παντρευόταν, ἂν δὲ δίστασε νὰ ἀποκρούσῃ τὶς προτάσεις πού τῆς ἔγιναν, ἂν χρησιμοποίησε τὸσον καιρὸ τὸ πρόσχημα ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πατέρα της, αὐτὰ τὰ ἔκανε ἐπειδὴ, συνειδητὰ ἢ ὅχι, προετοιμαζόταν γιὰ τὸ οὐσιώδες ἔργο της, πού ἦταν ἡ συγγραφή μυθιστορημάτων.

Ἔτσι, λοιπόν, καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς διαμονῆς της στὶς Βρυξέλλες, ἡ Καρλόττα εἶχε δὴ τὸν κ. Ἑ-

ΑΝΕΜΟΔΑΡΜΕΝΑ ΥΨΗ

*Ὁ βουνήσιος, ὁ χωριάτης ἀγαπᾷ τὶς ἀγαθὲς οἰόλερο
κι' ἀπὸ τὶς ἀγροσιώλερες κοιλάδες
καὶ δὲν δ' ἄλλαζε ἴ' ἄγρια βαλβιολόγια του γιὰ ὄλους
λοῦς γερασλοῦς ἀγροῦς τοῦ κόσμου*
EMILY BRONTE

«σὰν ἐνταφιασμένη». Ἦθελε νὰ ταξιδέψῃ, ν' ἀλλάξῃ ζωὴ. «Καθεμιὰ ἀπ' τὶς μέρες μου—γράφει—εἶναι ὅμοια μὲ τὴν προηγούμενη... Ὁ καιρὸς περνάει, εἰμαι τριάντα χρονῶν καὶ δὲν ἔχω κάνει τίποτα ἀκόμα». Ἔνα ὠραῖο πρωΐ, μὴ ἀντέχοντας πιά, ἔγραψε τὸ πρῶτο γράμμα της, σὲ γαλλικὴ γλῶσσα, πρὸς τὸν κ. Ἑζέ. Τοῦ ἔλεγε πῶς θάθελε νὰ γράψῃ ἕνα βιβλίο καὶ νὰ τὸ ἀφιερῶσθ' αὐτόν, τὸν δάσκαλό της, τὸ μόνο δάσκαλο πού εἶχε ποτέ. Τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ σεβασμὸ της, γιὰ τὴν ἐκτίμησὴ της, καὶ ζητοῦσε μὲ ἀγωνία νέα του, νέα τῆς οἰκογενείας του... Πολὺ ἀπασχολημένος, ὁ Ἑζέ ἀργησε πολὺ ν' ἀπαντήσῃ. Στὸ δεύτερο γράμμα πού τοῦγραψε, ἡ Καρλόττα παραπονεῖται: «Περίμενα ἕξη μῆνες ἕνα γράμμα σας—ἕξη μῆνες εἶναι, ἔξερете, πάρα πολὺ». Στενοχωρημένος ἀπ' τὸν τόνο τῆς ἐπιστολογράφου του, ὁ Ἑζέ τὴν παρακάλε-

σε νὰ μὴν τοῦ γράφῃ στοὺς ἐξῆς παρὰ γιὰ τὴν υἰεία της καὶ τὶς ἀπασχολήσεις της. Ἄραγε εἶχε καταλάβῃ τὰ αἰσθηματὰ της; Γράφοντας πολὺ ἀργότερα στὴν Ἑλέν Νάσσεῦ (στὰ 1863), μίλησε, ἀναφερόμενος στὴν Καρλόττα, γιὰ τὰ «χτυποκάρδια αὐτῆς τῆς ἀρρωστης καρδιάς». Στὸ πρῶτο ὅμως τῆς ἐπιστολῆς τοῦ εἶχε γράψῃ «αὐτῆς τῆς πληγωμένης καρδιάς», κ' ἡ διόρθωσὴ εἶναι χαρακτηριστικὴ. Πάντως, ἐπὶ πολὺν καιρὸ, τὰ αἰσθηματὰ τῆς Καρλόττας ἔδωσαν λαθὴ σὲ πολλὲς ὑποθέσεις, κι ἀφθονοὶ σχολιασταὶ ἐξέφρασαν τὶς πρὸ διαφορετικὲς γνώμες σχετικὰ μ' αὐτά. Ὡστόσο οἱ περισσότεροι ἀρνήθηκαν νὰ παραδεχθοῦν πῶς ὑπῆρχε, διτλήποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ μιά ἀπλὴ συμπάθεια. Αὐτὰ ὡς τὴν ἡμέρα πού—τὸν Ἰούνιο τοῦ 1913—οἱ «Τάιμς» δημοσίευσαν τὸ πλήρες κείμενο πολλῶν μακροτάτων ἐπιστολῶν πού ἔγραψε ἡ Καρλόττα πρὸς τὸν κ. Ἑζέ στὰ 1844 καὶ

στὰ 1845, κι ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ βιογράφος της, ἡ κ. Γκαίησκελλ, εἶχε πάρει τ' ἀποσπάσματα πού ἦταν ὡς τότε γνωστά. Αὐτὲς τὶς ἐπιστολὲς τὶς παρέδωσε στὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο ὁ ὄρ Ἑζέ, πρόεδρος τῆς Βασιλικῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Βρυξελλῶν καὶ γιὸς τοῦ Κωνσταντίνου Ἑζέ, τοῦ καθηγητοῦ τῆς Καρλόττας. Αὐτὴ ἡ ἀγνὴ καὶ τρεμουλιαστὴ φωνὴ πού ὕψωνόταν ἀπ' τὸν τάφο μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια, καὶ πού ἔφερε στὸν αἰῶνα μας τὴν ξαφνικὴ κι ἀναμφισβήτητη παρουσία τῆς Καρλόττας, προκάλεσε θαθεῖα συγκίνηση στὸ μεγάλο κοινὸ πού συμπαθεῖ κ' ἐκτίμᾳ τὶς ἀδερφές Μπροντέ. Τώρα πιά δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἀμφισβόλια. Ἡ Καρλόττα εἶχε αἰσθανθῇ γιὰ τὸν κ. Ἑζέ ἕνα ἀπὸ κείνα τὰ πάθη πού εἶναι ἀκόμα πρὸ σπαρτακτικά γιὰ τὴν ἔχουσα καμιά ἐλπίδα. Ἡ περὶ φανη, ἡ αὐστηρὴ Καρλόττα εἶχε γίνῃ ἰκέτις ἐνὸς ἀνθρώπου πού δὲν τὴν ἤθελε... Ἡ βιογράφος της δὲν δημοσίευσε ὁλόκληρα τὰ γράμματά της, γιὰ τὸν ἀπλὸ λόγο ὅτι ἔγραψε τὸ βιβλίο της μόλις δυὸ χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τῆς Καρλόττας, δηλαδὴ σὲ μιά ἐποχὴ πού ὁ πατέρας της, ὁ ἀντρας της καὶ τὸ ζεῦγος Ἑζέ ζοῦσαν ἀκόμα. Σήμερα, πού τὸ μυστικὸ τῆς μεγάλης μυθιστοριογράφου ἀποκαλύφθηκε, χάρις ἀκριβῶς στοὺς ἀπογόνους τοῦ ἀνθρώπου πού τόσο ἀγάπησε, ἡ Καρλόττα θρί-

σκεται πρὸς κοντὰ σὲ μᾶς ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας της. Βλέπομε πῶς αὐτὴ ἡ ἐνεργητικὴ ψυχὴ εἶχε μιά πολὺ τρυφερὴ καρδιά. Ὑπέφερε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἄφησε νὰ φανῇ ἡ βιογράφος της, κ' ἦταν πολὺ πρὸ ταπεινῆς, πολὺ πρὸ γυναικῆς ἀπ' ὅ,τι εἶχε πιστέψει ὁ κόσμος ὡς τότε. Στὸ πρῶτο ἀπ' τὰ γράμματα πού δημοσίευσαν οἱ «Τάιμς» (Ἰουλίου 1844), ἡ Καρλόττα δικαιολογεῖται: «Ἄ, κύριε! Σὰς ἔγραψα ἕνα γράμμα πού δὲν εἶναι λογικὸ, γιὰτὶ ἡ λύπη μοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά, ἀλλά δὲν θὰ τὸ ξανακάνω, θὰ προσπαθῶ νὰ μὴν εἶμαι πιά ἐγωίστρια καὶ—παρ' ὅλο πού τὰ γράμματά σας εἶναι μιά ἀπ' τὶς μεγαλύτερες εὐτυχίες πού μπορῶ νὰ δοκιμάσω—θὰ περιμένω ὑπομονητικὰ, ὥσπου νὰ θεωρῆτε ἐσεῖς σκόπιμο νὰ μοῦ γράψετε». Λέει ἔπειτα πῶς μαθαίνει κάθε μέρα μιά σελίδα γαλλικὰ γιὰ νὰ μὴν τὰ ξεχάσῃ ὅταν θὰ τὸν ξαναδῇ μιά μέρα: «Δὲν ξέρω πῶς καὶ πότε, ἀλλ' αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμῶ τόσο...» Καὶ πρὸς κάτω προσθέτει ὅτι μόλις κερδίσῃ ἀρκετὰ χρήματα, θὰ γυρίσῃ στὶς Βρυξέλλες γιὰ νὰ τὸν ξαναδῇ, «ἔστω καὶ γιὰ μιά στιγμὴ». ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ὁ γάμος τῆς Καρλόττας Μπροντέ. — Ἡ ζωὴ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν κι ὁ θάνατός τους. — Τὸ ἀθάνατο ἔργο τους.

Ἡ ΕΜΙΛΥ ΠΕΘΑΝΕ ΜΙΑ ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΩΜΑ ΠΟΥ ΠΗΡΕ ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΗΣ ΜΠΡΟΝΤΕ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΝΥΠΟΨΙΑΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ που έγιναν διάσημοι ντετέκτιβ και βοήθησαν στην σύλληψη ενός περιθώιου ληστή που απασχολούσε από χρόνια την διεθνή αστυνομία. "Έτσι τελείωσε ο πολυς «Πάνθηρ».

ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΣΥΝΕΡΓΑ του «Πάνθηρος» που... εργαζόταν χωρίς την βοήθεια συνεργών. Μεταξύ άλλων διακρίνονται: ένα κλεφτοφάνερο σε σχήμα κονδυλοφόρου, μια μαύρη μάσκα, μια πένσα, μερικές χορδές... πιάνου, ένα δακρυγόνο πιστόλι, ένα περιστρόφο και ένα στιλέτο. "Αν κρίνει κανείς από τις εύριτες επιχειρήσεις του, οι άποσκευές του δεν ήταν εξαιρετικά βαρείες...

ΠΟΡΤΑΙΤΑ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ο ΝΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΕΠΕΒΑΛΕ
ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Όταν πέθανε, έδω και λίγα χρόνια, η διάσημη σκηνογράφος Σοφία Φεντόροβιτς, άφησε ένα δυσαναπλήρωτο κενό —και κανείς, ούτε ο πιο αίσιοδοξος, δεν θα μπορούσε να προδικάσει ότι ένας νέος "Ελληνας σκηνογράφος, σχεδόν άδοκίματος, θα δειχνόταν αντάξιός της. Κι όμως αυτό συνέβη: "Ο νέος "Ελληνας, που αναφέραμε, είναι ο Νίκος Γεωργιάδης —ένα γνήσιο και πηγαίο ταλέντο, που τα σκηνικά και τα κοστούμια του άφησαν αγαθάτες εντυπώσεις και έγιναν αντικείμενα ευμένων κρίσεων εκ μέρους της κριτικής και του κοινού του Λονδίνου.

Ο Γεωργιάδης γεννήθηκε στην Αθήνα όπου σπούδασε ζωγραφική και τελείωσε το Πολυτεχνείο Αθηνών ως αρχιτέκτων. Αργότερα, έφυγε για τη Νέα Υόρκη με υποτροφία και, στα 1952, σχεδίασε τα κοστούμια και το σκηνικό που ανέθηκε στο Choreographer's Workshop.

Τον επόμενο χρόνο πήγε στο Λονδίνο, όπου και πήρε το πρώτο βραβείο σκηνογραφίας της Σχολής Slade. Η πρώτη του σκηνογραφία στην "Αγγλία ήταν για το έργο του Κρίστοφερ Φράνκ, «Αναδυομένη Αφροδίτη» που ανέθηκε στο θέατρο του Πανεπιστημίου του Λονδίνου. Από τότε σχεδίασε κοστούμια και σκηνικά για το «Όλντ Βίκ», του Μπρίστολ, όπου δούλεψε το περυσινό καλοκαίρι, και για δυο μπαλέτα του «Σάντλερς Ουέλλς Θέατρο». "Επειτα έτοιμάσε

το «Νοκταμπύλ» για το «Κόδεντ Γκάρντεν».

Το «Νοκταμπύλ» είναι η ιστορία ενός απογοητευμένου από τη ζωή υπνωτιστού που υποβάλλει τις θελήσεις του στο άκροατήριο, του μεταδίδει τα ιδανικά του και το κάνει ν' αγαπήσει παράφορα την ανύπαρκτη καλλονή που δημιούργησε.

Το Λονδίνο έχει μεγάλη παράδοση μπαλέτου και υπάρχει μια έκλεκτη μερίδα του κοινού, εξαιρετικά ανεπτυγμένη, που παρακολουθεί με ιδιαίτερο ενδιαφέρον την χορευτική κίνηση. "Ισως είναι κάπως φειδωλή στα χειροκροτήματα και στους επαίνους —γι' αυτό, άλλωστε, έχει μεγάλη σημασία ο τρόπος που υποδέχτηκε την εργασία του νέου σκηνογράφου.

Τόσο άρεσε το «Νοκταμπύλ» στους αντιπροσώπους του θεάτρου «Μπολσόϊ», της Μόσχας, που βρίσκονταν στο Λονδίνο για να συζητήσουν τους δρους ανταλλαγής του ρωσικού μπαλέτου με το του «Κόδεντ Γκάρντεν», ώστε εξέφρασαν την επιθυμία να περιληφθεί στο ρεπερτόριο του αγγλικού μπαλέτου που θα επισκεφθεί, εκτός απόροπου, τη Μόσχα τον Νοέμβριο.

Για τον Νίκο Γεωργιάδη, που θα διδάξει σκηνογραφία στη Σχολή Slade του Λονδίνου, μίλησαν δυο πολύ έπαινετικά. "Έτσι, ένας ακόμη "Ελληνας καλλιτέχνης επιβάλλεται στο εξωτερικό. ■ ■ ■

Ο ΝΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ (δεξιά), με την Νάντια Μαρίνα και τον χορογράφο Κένεθ Μάκ Μίλλαν, συζητούν, κατά την διάρκεια μιας πρόβας, τις τελευταίες λεπτομέρειες των κοστούμιών για το περίφημο μπαλέτο «Νοκταμπύλ».

(Φωτογραφίες ΦΙΛ. ΜΠΟΥΚΑ)

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΔΥΟ ΣΚΗΝΙΚΑ που σχεδίασε ο Νίκος Γεωργιάδης για το «Νοκταμπύλ». Δείχνει το εξωτερικό ενός μικρού θεάτρου της Μονμάρτρες, όπου δίνει τις παραστάσεις του ένας διάσημος υπνωτιστής.

ΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΝΕΚΑΛΥΨΑΝ ΤΟΝ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΠΑΝΘΗΡΑ"

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ εξετάζει τους θησαυρούς του Χέρμαν Κρούιτφ. «Χρειάζεται τρομερό ταλέντο, δήλωσε αργότερα, για να κατορθώσει ένας άνθρωπος να γίνει δισεκατομμυριούχος και χωρίς να λύση ούτε μια μύτη...

Ενας κλέφτης διεθνούς... κύρους, ο Χέρμαν Κρούιτφ, από την Χάγη, συνελήφθη τελευταία από την σουηδική αστυνομία. Είναι 35 χρόνων και ακούει στο παρατσούκλι «Πάνθηρ». Η σύλληψή του δεν οφείλεται στο αστυνομικό δαιμόνιο, αλλά σε μια σύμπτωση που έπαληθεύει την παροιμία ότι «φυλάει ο Θεός τον κλέφτη, αλλά φυλάει και τον νοικοκύρη». Στο μέρος που έκρυψε τα κλεμμένα διαμαντικά, στο "Ιντιγκο, ένα προάστιο της Στοκχόλμης, τρία παιδιά πήγαιναν συχνά για να μαζέψουν σκουλήκια για το ψάρεμα...

Στη Στοκχόλμη έφτασε αεροπορικώς τον περασμένο Αύγουστο και μέσα σε δώδεκα ώρες είχε κλέψει χρυσά και άσημνα κοσμήματα αξίας 8.000 δολларίων. Ανάμεσα στα θύματά του ήταν και ο Βρεταννός πρεσβευτής στη Στοκχόλμη, του οποίου κυριολεκτικά... απεγύμνωσε τη γυναίκα. Στο σημειωματάριό του βρέθηκαν ή διεύθυνση της γυναίκας του Σουηδού πρωθυπουργού και ένας χάρτης όπου σημειωνόταν η θερινή διαμονή των βασιλέων.

Η διεθνής αστυνομία συσχετίζει τον «Πάνθηρα» με τις ληστείες που διεπράχθησαν τελευταία στη Δανία, τη Νορβηγία, το Βέλγιο και την Έλβετία. ■ ■ ■

(Φωτ. Pressens Bild)

Η φάραιά και τ'ότ'έραι

“Ολες οι γραμμές ανθρωποσωεύονται - φαρδείες σλενές, κον-
λές και μακρυές - άσλέρια λής έωοχής: ή κάωα, λδ καωέλλο
“κουδās,, λδ ωολν κονλδ βραδυνδ και τδ ωολν μακρδ λαγιέρ

Η έφετενή μόδα, όπως άνθισε, παράξενο φθινοπωρινό λουλούδι, στα μεγάλα σαλόνια των Γάλλων σχεδιαστών, έπιτρέπει στην γυναίκα νά γίνη όσο άσχημη ή όσο ώραιο θέλει. Σπανίως χρονιά παρουσίασε τόσες υπερβολές και τόσες απλότητες.

Υπάρχει τδ φουστάνι «θήκη» που δέν είναι τίποτε άλλο παρά ένας σωλήνας από ύφασμα με μακρυά μανίκια και ύψηλδ γιακά και που γίνεται από όλα τά ύφασματα. Ζέρσεϋ, σκωτσέζικο μάλλινο, βελούδο και λαμέ ώστε νά φοριέται σαν πρωινό, άπογευματινδ ή βραδυνδ. Υπάρχει και τδ φόρεμα «μπόγος», πελώριο μπαλλόνι από πλούσια ύφασματα, παράδοξα κομμένο χωρίς ώμους, χωρίς μέση. Άνάμεσα σ' αυτά τά δύο άκρα μπορεί κανείς νά συναντήσει όλα τά άλλα πιδ συντηρητικά μοντέλα τά όποια, λίγο πολύ, θυμίζουν τά περυσινά και προπερυσινά φορέματα.

Γιά τδ πρωί, τά ταγιέρ πολϋ λιτά, έχουν συνήθως κοντά ζακεττάκια όχι πολϋ έφαρμοστά, φούστες ίσιες ή με φαρδείες θαθείες πιέτες και πολϋ συχνά γιακάδες γούνινους και γαρνιρίσματα από γούνα.

Τά παλτά είναι όλα φαρδειά, πλούσια κομμένα ώστε όσα δέν είναι κατ' ευθείαν κάπα και πελερίνες νά μοιάζουν, όσον τδ δυνατόν περισσότερο, σ' αυτές.

Η μεγαλύτερη ποικιλία παρουσιάζεται εις τά έαμπιγιέ φορέματα του άπογεύματος, που άλλα έμπνέονται από την ύψηλδ μέση της γραμμής «έαμπιρ» και 1910 και έχουν μικρούς μπούστους, θαθεία ντεκολτέ και ίσιες φούστες και άλλα από τδ ρωσικό μπαλλέτο και φουντώνουν κοντά και νεανικά, φτιαγμένα από όλα τά θαυμάσια μοντέρνα ύφασματα.

Τά βραδυνά άνήκουν και αυτά σέ δύο ξεχωριστές σχολές και πότε παρουσιάζονται πολϋ κοντά από μουσλίνες ντραπαρισμένες χωρίς υπερβολικό πλούτο ύφασματος και κάμνουν τά λεπτεπίλεπτα γαλλικά μαν-νεκέν νά μοιάζουν με νύμφες και δρυ άδες και πότε φθάνουν εις τδ άκρως αντίθετον και ντύνουν τις γυναίκες με πολϋπτυχα μακρυά φαρδειά φορέματα με τεράστιες φούστες γαρνιρισμένες με πελώριους φιόγκους με κεντήματα, με νταντέλλες, με μπάντες από πολϋτιμα γουναρικά.

Βραδινδ φόρεμα από καφέ δο-γκαντί. Τδ φάρδος της φούστας συγκρατείται από λοξές ραμμένες πιέτες. (Μοντέλο Ζάν Ντεσσε).

Άπό μέσα από αυτή την μονιέρνα ζα-κέτια «αρία τέταρτα», με τδν καινούργιο γιακά γαρνιρισμένο από καστόρ, τδ ένα κονμπι και τδς άνδρικούς ώμους, κρύβεται μιá ίσοια φούστα και μιá μπλουζα από τδ ίδιο μάλλινο ύφασμα με την φούστα, με ένα άμπιεσεμάν ά-πό σατέν μαρρόν. (Μαντελέν ντε Ρώχ)

Άνω: Παλτδ από βαρν έγγλέζικο τουίνι, γαρνιρισμένο και φουδραρισμέ-νο με καστόρ. Κάτω: Βραδινδ από βα-ρδν μεταξωτδ μπλέ, με δνδ «ισαννδ» σιά πλάγια, που άνωμάστηκε «Θύε-λα» από τδν σχεδιαστή. (Και τά δνδ είναι μονιέλα του Ζάν Ντεσσε, του γνω-στοϋ Έλληνος σχεδιαστοϋ, που γνωρί-ζει τελευταία εξαιρετική έπιτυχία.

Ξαυνίως χροιά παρουσίασε ...

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΤΟΥ 1956 — 57

Μία από τις πιο χαρακτηριστικές μπλουζές της χρονιάς είναι αυτή που φορεί το ωραιότατο μοντέλο της Μάγκν Ρούφ από μονσελίνα σε χρώμα καφέ. Συνδυάζεται και με μάλλινη φούστα και με μεταξωτή, και με απογευματινό φόρεμα και, με βραδινό. Το φλού κτένισμα, το δάμιμο των φρυδιών, το πιο φινικό και πιο απλό χαρακτηρίζουν και αυτή την εφευρετική τάση που έχει ξεφύγει από τα πολύ κομμένα και αγορίστικα μαλλιά. Επίσης το κολλίε από χάνδρες, πέρες, μπαρόκ που σε διάφορες παραλλαγές φωτίζει όλα τα ντεκολτέ. Μπλουζές, από μονσελίνα και οργάνζα, εμφανίζονται σε όλους τους τύπους, σε ντραπέ ή σε απλό σεμιτίε, και δίνουν, χάρις στην αλλαγή του ύλικού, ένα νέο χαρακτήρα σε παλιά γνώριμα σχέδια.

ΤΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΑΝΣΑΜΠΛ

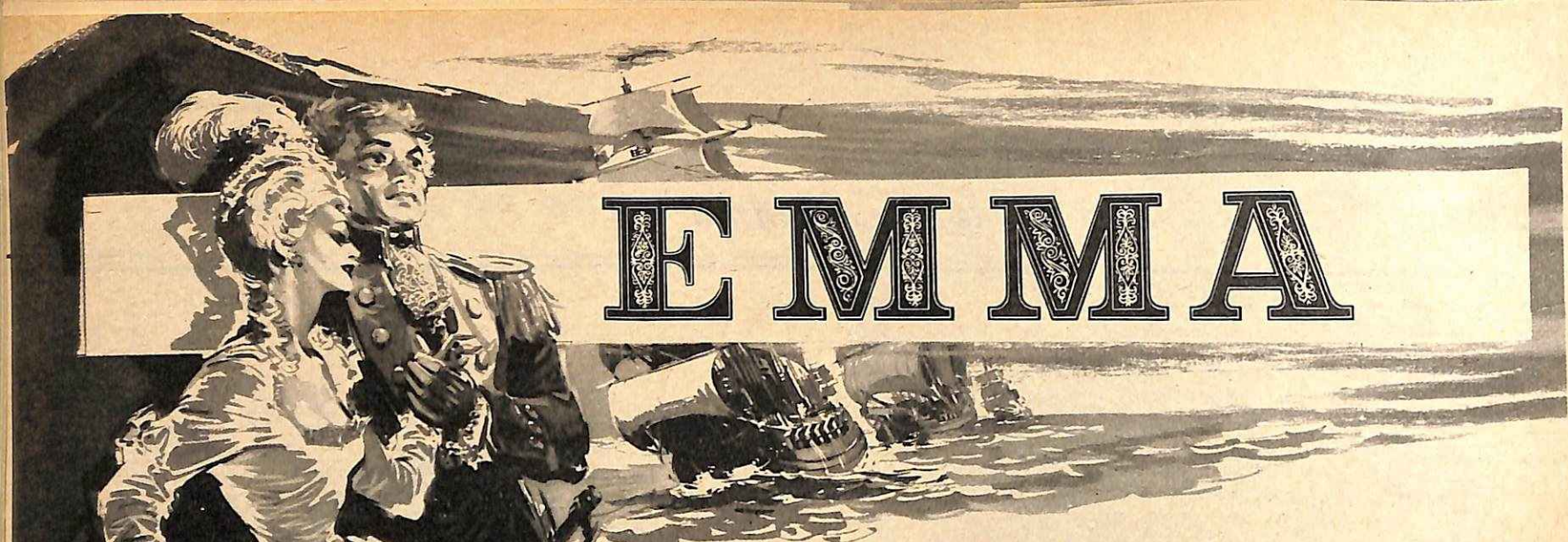
Τίποτε δεν είναι πιο καινούργιο από αυτό το συνδυασμένο «οτέ πίες» με το Παλιό-κάπα, του Κοιτσιάν Ντιόρ. Η φούστα ή όποια φαρδύνει στους γοφούς με τις, ελαφρώς ασιδέρωτες, πιέτες. Η μπλουζα από ντραπέ χονδρό ύφασμα, καινούργια εμπνευση που φτιάχνει ένα χαριτωμένο σπορ σύνολο. Το παλιό-κάπα, ριχτό και σχισμένο πίσω ντουμπλέ με το καστόρ, την αγαπημένη γούνα της εποχής και το καπελλάκι, άσοορτί κι αυτό, δείχνει, σχετικώς, λιγότερο εκκεντρικό από τα άλλα. Τα υπόλοιπα εξαρτήματα, τσάντες, γάντια, ζώνες δεν εμφανίζουν καμμία προσωπικότητα, και μόνον τα παπούτσια, τα περισσότερα κλασικές γόδες, γίνονται πιο μυτερά με πιο λεπτά και ύψηλα τακούνια.

... λόσες υπερβογές, αλλά και λόσιν αωγόλνλα

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Δεξιά επάνω: Σε απόλυτη αρμονία με την γραμμή του 1956—57 αυτή η φόρμα που συνδυάζει την «αση» και το καπέλλο «ολός». Σκεπάζει εντελώς το μέτωπο και σιαματά λίγο επάνω από τα φρύδια. Από βελούδο πράσινο και τριανταφυλλί, είναι από τα μεγάλα «σουξέ» της Κλώνι Σαίν-Σύρ.
Δεξιά κάτω: Πάλι με σκεπαστό μέτωπο, το «μπερ» της Πωλέι, είναι από ζέρεσ, σε χρώμα ιβουάρ και, κάπως, πιο κολακευτικό σε γραμμή. Τα καπέλλα, γενικά, έχουν φθάσει, για τον κοινό παρατηρητή, εις το ακρότατον σημείο της ασχημίας. Η πορεία τους είναι ανεξήγητη και δεν βλέπει κανείς με ποιο τρόπο θα μπορούσαν να φορεθούν από τα έννέα δέκατα, σχεδόν, των γυναικών.
Κάτω: Πολύ καινούργια ιδέα αυτής ο μεγάλος γιακάς πλισσέ που πέφτει σε μαλακιά γραμμή επάνω από ένα φόρεμα μαύρο, ολόκληρο πλισσέ και αυτό. Μοντέλο του οίκου «Σανέλ», από βουαλάζ.

ΕΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

—“Οχι. Περιμένετε όμως μια στιγμή να σας φέρω το γράμμα που μου έστειλε ο Νέλσων, γιατί εγώ προσωπικά δεν ξέρω πολλά πράγματα γι’ αυτή την υπόθεση.”

“Ο Ούιλλιαμ διάβασε το γράμμα άργά, προσεκτικά.”

—Δέ βλέπω να σας λέει περισσότερα απ’ όσα μούγραψε, είπε τέλος. Φαίνεται πως ο ‘Οράτιος έκανε τις δουλειές του με μεγάλη μυστικότητα.

—“Ετσι φαίνεται.”

—“Έπρεπε να μου μιλήσει πριν φύγει απ’ την ‘Αγγλία. Τί ανοησία να περιμένη ως τώρα. ‘Εκτός αν νόμισε πως θα προσπαθούσα να τον αποτρέψω από μια τόσο αλτρουϊστική πράξη.”

—Μάλλον αυτό θα είναι.

Χαμογελώντας, σχεδόν πρόσχαρος τώρα, ο Ούιλλιαμ είπε:

—Κι’ εσείς, λαίδη Χάμιλτον, πέσατε θύμα του αλτρουισμού του, όπως κι’ εγώ. Μεγαλύτερο θύμα, μάλιστα, αφού σέ σας έλαχε η φροντίδα του παιδιού.

—“Ω, δεν είναι κανένα θάρος, σας βεβαιώ, είπε η ‘Εμμα.”

Ο πάστορας την κοίταξε για κάμψη ωρα σωτηρίας, τρίτοντας άργα τα χέρια του με ύφος σκεπτικό. “Η ‘Εμμα δεν μπορούσε να σηκώσει το βλέμμα της απ’ αυτά τα χέρια. Την μαγνήτιζαν. Νόμιζε πως έβλεπε όλες τις σκέψεις του να καθρεφτίζονται σ’ αυτή την κίνηση.”

—“Αρχίζω να σας βλέπω διαφορετικά, λαίδη Χάμιλτον, είπε ο Ούιλλιαμ. Είστε καλή, γενναίοδωρη και, νομίζω, ειλικρινής.”

«Μεγάλες ευνέγκες, βλέπω», σκέφτηκε η ‘Εμμα. «Να που τα πράγματα δεν πάνε τόσο άσχημα».

—Θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σου, λαίδη Χάμιλτον, συνέχισε ο Ούιλλιαμ. “Η έπιρροή που έχετε επάνω στον ‘Οράτιο είναι το μόνο σημείο που με διαθέτει έχθρικά απέναντί σας.”

—“Έπιρροή... κακή; ρώτησε η ‘Εμμα.”

“Η άδριστη εκείνη ιδέα που κλωθογύριζε στο μυαλό της αποκρυσταλλώθηκε ξαφνικά. Τό ζήτημα ήταν πως θα την έβαζε σε εφαρμογή!”

—Σας παρακαλώ, μη μου πείτε πως θεωρείτε την έπιρροή μου κακή! Μή, σας παρακαλώ! πρόσθεσε κοιτάζοντας με το άθωτο ύφος του κόσμου τον Ούιλλιαμ στα μάτια.

Τό τρίψιμο των χεριών σταμάτησε απότομα.

—“Οχι ακριβώς κακή, αλλά ούτε και απόλυτα καλή, αποκρίθηκε ο αιδεσιμώτατος Ούιλλιαμ.”

“Άμεσως η ‘Εμμα άλλαξε στάση. Πήρε ύφος ταπεινό — ύφος παρεξηγημένου αγγέλου — και με μια έκφραση άπειρης θλίψης στά πελώρια μάτια της, σάμπως και μόνο η σκέψη αυτή να της ράγιζε την καρδιά, είπε:

—Και όμως... “Η μόνη μου έπιθυμία ήταν πάντα να βοηθήσω τον αδελφό σας και μαζί μ’ αυτόν την ‘Αγγλία, που τόσο την αγαπούμε δολοί μας. Φυσικά — στο σημείο αυτό έδωσε στη φωνή της ένα τόνο συγκρατημένης αγανακτήσεως — υπάρχουν μερικοί που με ζηλεύουν για την τύχη που με βοήθησε να συμβάλω στην έπιτυχία του Νέλσωνος στη Νεάπολη, πριν απ’ τη μάχη του Νείλου

—Αυτό είναι αλήθεια, παραδέχτηκε ο Ούιλλιαμ, αν και πολλοί πεισματάρηδες ισχυρίζονται ότι...”

“Αλλά η ‘Εμμα δεν τον άφησε να τελειώσει τη φράση του. “Η λέξη ‘πεισματάρηδες’ της έδωσε άσφαινα μια ιδέα.”

—Και πιστέψτε με, είπε, ο Νέλσων δεν είναι απ’ τους ανθρώπους που έπηρεάζονται στο κακό. “Ο μακαρίτης ο άντρας μου τον θεωρούσε τον πιο τίμιο, τον πιο ειλικρινή και γενναίο άνθρωπο που είχε γνωρίσει στη ζωή του...” “Αλλά — πρόσθεσε βάζοντας σ’ εφαρμογή την ιδέα που της είχε έρθει — αλλά, δυστυχώς, είναι και πεισματάρης!”

—Είναι. “Ασφαλώς είναι!”

—Πάρτε παράδειγμα τη δική σας περίπτωση. “Οχι πως δε θέλει να σας βοηθήσει. “Ω, τον ξέρω πολύ καλά! “Απλούστατα νομίζει πως δε θάταν σωστό να χρησιμοποιήσει την έπιρροή του για να εξυπηρετήσει τον αδελφό του. (“Αναστρέψατε): “Ωστόσο πρέπει να τον σεβώμαστε γι’ αυτό, ακόμη κι αν δεν συμφωνούμε μαζί του.”

Μίλησε στο πρώτο πρόσωπο του πληθυντικού δίνοντας μ’ αυτό τον εξυπνο τρόπο έναν τόσο συνωμοτικό στην κουβέντα. Τό τρίψιμο των χεριών ξανάρχισε με παιδιαίστική τώρα προθυμία.

—“Ωστε τό παραδέχεστε κ’ εσείς πως στο σημείο αυτό ο αδελφός μου έχει άδικο, λαίδη Χάμιλτον;”

—Φυσικά, αποκρίθηκε η ‘Εμμα με πάθος. Νομίζω πως είναι αίσχος. “Ο αδελφός του μεγάλου Νέλσωνος δεν μπορεί, δεν έπιτρέπεται να μείνει σ’ όλη του τη ζωή σε μια έπαρξια, καταδικασμένος σε αφάνεια.”

—Μεγάλη σας καλωσύνη, μεγάλη σας καλωσύνη.

—Πρέπει όμως να κάνω με λίγη ύπομονη, συνέχισε η ‘Εμμα. “Εγώ θα του μιλήσω. Θα του πω τη γνώμη μου και — ποιος ξέρει; — μπορεί τελικά η έπιρροή που έχω επάνω του... κι’ άς μην την έγκρινετε εσείς... να κατανικήσει τό πείσμα του.”

—Δηλαδή, μου προσφέρετε τη συνδρομή σας; Εσείς;

“Η ‘Εμμα άναρωτήθηκε αν ο πραγματικός σκοπός της επισκέψεώς του ήταν να ζητήσει την μεσολάβησή της. “Αυτό είναι, σκέφτηκε, αν δεν έθιγα εγώ αυτό τό θέμα θα τό έθιγε μόνος του.”

—“Αν νομίζετε ποτέ πως θα μπορούσα να κάνω κι’ εγώ κάτι για σας, λαίδη Χάμιλτον, δεν έχετε παρά να μου τό πείτε, συνέχισε ο Ούιλλιαμ.”

Περίφημα, σκέφτηκε η ‘Εμμα. “Αλλά ήταν φονιμώτερο να μη σπείυση να έπωφεληθώ από την ευκαιρία. Χαμογέλασε με τό άθωτο ύφος του κόσμου.”

—Τό μόνο που ζητώ από σας, είναι φιλική και κατανόηση, είπε.

—Είχατε και θα έχετε πάντοτε τη φιλική μου, αγαπητή λαίδη Χάμιλτον.

—Και κατανόηση;

—Μά φυσικά! βεβαιώσε ο Ούιλλιαμ.

—Μην ξεχνάτε, πάντως, τον προειδοποίησε η ‘Εμμα, πως μπορεί να περάσει καιρός για να τακτοποιηθεί αυτή η υπόθεση. Δυστυχώς δεν μπορώ να κάνω τίποτε αν δεν έρθη πρώτα ο Νέλσων...”

Τό πρόσωπο του Ούιλλιαμ σκοτεινιάσε, μόνον όμως για μία στιγμή. Ξαναπαίρνοντας άμεσως τό χαρούμενο και αισιόδοξο ύφος του, είπε:

—“Ο Θεός να του χαρίσει μια μεγάλη νίκη και γρήγορη έπιστροφή στην πατρίδα.”

—Μακάρι, είπε η ‘Εμμα.

Τόσο μαγεμένος ήταν από τ’ όραμα της μελλοντικής του δόξας, που δεν έκανε άλλες έρωτήσεις για την ‘Οράτια και ξεχασε έντελώς πως είχε ζητήσει να την δει πριν από λίγη ώρα.

—“Η εύλογία του Θεού να είναι πάντα μαζί σας, λαίδη Χάμιλτον, είπε και την αποχαιρέτησε όλος χαρά.”

Την ίδια νύχτα η ‘Εμμα έγραφε στον Νέλσωνα:

«“Ο αδελφός σου θέλει να γίνει έπίσκοπος. Και γιατί όχι, καλέ μου, αγαπημένο μου Νέλσων; “Ένας έπίσκοπος που θα μπορέ να μιλήσει στη Φάνου εν όνοματι της εκκλησίας, θα την έπηρεάσει ίσως όσο κανένας άλλος.”

Τίποτε περισσότερο. “Ηλπιζε πως αυτό ήταν άρκετό.”

“Η ‘Εμμα ξύπνησε λαχανιασμένη.

Πάλιν εκείνος ο έφιάλτης. “Ήταν η τρίτη φορά μέσα σε δυό έβδομάδες που έβλεπε τό ίδιο όνειρο. Κάθε φορά ξυπνούσε τρέμοντας, μ’ ένα άγχος στην ψυχή. Της φαινόταν πως έβλεπε ακόμη τό πρόσωπο του σέρ Ούιλλιαμ, ένα πρόσωπο σατανικό, έφιαλτικό, όχι γεμάτο καλωσύνη, όπως τό ήξερε. Και σ’ αυτή της άνηχούσε ακόμη η φωνή του. Σκληρή και διαβολική, άνάμεσα σε ξεσπάσματα ενός άπαισιου γέλιου, η φωνή αυτή έλεγε και ξανάλεγε μονότονα: “Η έπόμενη μάχη που θα δώσει ο Νέλσων θα είναι η τελευταία του. Θα πεθάνει πολέμοντας στο καράβι του, όπως τό φοβότανε πάντα.”

Πετάχτηκε απ’ τό κρεβάτι της και πλησίασε

Εικονογράφησης Χρ. Κουσέντου

“Η ‘Εμμα ξύπνησε λαχανιασμένη. Πάλιν εκείνος ο έφιάλτης. “Ήταν η τρίτη φορά που έβλεπε τό ίδιο όνειρο.”

στο παράθυρο. “Ο πρωινός ήλιος τύλιγε με μια χρυσοκίτρινη καταχνιά τον όμορφο κήπο. “Ήταν άνοιξη πάλι, σε λίγες μέρες θα κλειναι δυό χρόνια απ’ τη μέρα που ο Νέλσων είχε έρθει να την αποχαιρέτηση την τελευταία φορά. “Η θεά του ανθισμένου κήπου με τα χαρούμενα χρώματα της ξανάδωσε λίγο κουράγιο. “Η θύμηση του τρομερού έφιάλτη έσθισε.”

Ντύθηκε, διαλέγοντας ένα χαρούμενο κόκκινο καλοκαιρινό φόρεμα και πήγε στην κάμαρα της ‘Οράτιας. “Η μικρή την υποδέχτηκε με χίλιες χαρές και έπαινε να φορέσει κ’ εκείνη κόκκινο φουστάνι. Τί όμορφη που ήταν! “Ήταν τεσσάρων χρονών τώρα, ζωηρή, φλύαρη, η πιο ευχάριστη συντροφιά που θα μπορούσε να όνειρευθί κανείς. Και έζηπε. Μιλούσε κιόλας γαλλικά και λίγα ιταλικά. “Όλοι τη λάτρευαν. “Ακόμη κι ο Ούιλλιαμ Νέλσων είχε δηλώσει πως η ‘Οράτια ήταν τ’ ωραιότερο παιδί που είχε δει στη ζωή του. Οι αδελφές του Νέλσωνος την είχανε μη στάση και μη βόεση.”

“Η ‘Εμμα χαμογέλασε φέρνοντας στο νου της τον αδελφό του Νέλσωνος. “Ήταν φίλος της τώρας και ένθερμος θαυμαστής της, γιατί ο Νέλσων, μπαίνοντας άμέσως στο νόημα του γράμματός

της, τό είχε γράψει πως ασφαλώς έπρεπε να τον κάνουν έπίσκοπο. “Ο πάγος είχε διαλυθί μονομιάς. Τώρα φώναζαν ο ένας τον άλλο με τα μικρά τους όνόματα και τό άρεσε τό Ούιλλιαμ, όταν δεν ήταν η γυναίκα του μπροστά, να της χαϊδεύει τό χέρι. Τόσο ο Ούιλλιαμ Νέλσων, περιμένοντας άνυπόμονα την έπιστροφή του ένδοξου αδελφού του που θα τον έκανε έπίσκοπο, εύρισκε κάθε τι που έκαιμε κ’ έλεγε η ‘Εμμα σωστό.

“Εκείνο τό πρωί ήρθε ένα γράμμα απ’ τον Νέλσωνα και, μαζί, ένα δεματάκι για την ‘Οράτια — ένα βιβλίο με ζωγραφίες, που απορρόφησε άμέσως όλη την προσοχή του παιδιού. Στο γράμμα του ο Νέλσων έλεγε της ‘Εμμάς πως είχε ξεκινήσει, «γεμάτος θυμό, αλλά και πείσμα», για τις Νότιες “Ινδίες, κυνηγώντας τό γαλλικό στόλο που τό έξέφυγε όλοένα. Και τότε η άνάμνηση του έφιάλτη ξαναγύρισε. Δυό δολοκλήρα χρόνια ο Νέλσων μάταια προσπαθούσε να ξετρυπώσει τους Γάλλους. Θεέ μου, κάνε να μη τους συναντήσει ποτέ, ψιθύρισε η ‘Εμμα. Πόσο θα θύμωνε ο Νέλσων αν την άκουγε! “Αλλά τώρα, ακόμη και στο φώς της μέρας, τό έφιαλτικό της όνειρο την τρόμαζε. Είχε τό προαισθήμα πως θα έδιναι αληθινό. «Θεέ μου, κάνε να γίνει γρήγορα είρήνη», προσευχήθηκε.

Τό έπόμενο γράμμα του Νέλσωνος ήταν τυπικό, έπίσημο! Σ’ αυτό τό Νέλσων έξηγούσε καθαρά ότι σύμφωνα με τις έπιθυμίες του, η λαίδη Χάμιλτον ήταν και έπρεπε να μείνει πάντοτε η κηδεμών της θετής του κόρης ‘Οράτιας Νέλσων Θόμψον. “Η πρόθεσή του ήταν όλοφάνερη. Περιέμενε πως θαρχίζαν οι έπιχειρήσεις, είχε τό προαισθήμα πως θα σκοτώνονταν στη μάχη και ήθελε να έχη ήσυχο τό κεφάλι του πως η ‘Οράτια θα έμενε κοντά στη μητέρα της.

Πολλές έβδομάδες πέρασαν. Ούτε η ‘Εμμα ήξερε πόσες — έβδομάδες ατέλειωτες, γεμάτες αγωνία και έφιάλτες, χωρίς καμιά είδηση απ’ τον Νέλσωνα.

—“Αν ήταν τίποτε κακό, θα τό μαθαίναμε, μην άνησυχείς, την παρηγορούσε η κ. Κάντογκαν.

—“Ανοησίες, άπαντούσε η ‘Εμμα έκνευρισμένη.

Ντρεπότανε τον εαυτό της. Πώς είχε καταντήσει έτσι, εκείνη που ήταν πάντα τόσο αισιόδοξη και τό έπαιρνε όλα φιλοσοφικά; Πώς μπορούσε όμως μια γυναίκα να είναι αισιόδοξη και να βλέπει τό πράγματα απ’ την καλή τους όψη, όταν η καρδιά, ο νους, η ψυχή της, όλη της η ύπαρξη κρέμονταν απ’ τη ζωή ενός ανθρώπου κι αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Νέλσων; Πώς μπορούσε;

—Πολύ καλά, κάνε ό,τι θέλεις, είπε η κ. Κάντογκαν θυμωμένη. “Ενα πράγμα μόνο σου λέω, ‘Εμμα, μην τό ρίξεις πάλι στο πιστό, γιατί...”

“Η ‘Εμμα την κοίταξε άγανακτισμένη.

—Τό ξέρεις πολύ καλά πως μόνο μια φορά έγινε αυτό. Και δεν πρόκειται να ξαναγίνη. Πάντως όχι, αν δε μου τό θυμίζει όλη την ώρα, είπε.

“Αλλά τό κακό ξανάγινε. “Ήταν σαν ένας τυρετός που την κυριεύε, κάτι δυνατότερο απ’ τη θέλησή της, άκατανίκητο, ένας τρόπος φυγής απ’ την άγωνία, όταν όλοι οι δρόμοι γύρω της ήταν κλειστοί. “Ένας δρόμος φυγής και λησμονιάς. Τούτη τη φορά όμως είχε τό σύνεση να κλειδωθεί στην κάμαρά της, πριν άρχίσει να πίνει. “Αργότερα αισθάνθηκε ντροπή και θυμό. Τό λάθος ήταν της μητέρας της. Δεν έκανε καλά να της θυμίζει

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 46

ΤΟΥ Σ. KENYON

51

“Οχι πως μ’ ενδιαφέρει προσωπικά. Νομίζω όμως πως ο ‘Οράτιος θάπρεπε να σκεφτεί λιγάκι και τό γόητρο της οικογενείας, γενικά.”

—Σωστό, ψιθύρισε η ‘Εμμα.

—Τώρα, όσο γι’ αυτό τό παιδί... άρχισε ο πάστορας.

“Η ‘Εμμα άπάντησε στις έρωτήσεις του ήρεμα. “Ίσως έπειδή ο Ούιλλιαμ είχε τό νου του στις δικές του έγνοιες, δεν ύπωψιάστηκε τό παραμικρό — ή τουλάχιστον δεν έδειξε πως ύπωψιάστηκε τό παραμικρό — και συμφώνησε μαζί της πως ήταν πολύ φυσικό σ’ αυτήν, την καλύτερη φίλη του, να στραφή ο Νέλσων για να ζητήσει συμπαράσταση σε μια δύσκολη στιγμή. “Όσο όμως περνούσε η ώρα και η κουβέντα συνεχιζόταν, κάποια νευρικότητα άρχισε να κυριεύει την ‘Εμμα. Στα βάθη του μυαλού της τό σπέρμα μιας ιδέας άγωνιζότανε να πάρη την όριστική του μορφή.

—Φαντάζομαι, λαίδη Χάμιλτον, πως δε γνωρίζατε τη μητέρα του παιδιού.

—Δυστυχώς όχι.

—“Ο ‘Οράτιος λέει πως πέθανε στο έξωτε- ρικό.”

—Ναί, η καμένη.

—“Επομένως τό παιδί θα ήρθε στην ‘Αγγλία με μια παραμιάνα.”

—Ναί.

—Και ο πατέρας... ύποθέτω πως έχει πεθά- νει κι’ αυτός, αν και ο ‘Οράτιος δεν άναφέρει τίποτε στο γράμμα του.

—Ναί, αποκρίθηκε η ‘Εμμα προσπαθώντας άπεγνωσμένα να συλλάβη την ιδέα που στριφογύριζε άόριστα στο μυαλό της.

—Και δεν τον είχατε γνωρίσει ούτε αυτόν;

Ἡ Εἰρήνη Παπαῖ ἦλθε τὸ καλοκαίρι στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ περάσει τὶς διακοπὲς στὴν πατρίδα της. Ἐλεγε καὶ τότε. Στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας της κατῴρθωσε νὰ ἐπιβάλῃ τὸ ὄνομά της στὸν διεθνὴ κινηματογραφικὸν κόσμον, νὰ πετύχῃ σὰν καλλιτέχνις. Ἡ ἱστορία τῆς ὥραίας αὐτῆς κοπέλας δὲν εἶναι μόνο μιὰ ἱστορία ἐπιτυχιῶν, δὲν συνοδεύεται μόνο ἀπὸ ἀκριβὲς τουαλέττες, κοσμήματα καὶ τὴν ἐκθαμβωτικὴν αἴγλη τῶν προβολῶν τῶν κινηματογραφικῶν στούντιο. Πίσω ἀπὸ κάθε βῆμα ὑπάρχει πολὺς κόπος, πολὺς, συχνά, πόνος, ὑπάρχουν ἀπογοητεύσεις

Ἡ ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΠΑ

ὁμιλεῖ γιὰ τὴν τέχνη καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό της

ΕΙΡΗΝΗ: ΕΝΑ ΚΛΑΣΙΚΟ, ΕΛΛΗΝΙΚΟ «ΠΡΟΦΙΛ» ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ —ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΗΣ ΑΤΟΥ

Στὸ Χιλιομόδιον τῆς Κορινθίας, κάθε φορὰ πού γυρίζει ἀπὸ τὰ ξένα, γίνεται πάντα μεγάλη ὑπόδοχή στὴν Εἰρήνη Παπαῖ. Εἶναι ἡ πατρίδα της, —τὸ χωριὸ της. Καὶ τὴν θυμούνται ὅλοι, μαθήτρια, ἀδύνατη, νευρική, ἀνυπότακτη, νὰ πηγαίνει σὲ μοναχικοὺς περιπάτους κλεισμένη στὸν ἑαυτό της καὶ ν' ἀπαγγέλλῃ... Δάσκαλος ὁ πατέρας της, δασκάλα καὶ ἡ μητέρα της, —ἀποφασισμένοι κ' οἱ δύο, μὲ τὸ μικρὸ τους εἰσόδημα, νὰ σπουδάζουν καὶ τὰ τέσσαρα ὁμορφότατα κορίτσια τους καὶ νὰ τὰ κάνουν ἐπιστήμονες. Ἡ Ἡλέκτρα (τώρα κυρία Μήτρου) ἔγινε φιλόλογος. Ἡ Λίνα (τώρα κυρία Μανθοπούλου) ἔγινε γιατρός. Ἡ Δέσποινα ἔγινε καθηγήτρια. Τὴν Εἰρήνη τὴν προώριζαν γι' ἀρχιτέκτονα! Τὸ θέατρο, ὅμως, εἶχε κιόλας στείλει τὴν μαγική του κλήση: Δεκάξη χρονῶν, ἀκόμα, ἡ Ρηνούλα Λελέκου ἔδινε ἐξετάσεις στὴν Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου...

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΙ Ο ΓΑΜΟΣ

Σὲ μιὰ αἴθουσα τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, στὴν ὁδὸν Μενάνδρου, ἡ Εἰρήνη μελετοῦσε «Ἡλέκτρα» μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς μεγαλυτέρου συναδέλφου της, τοῦ ἡθοποιοῦ καὶ ποιητοῦ Ἀλκῆ Παπαῖ. Ἐνα εἰδύλλιο ἀρχίζει... Ἀκολουθῶσαν δύσκολες μέρες γιὰ τὴν Εἰρήνη. Στὶς ἐξετάσεις γιὰ τὸν τρίτον χρόνον τῆς Δραματικῆς ἀπερίριθη, καί, ἀπελπισμένη, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θέατρο. Ὁ Ἀλκῆς δὲν τὴν ἄφησε, τὴν καθωδήγησε νὰ ξεπεράσῃ τὴν κρίση. Ἐφάσε ὅμως μιὰ στιγμή πού οἱ δύο νέοι ἔπρεπε νὰ χωριστοῦν. Πράγματι, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1947 ὁ Ἀλκῆς Παπαῖς μαζί μὲ τὴν ἀδελφή του Κρινιώ Παπαῖ καὶ τὸν Σπύρο Μουσούρη, ἔφυγαν μὲ τὸν θίασό τους γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Μιὰ μέρα ἦλθε ἕνα γράμμα πού ἡ Εἰρήνη χρειάστηκε νὰ διαβάσῃ δύο φορές, μὲ ὅλη τὴ συγκίνηση πού κάθε κοπέλα νιώθει σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις: Ὁ Ἀλκῆς τῆς ζητοῦσε νὰ γίνῃ γυναίκα του!

Ἡ Εἰρήνη πῆρε μελάνι καὶ χαρτί, —μὰ δὲν εὔρισκε λόγια νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐβαλε μερικά ρούχα σὲ μιὰ σαλίτσα, πῆρε τὸ βαπόρι καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐμφανιζόταν, ἀνεπάντητα, στὸ καφενεῖο τοῦ θεάτρου «Μακεδονικόν» τῆς Θεσσαλονίκης ὅπου καθότανε ὁ Ἀλκῆς μὲ τοὺς συναδέλφους του. «Εἶμαι ἡ... ἀπάντησις!» τοῦ εἶπε. Ὁ γάμος ἔγινε μερικὲς μέρες ἀργότερα, στὴν Μητρόπολη τῆς Θεσσαλονίκης. Κουμπάροι: τὸ ζεῦγος Βαλαγιάννη, ἰδιοκτῆται τοῦ γνωστοῦ ἐκπαιδευτηρίου. Παρόντες, —ὅλος ὁ θίασος. Ἡ Κρινιώ Παπαῖ, ὁ Σπύρος Μουσούρης, ὁ Παντελῆς Ζερβός, ἡ Κάκια Παναγιώτου, ἡ Νανά Παπαδοπούλου. Μετὰ τὸ μυστήριο πῆγαν ὅλοι κατ' εὐθεῖαν στὸ θέατρο γιὰ τὴν βραδινὴ παράσταση. Μαζί κι ὁ γαμπρός... Τὸ καλοκαίρι πέρασε. Παντρεμένοι, μὰ χωρὶς τὰ μέσα νὰ στήσουν σπι-

τικό, κατέφυγαν στὸ οἰκογενειακὸ σπίτι τοῦ Ἀλκῆ, στὴν ὁδὸν Νικηταρᾶ, ὅπου ἔμενε ὅλη ἡ οἰκογένεια Παπαῖ: ἡ μητέρα, ἡ Κρινιώ καὶ ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκῆ, ὁ Γιώργος, πού εἶναι: ἐπίσης ἡθοποιὸς καὶ πού χρειάστηκε ν' ἀλλάξῃ τ' ὄνομά του σὲ «Δημήτριος» γιὰ νὰ μὴ τὸν συγχέουν μὲ τὸν διακεκριμένο πρωταγωνιστὴ τῆς πρόζας (μὲ τὸν ὁποῖο δὲν ἔχουν καμμιὰ συγγένεια)...

Δύσκολες μέρες... Ὁ Ἀλκῆς ξαναγυρίζει στὸ «Ἐθνικόν», ἡ Εἰρήνη στὸν τρίτον χρόνον τῆς Δραματικῆς Σχολῆς. Κάποτε, κείνον τὸν καιρὸ, ράβεται κ' ἕνα περίφημο, μοναδικὸ γκρι παλτό, ριχτό, μὲ διπλές, —πού ἦταν σχεδὸν τὸ «σήμα κατατεθέν» τῆς Εἰρήνης στοὺς κύκλους πού κυκλοφοροῦσε. Φτάνει ξανά τὸ καλοκαίρι, —κ' ἡ Εἰρήνη, γιὰ λόγους οικονομικοὺς, ἀλλὰ καὶ γιατί αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ λυτρωθῇ γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν βαρεὶά κάπως ἀτμόσφαιρα τῆς Δραματικῆς Σχολῆς, δέχεται: μιὰ πρόταση τοῦ Ἀλέκου Σακελλάρου νὰ παίξῃ σὲ μιὰ ἐπιθεώρησή του, στὸ «Μετρόπολ» (ὅπου εἶναι σήμερα ἡ Λυρική Σκηνή). Εἶναι τὸ πρῶτον συμβόλαιο πού ὑπογράφει καὶ τὰ πρῶτα χρήματα πού κερδίζει. Ἀλλὰ εἶναι καὶ μιὰ ἀπότομη ἀνοδος στὴν καλλιτεχνικὴν ἱεραρχία. Τὸ νοῦμερό της «Ὁρεβοῦρ», γιατί διαζόμεστε μὲ τὸν Χρήστο Τσαγανέα προσελκύει τὴν προσοχὴ τῶν θιασαρχῶν καὶ σὲ λίγο ἡ Εἰρήνη ὑπογράφει ἕνα καλὸ συμβόλαιο μὲ τὸ «Ρέξ» γιὰ τὸν χειμῶνα. Τὸ νέο ζευγάρι ἀρχίζει νὰ κἀν ὄνειρα: Ἐνα καλύτερο θεατρίνιο, ἕνα σπίτι: δικό τους, διδύλια πολλὰ καὶ πίνακες καὶ δίσκους μουσικῆς, πού ἦταν ἡ ἀδυναμία τους. Δὲν γίνεται τίποτε ἀπ' αὐτά. Ὁ Ἀλκῆς ντύνεται στρατιώτης καὶ φεύγει γιὰ τὰ Γιάννενα! Ἡ Εἰρήνη μένει καὶ πάλι μόνη... Ξαναρχίζουν τὰ γράμματα, τὸ πάθος κ' οἱ στίχοι. Ἀργότερα, ἔγραψε στίχους πολὺ καλύτερους, κ' ἑλληνικά καὶ ἀγγλικά. Μὰ αὐτοὶ πού παραθέ- τουμε ἔχουν ὅλη τὴν ἀλήθεια ἐκείνων τῶν ἡμερῶν. Κι ὅλη τὴν μελαγχολία:

Ἡ γῆ μας ἔγινε νεκρὴ μιὰ χώρα
Κι' εἶναι ὁ κόσμος πιά ἕνας νεκρὸς
Τὰ βήματά μου ὀλόμονα ἀκούω τώρα
Μὰ ὁ ἦχος τῶν δικῶν σου εἶναι σθηστός...

Κάποια μέρα τὸ Ἀλκῆς ἀγόρασε στὴν Εἰρήνη ἕνα ζευγάρι χρυσοκέντητα πασοῦμια μεσοβίτικα. Ἦταν οὐσιαστικὰ τὸ τελευταῖον τοῦ δώρου...

«ΩΡΑ ΚΑΘΕΙΣ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ...»

Τὸ 1951 καὶ τὸ 1952 ἦσαν χρόνια κρίσιμα στὴν σταδιοδρομία τῆς Εἰρήνης. Εἶχε ἤδη παίξῃ στὴν ταϊνία «Ἐκεῖνες πού δὲν πρέπει ν' ἀγαποῦν», μὰ ἡ μεγάλη της ἐπιτυχία στάθηκε ἡ «Νεκρὴ Πολιτεία», μὲ τὴν ἑταιρία «Φίνος». Αὐτὴ τὴν ἔ-

Μ' ὅλο πού ἐζησε τὴν κοσμοπολιτικὴν ζωὴ τριῶν πρωτεύουσων καὶ δυο ἡπειρῶν, ἡ Εἰρήνη δὲν ἐπαψε νὰ εἶναι ἀπλὴ σὰν παιδί —ὅπως δὲν παύει νὰ εἶναι καθε καλλιτέχνης

«Παίζουμε; Στη ζωή υπάρχουν τόσες απλές όμορφιές... Άρκει να μην την παίρνεις πολύ σοβαρά και να τη δέχεσαι μ' όλες σου τις αισθήσεις...»

ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΠΑ

Άπο τή σκηνή του «Μετροπόλ» στά στούντιο του Χόλλυγουντ

φερε προσκεκλημένη στο Φεστιβάλ των Καννών. Λίγο πρίν, τὸ ζευγάρι πὸν ὅλοι καμάρωναν πῆρε μίαν ἀπόφαση: Ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων ἐξάρσεων εἶχε περάσει. Ἦταν καλύτερο —εἶπαν μεταξύ τους— ν' ἀκολουθήσουν πιά ὁ καθένας χωριστὰ τὸ δρόμο του καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ του σταδιοδρομία.

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ

Σ' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀναφέρεται τὸ ποίημα πὸν ἐπιγράφεται «Νύχτα» καὶ πὸν περιέχεται στὴν ποιητικὴ συλλογὴ «Ἀγάπες» τοῦ Ἀλκη Παπα:

...Γιὰ δὲς πόσα πολλά... γιὰ δὲς
πόσες χιλιάδες ἄστρα...
...Σὰν μάτια μᾶς κοιτάζουν... μά-
τια ψυχῶν πὸν κλαῖνε...
...Τὴ θάλασσα γιὰ δὲς... πόσο στο-
χαστικὴ καὶ κρυά...
...Τὰ δέντρα πὸς ὑψώνουνε, δεξι-
κὰ κλωνάρια...
...Καὶ τὸ σκοτάδι γύρω μᾶς... πό-
σο θανάτου μοιάζει...
...Τὸ μεσονύχτι πέρασε... μ' ἀργεῖ
νὰ ξημερώσει...
...Ὡρα καθεὶς τὸ δρόμο του, ξέ-
χωρα πιά νὰ πάρη!..

«Πρίν χωριστοῦμε θῆλεθα... Ὅμως
καλύτερα ὄχι!...»

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα, ἡ Εἰρήνη καὶ ὁ Ἀλκης ἔμειναν οἱ καλύτεροι φίλοι. Συχνὰ τοὺς βλέπει κανεῖς, αὐτὸν τὸν καιρὸ, νὰ περπατᾶνε στοὺς δρόμους τῆς Κηφισοῦ καὶ ν' ἀνταλλάσσουν τὰ αἰώνια ἀστεῖα τους, αὐτὰ ἀκριβῶς πὸν τοὺς βοήθησαν νὰ περάσουν μὲ κέφι καὶ χιούμορ τὰ πρῶτα δύσκολα θήματα τῆς θεατρικῆς τους σταδιοδρομίας.

Ἡ Εἰρήνη μὸν ἐδήλωσε πὸς δὲν νομίζει πὸς εἶναι δυνατόν τὰ ζευγάρια πὸν κάποτε τὰ ἔνωσε ἕνας ἀληθινὸς ἔρωτας νὰ τὰ χωρίσει ἀργότερα τὸ μῖσος. Εἶναι θέμα ἀμοιβαίας ὑποχωρήσεως καὶ μίας στοιχειώδους εὐγενείας.

Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ μᾶς ἠθοποιεῖ εἶναι φυσικὸ νὰ ἐπισύρῃ τὴν περιέργεια

τοῦ κοινού, μὰ ἡ Εἰρήνη προτιμᾷ: νὰ μὴ μιλάῃ ποτὲ γιὰ τὴ συναισθηματικὴ ζωὴ τῆς. Ἐνα φροντίζει νὰ διαφεύδῃ πάντα κατηγορηματικά:

Τὸ εἰδύλλιο μὲ τὸν Ἀλὴ Χὰν πὸν τῆς ἀπέδωσαν ὅταν ἐθεάθῃ μαζί του μερικές φορές στὸ Φεστιβάλ τῶν Καννών, ὅπου πῆγε γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὴν πρεμιέρα τοῦ φιλμ «Ἡ Νεκρὴ Πολιτεία», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦσε...

Τὸν Ἀλὴ Χὰν τὸν γνῶρισε τὴν τρίτῃ μέρα τῆς ἀφίξεώς τῆς, ὅταν τὸ «χαϊδεμένο παιδί» τῶν Καννών ἔδωσε μιά μεσημεριανὴ δεξίωση, πρὸς τιμὴν τῶν καλλιτεχνῶν πὸν παρευρίσκοντο στὸ Φεστιβάλ, στὸν κῆπο τῆς μαγευτικῆς του βίλλας «Ὁρίζων». Ὑπῆρχαν πάνω ἀπὸ 200 καλεσμένους...

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΝΝΩΝ

«Ὁ Ἀλὴ Χὰν μὸν ζήτησε νὰ χορέψουμε, ὅπως μὲ τόσες ἄλλες συναδέλφους μου», μὸν ἐξήγησε ἡ Εἰρήνη. «Μὲ ἔπιασε μιά ἀσυγκράτητὴ ὀργὴ ὅταν εἶδα τί διαστάσεις ἔπαιρνε αὐτὴ ἡ γνωριμία μᾶς στὶς στήλες τοῦ τύπου καὶ μὸν ἐρχόντουσαν κλάματα πὸν ἔγραφαν τὰ ὅσα ἔγραφαν, χωρὶς νὰ συλλογισθοῦν πόση στενωχώρα μὸν προξενούσαν».

Πάντως, ἡ μεγάλη δημοσιότης γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά τῆς δὲν ἦταν ἐκείνη πὸν συνέτεινε νὰ τὴν προσέξῃ ὁ Ἰταλὸς σκηνοθέτης Πόντι ντὲ Λαρεντίς καὶ νὰ τῆς προτείνῃ ἕνα ἐξαετὲς συμβόλαιο. Ἡ Εἰρήνη περισσότερο ἀπὸ τὸν θόρυβο πὸν ἔγινε στὶς στήλες τοῦ διεθνοῦς κουτσομπολιοῦ διαθέτει δυὸ ἄλλα βασικώτερα προσό-
τα: Τὴν τέχνη τῆς καὶ τὸ «προφίλ» τῆς.

ΤΟ ΠΡΟΦΙΛ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Τὸ «προφίλ» τῆς Εἰρήνης Παπᾶ πλησιάζει πρὸς τὰ ἀρχαῖα πρόσωπα. Συνδυάζεται ἐξαιρετὰ καὶ μὲ τὴν λεπτότητα τῆς ὑποκριτικῆς τῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν λεπτότητα τοῦ χαρακτήρος τῆς, ὅπως ἀνεκάλυψε ὅταν τὴν γνῶρισα καλύτερα ἕνα ἀπόγευμα αὐτὲς τὶς ἡμέρες στὸ «Καστρί», ὅπου συναντηθήκαμε γιὰ μιά πολὺωρη

συνομιλία στὸν κῆπο τοῦ ὠραίου αὐτοῦ ξενοδοχείου.

ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

«Ὅταν —γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν ἱστορία μᾶς— ἡ ἐταιρία «Πόντι ντὲ Λαρεντίς» τῆς προσέφερε τὸ ἐξαετὲς συμβόλαιο πὸν ἀναφέραμε παρα-

πάνω, ἡ Εἰρήνη τὸ ἀπέρριψε γιὰτὶ δὲν τὴν ἱκανοποιούσε καλλιτεχνικά. Προτίμησε ἕνα ἄλλο πενταετὲς συμβόλαιο μὲ τὴν «Λοῦξ» πὸν καὶ αὐτὸ ὅμως τὸ κατήγγειλε τὸν δεύτερο χρό-
νο, ὅταν ἀνεκάλυψε ὅτι: τῆς ἔδιναν ρόλους πὸν δὲν ταίριαζαν στὴν καλλιτεχνικὴ τῆς ἰδιοσυγκρασία. Ἐγκατεστημένη στὸ μικρὸ τῆς διαμέρισμα,

«ΝΑ ΔΙΕΙΣΔΥΣΗ ΚΑΝΕΙΣ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ —ΝΑ ΒΡῆ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ...»

«...Ὅλα ἔχουν μικρὴ σημασία: Ἡ ἐπιτυχία; Τὴν ἔζησα ἀπὸ κοντά... Τὸ χρῆμα; Φτάνει νὰ περιορίσης τὶς ἀνάγκες σου... Ὁ ἔρωτας; Ναι —ὅταν ὑπάρχῃ...»

στὸν δέκατο ὄροφο μᾶς πολυκατοικίας τῆς Βία Ἀρταμινέντε, στὴ Ρώμη, ἔβγαине κάθε βράδυ στὸν μεγάλο ἐξώστη μόνῃ τῆς, κοιτάζε τὰ φῶτα τῆς «Αἰώνιας Πολιτείας» καὶ ἐπανελάμβανε τὴν ἀπόφασή τῆς νὰ μὴν παρ-
εκκλινῇ ἀπὸ τὶς αἰσθητικὲς τῆς ἀρχὲς καὶ νὰ προχωρῇ μόνον μὲ δάση τὶς ἐμφυτεῖς δραματικὲς τῆς δυνατό-
τητες.

Κατόπιν προτίμησε νὰ ἀναμετρηθῇ, σὲ συνεχεῖς δοκιμασίες, στὰ στούντιο τῆς «Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ», μὲ συναδέλφους τῆς μεγαλύτερης πείρας καὶ φήμης, μέχρις ὅτου ἐπέτυ-
χε, μὲ τὸ σπαθὶ τῆς, τὸν ρόλο δίπλα στὸν Τζέιμς Κάγκνεϋ, στὸ φιλμ «TRIBUTE DO A BAD MAN» πὸν θὰ δοῦμε σύντομα κ' ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα. Στὸ φιλμ αὐτὸ παίζει τὸν ρόλο μᾶς Ἑλληνίδας καὶ τραγουδᾷ κιόλας ἕ-
να ἑλληνικὸ τραγούδι, γιὰτὶ ἡ Εἰρή-
νη εἶναι, σὺν τοῖς ἄλλοις, προικισμένη μὲ μίαν ἐξαιρετὴ φωνή.

Τὸ συμβόλαιό τῆς μὲ τὴν «Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ» εἶναι ἐπταετὲς, ἀλλὰ δὲν εἶναι γνωστὸ ἀκόμη τὸ ἐ-
πόμενο φιλμ στὸ ὁποῖο θὰ παίξῃ...

Η ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ Η ΠΟΙΗΣΗ

Ἡ Εἰρήνη δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ταξι-
δῇ φέτος στὴν Ἑλλάδα γιὰτὶ δὲν τῆς ἀρέσει ἡ δημοσιότης ἡ ὁποία κατ' ἀνάγκη τὴν περιβάλλει. Μεσο-
λάβησε ὅμως ἡ ἀρρώστια τῆς μητέ-
ρας τῆς, —τὴν ὁποῖαν ὑπεραγαπᾷ,
γιὰτὶ σ' αὐτὴν, ἄλλωστε, χρωστάει,
σὺν τοῖς ἄλλοις, τὴ μεγάλη ἀγάπη
πὸν νιώθει πρὸς τὴν ποίηση.

Πράγματι, ὅπως εἶδαμε, ἡ ποίηση παίζει ἕνα μεγάλο ρόλο στὴ ζωὴ τῆς Εἰρήνης Παπᾶ. Ὅχι μόνον διαβάζει συνεχῶς, ἀλλὰ γράφει συχνὰ καὶ ἴδια. Καὶ τώρα πὸν ἔμαθε καὶ τὰ ἀγγλικά γράφει καὶ στίχους σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα γεμάτους πάθος, συγκρατημένη ἔξαρση καὶ τὸν ἔντο-
νο ἐκείνο λυρισμὸ πὸν προδίδει ἡ συχνὰ λυπημένη μορφή τῆς...

ΣΧΕΔΙΑ...

Θὰ τὴν κρατήσῃ ἀραγε τὴν Εἰρήνη Παπᾶ γιὰ πάντα τὸ Χόλλυγουντ; Ὅχι ξαναεμφανισθῇ στὴν ἑλληνικὴ σκηνή;

Ἡ καρδιά τῆς, μὸν εἶπε, εἶναι δεμένη μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ μὲ τὶς μέρες ἐκείνες τὶς ἀλησμόνητες πὸν πρωτο-
αντίκρυζε τὰ φῶτα τῆς ράμπας στὴ σκηνὴ τοῦ «Μετροπόλ» καὶ τοῦ «Ρέξ»

Ἀλλὰ ὅσο τῆς προσφέρονται οἱ θαυ-
μασίες αὐτὲς δυνατότητες ἐξελίξεως, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ παραμῇ πι-
στη στὸ ἐπταετὲς τῆς συμβόλαιο μὲ τὴν «Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ». Ὅ-
σο κι ἂν τὸ συμβόλαιο αὐτὸ εἶναι μιά δέσμευση καί, σὰν κάθε δέσμευ-
ση, προσκρούει στὸν ἀτίθασο, ἀνε-
ξάρτητο χαρακτήρα τῆς Εἰρήνης Πα-
πᾶ.

Ἐγερνε πιά ὁ ἥλιος, πέρα, κατὰ τὸν Σαρανικό, ὅταν ἀποχαιρετηθῶμε μὲ τὴν Εἰρήνη. Στὴν εὐγένεια τοῦ δειλινοῦ ἡ φωνὴ τῆς εἶχε μίαν ἀντίστοιχη, θὰ ἔλεγε κανεῖς, ἀπαλωσύν, καθὼς ἀράδιαζε

τὶς σκέψεις τῆς, ἀπλᾶ, γαλήνια, δι-
αυσιμένες μὲ στίχους καὶ ἀποσπά-
σματα ἀπὸ διδλία πὸν ἔχει διαβά-
σει, ἀπὸ ρόλους πὸν ἔχει παίξει, ἀ-
πὸ τὰ ὅσα ἔχει γράφει ἡ ἴδια ὅλο
αὐτὸ τὸν καιρὸ.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

«Τὸ κοινὸ, λέει, σήμερα, ἔχει συνει-
θίσει νὰ προτιμᾷ τὴν Ἀλήθεια μι-
σόγυμνη, σκανδαλιστικὰ ντυμένη, γε-
μάτη ὑπονοούμενα καὶ κουτσομπο-
λιά! Σὰ νὰ φοδᾶται, σὲ κάθε πρᾶ-
γμα, νὰ ἀντικρύσῃ τὴν Ἀλήθεια γυ-
μνή, ἀπλούστατη, πανέμορφη.

»Ὅλη ἡ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου
εἶναι νὰ διεισδύσῃ στὸ Ἄπειρο, νὰ
βρῇ τὴν οὐσία του, νὰ μετρήσῃ τὸν
πρόσκαιρον ἑαυτὸ του μὲ τὴν μόνιμη
πραγματικότητα πὸν μᾶς περιβάλ-
λει.

»Κι ὁδηγὸς τοῦ ἄλλος, συχνὰ, δὲν μέ-
νει παρὰ ἡ καρδιά του καὶ τὰ ὅσα
κάνουν τὴν καρδιά του αὐτὴ νὰ δο-
νῇται: Ὁ ἔρωτας, ἡ τέχνη, ἡ ὁμορ-
φία...»

Κεῖμενο καὶ φωτογραφίες τοῦ
συνεργάτου μᾶς κ. Β. ΜΙΓΚΟΥ

«ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ... ΙΣΩΣ ΓΙ' ΑΛΛΟΥΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ. ΓΙΑ ΜΕΝΑ —ΜΙΑ ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΣΟΔΑ ΑΡΚΕΙ!»

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ROSEMARY KUTAK

19

Ω τώρα κατάλαβα, γέλασε η Σίσσου. Περίπτωσις φανταστικού τοκετού! Για πέντε μου δώσω, τώρα, ποιος άπ' τούς δυο σ' έδωσε την κλωτσιά στο πρόσωπο... ή μητέρα ή το μωρό; Γιατί ή κλωτσιά μία φορά κάθε άλλο παρά φανταστική είναι.

—Ωστε το προσέξατε; είπε ο Μάρκ.
—Ακούμπησε το ποτήρι του στο τραπέζι και κοίταξε την Σίσσου στα μάτια.

—Κυρία Χάμπερ, χθές τ' απόγευμα μου πετάξατε μία κουδέντα... Μ'ερωτήσατε αν σ'α χρειάζωμαι για σωματοφύλακα. Τί σ'ας έκανε να μου το πείτε αυτό;

—Ω, είμαι ξευτηνη γυναίκα εγώ! Δεν ήταν ανάγκη να ρίξω τ'α χαρτιά για να κάνω την προφητεία μου... Σκέφτηκα: 'Ο Μάκ Κήθ κι ο Κά-ζελμαν προσπαθούν να ξαναφέρουν την Εύα στα λογικά της και για να το πετύχουν έρευνούν το παρελθόν της. 'Η Εύα πεθαίνει κι ο Κάσελμαν έπιμένει να συνεχίσει την έρευνά του. Λοιπόν, όταν ένας γιατρός κάνει τον αστυνομικό κι όταν ένας έρασιτέχνης αστυνομικός αρχίζει να χώνει τη μύτη του σε μία υπόθεση δολοφονίας, δεν την γλυτώνει. Και είχα δικιο, έ;

—Πολύ δικιο! παραδέχτηκε ο Μάρκ.

—Μπράβο! Περίφημα! φώναξε ή Σίσσου κατενθουσιασμένη. Ποιός σ'ας κτύπησε; Πού; Πότε;

—"Ενας άγνωστος, χτές τ'α μεσάνυχτα στο "Ογκλαουν, την ώρα που έκαμνα τον τακτικό μου νυχτερινό περίπατο.

—Στο "Ογκλαουν;... Μά τότε θα ήταν κάποιος άπ' το νοσοκομείο. Κλειδώνετε τη νύχτα, δεν είναι έτσι;

—'Οχι, δεν κλειδώνω. 'Η καγκελλόπορτα του κήπου είναι για να έμποδιζε εκείνους που βρίσκονται μέσα να βγούν, όχι εκείνους που είναι έξω να μπουν μέσα. Την ήμέρα, όταν οι έρωστοί μας κάνουν περίπατο έξω άπ' το κτίριο, ένας φύλακας τούς προσέγει και δεν άφήνει κανένα ν' άπομακρυνθή. Τη νύχτα όμως όλοι οι έρωστοι είναι στα κρεβάτια τους. Έπομένως, κανείς δε φυλάει την καγκελλόπορτα. Κάποιος, λοιπόν, μπήκε για να μου έπιτεθ'ι. Και το κτύπημα που μου έδωσε δεν ήτανε μια άπλη προειδοποίηση. Θά με άφηνε στον τόπο, αν ή Ντόροθυ Μάκ Κήθ δεν βρισκότανε κατά τύχη εκεί κοντά. 'Ο άγνωστος έχθρός μου δε θάφευγε, αν δεν με άποτελείωνε.

—Μά γιατί; 'Ανακαλύψατε τίποτε...

—'Ο Μάρκ την κοίταξε έρευνητικά.

—Νομίζω πώς, χωρίς να το ξέρω, πλησιάζω τον ένοχο. 'Ελπίζω πώς είναι αυτό, αλλά δεν είμαι βέβαιος. Δεν άποκλείεται πάντως ή χθεσινή επίθεση να είχε άλλο κίνητρο. "Όσον καιρό έμεινε κοντά μας, ή Εύα δεν ήτανε στα λογικά της. Δεν μάς είπε τίποτε για τον εαυτό της ή για την περασμένη ζωή της. 'Ο δολοφόνος όμως δεν μπορεί να ξέρη αν ή Εύα μίλησε ή όχι. 'Εχει άμφιβολίες. Γι αυτό, ο Μάκ Κήθ κ' εγώ θα βρισκόμαστε σε κίνδυνο ώσπου να διαλευκανθή το έγκλημα.

—'Η Σίσσου πήρε το ποτήρι του Μάρκ και πλυσάσε στο μπάρ να το ξαναγεμίσει.

—Λίγο άκόμη ούίσκου θα σ'ας κάνει καλό, είπε. Το χρώμα σ'ας είναι κάπως ζωηρότερο τώρα, αλλά έχετε άκόμη τ'α χάλια σ'ας: 'Ελάτε, πιέστε αυτό, άκούμπηστε πίσω την πλάτη σας κι άφήστε τ'α νεύρα σας να χαλαρώσουν.

Καθώς μιλούσε γέμισε και το δικό της ποτήρι και κάθισε στο χέρι της πολυθρόνας της.

—Κυρία μου...

—"Ω, δεν τ' άφήνουμε αυτό το «κυρία μου»!

Το βρήκα έξαιρετικά ένοχλητικό.

Σκαρφαλωμένη στο χέρι της πολυθρόνας, κουνούσε νοχελικά το πελώριο πόδι της, πίνοντας γουλιά — γουλιά το ποτό της.

—'Υπάρχουν, ξέρετε, μερικοί άνθρωποι που είναι γεννημένοι, θάλεγε κανείς, για να προκαλούν όλους τούς άλλους να τούς μιλάνε στον ένικό και με μεγάλη οικειότητα. Μή με ρωτάτε γιατί. Αυτό δεν έχει καμμία σχέση ούτε με την ξευτηνιά τους, ούτε με την άξιопρέπεια τους. 'Εγώ, λοιπόν, άνήκω σ' αυτή την κατηγορία. Για όλο τον κόσμο, άντρες, γυναίκες και παιδιά, είμαι ή Σίσσου. Κάθε φορά που σ'ας άκούω να με λέτε «Κυρία μου» γυρίζω το κεφάλι να δώ ποιά μπήκε στο δωμάτιο. Βλέπεις, λοιπόν, Μάρκ... αυτό είναι το μικρό σου όνομα, αν δεν κάνω λάθος;

—Ναί. Σύμφωνοι, λοιπόν, Σίσσου. "Ας μιλούμε στον ένικό. "Ετσι ή κουδέντα μας θα είναι πιο άνετη. 'Αλλά δε νομίζεις πώς είναι ώρα να συζητήσωμε και λίγο σοβαρά; είπε ο Μάρκ. "Επρεπε στη Σίσσου ένα έρευνητικό βλέμμα. "Επρεπε να βρη κάποιο τρόπο για να τή φέρη έπιτέλους στα νερά του. Πώς του ξεγλιστρούσε έτσι, μέσα άπ' τ'α χέρια, κάθε φορά που πήγαινε να την πιάσ; Τό έκανε σκόπιμα ή χωρίς έπιγνώση;

—Πολύ καλά, άς μιλήσωμε λοιπόν σοβαρά, συμφώνησε ή Σίσσου. Είναι τρομερά έπιτόλαια, αλλά θα προσπαθήσω να συγκεντρωθώ και να σ' άκούσω.

—'Ο κίνδυνος που διατρέχουμε ο Μάκ Κήθ κ' εγώ σ' άφήνει, βλέπω, άδιάφορη, είπε ο Μάρκ. 'Αλλά υπάρχει και μια άλλη πλευρά σ' αυτή την υπόθεση. Το ξέρεις πώς ο Φλέτσερ έτοιμάζεται να ένοχοποιήση τη φίλη σου την Μπάρμπαρα για τη δολοφονία της Εύας;

Κάθε ίχνος έπιπολαιότητας εξαφανίστηκε μονομιάς άπ' το πρόσωπο της Σίσσου. Γύρισε και κοίταξε τον Μάρκ άνήσυχη.

—'Οχι!... 'Αρνούμαι να το πιστέψω. Μά είναι τερατώδες!

—Φυσικά, χρησιμοποιούν την Μπάρμπαρα για να κτυπήσουν τον Φίλ... έπειδή είχε προσπαθήσει να βγάλη τ' άπλυτά τους στη φορά πριν άπό δέκα χρόνια. Τούτη τη φορά θέλουν να τον άποτελειώσουν για καλό.

—"Ω, μά είναι σκληρό και άδικο!... Τόν Φίλ! "Υστερα άπό όσα τράβηξε! ('Η φωνή της Σίσσου, γεμάτη αγανάκτηση, ύψώθηκε προστατευτικά): Δεν μπορούν να το κάνουν αυτό!

—Και όμως μπορούν, είπε ο Μάρκ. Μην ξεχνάς πώς ο Φίλ είναι ο κληρονόμος της Εύας. Για ν' άποδείξη την άθωότητα της Μπάρμπαρα, ο Φίλ θα πη, φυσικά, πώς δεν είχε σκοπό να τή χωρίση... Ποιός ξέρει; Μπορεί κατ' άβάθος αυτή νάναι ή άλήθεια. Και τότε ο Φλέτσερ θα στηριχθή έπάνω σ' αυτή τη δήλωση του Φίλ για να τόν κατηγορήση πώς τ'α είχε με την Μπάρμπαρα πριν άρρωστήση ή Εύα.

—Μά αυτό είναι ψέμα. 'Ο Φίλ ήταν τρελλά έρωτευμένος με την Εύα. 'Ο Φλέτσερ δε θα μπορούσε ποτέ ν' άποδείξη το αντίθετο.

—'Ισως. 'Αλλά δεν τ'α χρειάζονται άποδείξεις. "Όταν μία φορά άρχισή ή άνάκριση, ο έισαγγελεύς θα κάνει ασφαλώς με τις έρωτήσεις του μερικούς κακοήθεις ύπαιγιμούς. 'Ο δικαστής θα τόν έπαναφέρει βέβαια στην τάξη, αλλά το κακό θα έχη γίνει. 'Η ρετσίνα και ή άμφιβολία θα κυνηγούν τόν Φίλ σ' όλη του τη ζωή. Και δεν είναι μονάχα αυτό. Φαίνεται πώς ή Τζούλια, ή υπηρέτρια τών Μίναρ, δε βλέπει την ώρα και τή στιγμή να παρουσιασθή στο δικαστήριο για να περιγράψη τις έρωτικές διαχύσεις της Μπάρμπαρα και του Φίλ. Διαχύσεις ένός νόμιμου ζευγαριού θά μου πής, αλλά αυτό θα είναι άρκετό για να κλονισή τόν Σκότ και να τόν κάνουν ν' άμφιβάλλη για τίς προθέσεις του Φίλ άπέναντι της Εύας. Καταλαβαίνεις τώρα; Λοιπόν, ο μόνος τρόπος για να έμποδίσωμε τόν Φλέτσερ να σύρη την υπόθεση στο δικαστήριο είναι να βρούμε το τα-

χύτερο ποιός σκότωσε την Εύα. Μπορώ να υπολογίζω σ' έσένα;

—'Απολύτως! δήλωσε ή Σίσσου με ύφος ανθρώπου που είναι έτοιμος ν' άντικρύση όλόκληρη πυροβολαρχία.

—'Οραία.

—'Ο Μάρκ ήπιαε μια γουλιά άπ' το ποτό του κ' έμεινε για λίγο σιωπηλός.

—'Υπάρχουν πολλές πλευρές σ' αυτή την υπόθεση, Σίσσου, είπε τέλος. 'Η μια πλευρά δένει με την άλλη μ' ένα τρόπο που θα σου φανή ίσως άκατανόητος. Πάντως πρέπει να σου κάνω μια έρώτηση. Ξέρω πώς δε θα σου άρέση, αλλά θα σου την κάνω. Δεν είμαι ούτε περίεργος, ούτε άδιάκριτος... Και θέλω να μου άπαντήσεις με ειλικρίνεια, Σίσσου. 'Εχει μεγάλη σημασία για μένα αυτό!... 'Η γυναίκα που έγινε αίτία να χωρίσης άπ' τόν άντρα σου ήταν ή Εύα;

—'Η Εύα!

Τό ποτήρι έπεσε άπ' το χέρι της Σίσσου και κατρακύλησε στο δάπεδο, σκορπώντας τ'α παγά-

—'Η Μώντ! ξανάπε μη μπορώντας να πιστέψη στ' αυτήά του.

—'Αδύνατον! 'Εκείνη ή χάρτινη κούκλα! Τό άψυχο, υπερμοντέρνο εκείνο πλάσμα!... "Ασφαινα θυμήθηκε την Μώντ όπως την είχε δη τη νύχτα του θανάτου της Εύας, στο νώλ του σπιτιού της, όρθια, πολύ κοντά του να τόν ίκετεύη να μην κάνει την αυτοψία. Θυμήθηκε την άλλόκοτη συγκίνηση που τόν είχε συγκλονίσει διεγείροντας όλες τ'α τ'α αισθήσεις. Ναί, ή Μώντ Λάντμπρουκ ήταν ασφαλώς μια φλογερή γυναίκα!

—Είναι άπίστευτο, το ξέρω, είπε ή Σίσσου.

—'Η φωνή της άκούστηκε άδιάφορη, ή φωνή μιας γυναίκας που έφτασε στο σημείο να άδιαφορή για όλα.

—'Αλλά ή Μώντ ήταν κάποτε πολύ διαφορετική, συνέχισε. "Αλλάξε τρομερά άπό τότε που ήρθε έδω με τόν Σκότ... Θά σου φανή παράξενο ίώρα, αλλά εκείνο τόν καιρό ή Μώντ έμοιαζε καίσιπληκτικά της Εύας. "Ηταν κ' εκείνη ένα άλλο που δεν τολμούσε να τ' άγγίσης άπό φόβο μη σπάση στα χέρια σου. 'Ο κόσμος τ'α έπαιρνε για άδελφές. Αυτό στάθηκε ή ρίζα του κακού.

Σηκώθηκε, γέμισε ένα ποτήρι και ξαναγύρισε στη θέση της. 'Ο Μάρκ περίμενε, βέβαιος πώς θ' άκουγε

έμεινε πάντα ή μεγάλη του άγάπη σ' όλη του τη ζωή.

—Ναί, ο Μάκ Κήθ κ' εγώ είχαμε ύποψιασθή πώς ο Σκότ ήτανε νόσηρά προσκολλημένος στην Εύα, είπε ο Μάρκ. Δέ μου λές όμοι, τ' άλλα κορίτσια δεν τόν ένδιέφεραν διόλου;

—'Ο Σκότ φοίτησε στο σχολείο έδω και άργότερα στο τοπικό πανεπιστήμιο, αλλά δε θυμούμαι να είχε ποτέ φίλενάς. Τ'α κορίτσια, βέβαια, τόν κυνηγούσαν πάντα. Κάπου — κάπου έδινε ραντεβού στη μία ή την άλλη, ποτέ όμως δεν έκανε παρέα δυο φορές με την ίδια κοπέλα. Και δεν πήγαινε με καμμία, όταν ήξερε πώς μπορούσε να μείνη με την Εύα... Αυτό ήταν το κακό. Πάνω άπ' όλα προτιμούσε τη συντροφιά της Εύας.

Μια παράξενα άπαλή έκφραση φώτιζε τώρα το άχαρο πρόσωπο της Σίσσου.

—'Ο Σκότ άποχωρίστηκε την Εύα για πρώτη φορά όταν έφυγε για το Χάρβαρντ. Τότε γνώρισε τη Μώντ. 'Υποπτεύομαι πώς άρχισε να κάνει παρέα μαζί της μόνο και μόνο έπειδή τόν θυμίζε την άδελφή του. 'Αλλά, φυσικά, ή Μώντ δεν τ'αξε-

—"Όποτε ή Μώντ δεν ήταν για τόν Σκότ παρ... πώς να πώ... το ύποκατάστατο της Εύας, είπε ο Μάρκ όταν ή Σίσσου σώπασε. Τί έγινε δ-

Εικονογράφησης Χρ. Κουσέντου

Σκαρφαλωμένη στο χέρι της πολυθρόνας κουνούσε νοχελικά το πελώριο πόδι της.

κια και το ούίσκου πάνω στο παχύ χαλί. Πετάχτηκε άπ' τη θέση της και κοίταξε τόν Μάρκ με μάτια όρθανοίχτα.

—Γιατρέ μου, είσαι τρελλός! Δεν ξέρεις τί λές! Είσαι τρελλός για δέσιμο!... "Οχι, δεν ήταν ή Εύα. Δεν μπορούσε ποτέ να είναι ή Εύα.

—Εσकुπε, σήκωσε το ποτήρι της, το άκούμπησε στο μπάρ και κάθισε στην καρέκλα της. "Εμεινε έτσι, ακίνητη, ώρα πολλή, χωρίς να λήψ τίποτε.

—'Ο Μάρκ, που δισαθανότανε την πάλη που γινότανε μέσα της, έμεινε κι αυτός σιωπηλός άπό φόβο μην πη πράγματα που δεν έπρεπε.

Τέλος ή έκφραση της άπελπισίας έσθησε σιγά - σιγά άπ' το πρόσωπο της Σίσσου. "Εγειρε πίσω το κεφάλι έξουθενωμένη και ψιθύρισε σαν ν' άφηνε να τής άποσπάσουν τόν τελευταίο της θσαυρό:

—"Οχι, δεν ήταν ή Εύα... "Ηταν ή Μώντ Λάντμπρουκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19ο

Η Μώντ Λάντμπρουκ! Τώρα ήταν ή σειρά του Μάρκ να άναπηδήσει σ'α να είχε άγγίσει ήλεκτρικό σύρμα. Τό ποτήρι δεν έφυγε άπ' τ'α χέρια του. Τό κρατούσε σφικτά. "Ενωισε όμως μια ζάλη σ'α να είχε δεχτή ένα δεύτερο κτύπημα κατακέφαλα.

τη συνέχεια αυτής της ιστορίας. 'Η Σίσσου έμεινε μια μεγάλη γουλά άτεινίζοντας με βλέμμα όνειροπόλο το πέτρινο τζάκι.

—Μια άπ' τίς πιο μακρινές παιδικές άναμνήσεις μου είναι ή εικόνα του Σκότ ν' άνεβαίνει την πλαγιά περήφανος, καμαρωτός, κρατώντας την Εύα άπό το χέρι. Σκυμμένος άπό πάνω της, με ύφος προστατευτικό, παρακολουθεί κάθε της βήμα μην τύχη και σκοντάψη ή άδελφούλα του, ή λατρεία του, το πιο θαυμαστό παιχνίδι που τού χάρισαν ποτέ... "Ετσι μεγάλωσαν άπό μικρά παιδιά, άχώριστοι πάντα. 'Η μητέρα τους πέθανε όταν ο Σκότ ήταν άκόμη πολύ μικρός. "Ετσι ή Εύα στάθηκε γι' αυτόν ή μόνη γυναίκα παρουσία που στόλισε τ'α παιδικά του χρόνια... Κ'

ταν ο Σκότ γύρισε άπ' το Χάρβαρντ; Προσκολλήθηκε πάλι στην Εύα όπως πριν;

—Ναί.

Κεντρίσμενη άπ' το ένδιαφέρον που διάβαζε στα μάτια του άκροατού της, ή Σίσσου συνέχισε ζωηρά:

—Κάποτε, ένα Πάσχα, ή Εύα πήγε στο Χάρβαρντ να δη τόν Σκότ κ' εκεί γνώρισε τόν Φίλ. Οι δυο τους ξετρελλάθηκαν ο ένας με τόν άλλο. Βλέποντας την Εύα άπορροφημένη με τόν Φίλ, ο Σκότ ένωικσε τόν εαυτό του περιφρονημένο. 'Ο γάμος της Εύας με τόν Φίλ έγινε 'Ιούνιο και ο Σκότ παντρεύτηκε τη Μώντ το φθινόπωρο, την ίδια χρονιά. Τό σπίτι τών δυο ζευγαριών ήτανε πλάι — πλάι και πολύ γρήγορα ο Σκότ έα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

Η ΝΤΙΑΝΑ ΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΕΝΑΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟ ΟΤΙ ΔΕΝ ΣΚΟΠΕΥΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ

Ο ΤΖΩΡΤΖ ΓΚΟΜΠΕΛ ΤΑΧΕΙ ΧΑΣΕΙ ΜΕ ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΠΟΥ ΤΟΥ ΔΙΝΟΥΝ Η ΤΑΛΜΠΩ ΚΑΙ Η ΝΤΟΡΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ντιάνα Ντόρς

Τὸ πιό δεαματικό ἔδος πού ἐξήγαγε ἡ Ἀγγλία

ΑΛΛΟΣ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ ΗΤΑΝ ΟΡΘΟΠΟΙΟΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΕΓΚΑΝ

(Φωτ. G. Welsh - Camera Press)

Η Ἀγγλία δὲν ὑποφέρει μόνον ἀπὸ ἀποικιακὴ κρίση. Ὑποφέρει πρὸ πάντων ἀπὸ κρίση ἐξαγωγῶν. Γι' αὐτό, ὅλοι οἱ Ἀγγλοὶ ὑπερφανεύονται σήμερα πού κατάφεραν νὰ «ἐξαγάγουν» τὸ πιό εὐπρόσωπο εἶδος τοῦ τόπου: Τὴν Ντιάνα Ντόρς. Εἶναι περιττὸ νὰ τὴν συστήσουμε στοὺς ἀναγνώστες μας: οἱ γυναῖκες θὰ τῆς ἔχουν ρίξει ὅπωςδὴποτε ἓνα φθονερὸ βλέμμα. Καὶ οἱ ἄντρες θάχουν θγάλει γιὰ χάρη τῆς κάποιον —ἀνεπαίσθητο!— ἀναστεναγμό. Ξεκίνησε μὲ μιὰ ἐλπίδα: νὰ μοιάσῃ τῆς Μαίριλιν Μονρόε. Καὶ μ' ἓνα πανάρχαιο ὄπλο: τὴ δημιουργία θορύβου καὶ σκανδάλων. Τώρα πού ἡ Μονρόε ἔχει ἀποσυρθῇ ἀπὸ τοὺς σκανδαλιάρικους ρόλους, ἡ Ντιάνα ἔμεινε χωρὶς οὐσιαστικὸ ἀντίπαλο στὸ πεδίο τῶν «ἐρωτικῶν προκλήσεων». Ὁ θόρυβος πού δημιουργήσε στὴν Ἀμερικὴ φέρνει, ἀθέλητα, στὸ νοῦ τὸ ἀπόφθεγμα ἐνὸς Ἀμερικανοῦ συγγραφέα, τοῦ Φράνσις Σκότ-Φιτζέραλντ: «Ἡ κακοήθεια στὶς γυναῖκες εἶναι προτέρημα». ■ ■ ■

ΚΙ Ο ΜΑΝΖΟΥ, Ο ΑΛΛΟΤΕ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΔΕΝ ΕΛΕΙΠΕ ΑΠ' ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Έδω κι' Εκεί

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΤΑΡ του κινηματογράφου ή Ούλλα Νέυμπερ, γυρίζει τώρα ένα φιλμ στη Ρώμη. 'Η Ούλλα, ηλικίας 19 ετών, γεννήθηκε στο Βερολίνο, ο πατέρας της είναι Νοσδηγός και η μητέρα της, Σουηδέζα.

● **ΣΕ ΕΝΑ** επίσημο γεύμα, ο υπηρέτης αναποδογυρίζει μια σουπιέρα επάνω σε ένα πάστορα. Αυτός κοκκινίζει από θυμό, συγκρατείται όμως και γυρίζει προς τον διπλανό του. —Μπορείτε, σάς παρακαλώ, να δασατημάσετε για λογαριασμό μου;

● **ΕΝΑΣ** γηραιός κύριος πολύ πλούσιος, αλλά πολύ βαρής, αγοράζει μια ακουστική συσκευή υπερμοντέρνα και άορατη. "Υστερ" από μια εβδομάδα επιστρέφει ενθουσιασμένος στο κατάστημα. —"Ήρθα να σάς ευχαριστήσω, λέει στον πωλητή. Τώρα, όχι μόνον μπορώ να συνεννοούμαι άνετα, αλλά και να ακούω τί λένε οι συγγενείς μου στο διπλανό δωμάτιο. —"Οστε είναι ευχαριστημένοι κ' ε-κείνοι; ρωτάει ο πωλητής. —Ευχαριστημένοι; Δεν ξέρω, δεν τους είπα τίποτε, αλλά τροποποίησα ήδη τη διαθήκη μου τρείς φορές.

■ **ΕΝΑ** 'Ινστιτούτο Γεροντολογίας που θα εξελιχθή σ' ένα πραγματικό «εργαστάσιο αιώνοβίων» ιδρύεται προ-σεχώς στο Παρίσι. Σκοπός του είναι η οργάνωση μιάς υπηρεσίας, έφωδι-ασμένης με όλα τα σύγχρονα έπιστη-μονικά μέσα, για την παρακολούθηση ανθρώπων ηλικιωμένων «που δεν θέλουν να γεράσουν». Είδικοι γεροντολόγοι, βοηθούμενοι από όλόκληρο έπιτελείο ιατρών, θα εφαρμόζουν τις πλέον πρόσ-φατες ανακαλύψεις για να μετριά-ζουν τα αμειλίχια ίχνη του χρόνου και να παρατείνουν τη διάρκεια της ζωής.

■ **ΣΤΗΝ** Κυανή 'Ακτή, ο Τσάρλυ Τσάπλιν πολιορκείται από θαυμαστές που του ζητούν αυτόγραφα. 'Ο διάση-μος ήθοποιος πολύ σπάνια γράφει με-ρικά λόγια πλάι στην υπογραφή του. 'Ότ'άσσο, στο λεύκωμα της 'Ιταλί-δας πριγκίπισσας Τζίνα ντέλλα Τόρε, έγραψε: «Μη κλέβετε ποτέ ένα φι-λί από μια γυναίκα. Κινδυνεύετε να καταδικασθήτε σε ισόβια».

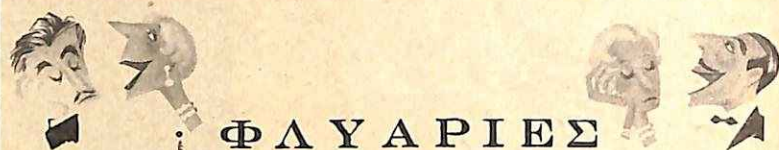
■ **ΤΟ 1848**, ο λόρδος Σάφτεσμουν έδηλανε: «Τίποτα δεν μπορεί να σώ-ση την 'Αγγλία από την πλήρη κα-ταστροφή». Και κατά το 1837, η 'Α-δελαΐς της 'Αγγλίας έλεγε: «Δεν έ-χω παρά μια μοναχα έπιθυμία: Να παίξω επιδέξια τον ρόλο της Μαρίας 'Αντουανέττας στην επερχόμενη επανά-σταση».

■ **ΣΤΗΝ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΟΣΤΗ** πα-ράσταση του «'Ερωτα των τεσσάρων συσταγματαρχών», ο κομικός Ζιλμπέρ Ρομπέν συνήντησε στο «Μαξίμ» μια νέα πολύ άσχημη και πολύ σνόμπ και τη ρώτησε: —Δεν σάς είπαν ποτέ πως μοιά-ζετε με την Γκρέις Κέλλυ; —"Οχι, απάντησε αυτή γοητευμέ-νη. —Είχαν δίκιο, συμπλήρωσε ο Ρομ-πέν.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

«Δεν αποκλείεται οι φυλε-τικοί πόλεμοι να ξαναρχίσουν. Πρίν περάσουν εκατό χρόνια ο κόσμος θα δη πολλά εκατομ-μύρια ανθρώπους ν' αλληλοσκο-νώνονται σε μια μάχη. 'Η 'Α-νατολή έναντιον της Εύρώπης, ο Παλαιός Κόσμος' έναντιον του Νέου. Γιατί όχι; Τα με-γάλα έργα, όπως η διάλυση του Σουέζ, προετοιμάζον ίσως συρράξεις κολοσιαίες, που δεν μπορούμε ούτε να τις φου-τασθούμε».

(Γράμμα του Φλωμπέρ προς τη Γεωργία Σάνδη με χρονο-λογία 3 Αυγούστου 1870).

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Μέση έποχή... Τελειώνει το καλοκαίρι σε μελαγχολική φθινοπω-ρινή νότα. Πάντοτε αυτές είναι οι πιο άναποφάστες ημέρες του χρόνου... Ήμερώνουν και προσφέρουν καθημερινώς μιάν έκπληξη, τότε καλωσύνης και πότε κακίας. "Όσο για τα δράδυα, οι 'Αθη-ναίοι δεν ξέρουν πώς να τα τακτοποιήσουν, διότι τα καλοκαιρινά προγράμματα —υπαιθρος και ταβερνάκια— τελείωσαν και τα χει-μωνιάτικα, τα διάφορα υπόγεια κέντρα, δεν άρχισαν ακόμη. Μόνη λύση, που συμφιλιώνει πάντα, ο κινηματογράφος... 'Η Σωσίας του σινεμά... 'Ο συμπαθέστατος 'Αλλαντ Λάντ, ο ψυχραιμος ήρωας τόσων περιπετειών, ταξιδεύει με ένα σωστό ή οποίας τον άν-τικαθιστά σε όλες τις επικίνδυνες ή ακροβατικές περιπέτειες. Δι-ότι ο Λάντ είναι ήθοποιος και μόνον. Σε μιά μόνον περιπέτεια δεν μπόρεσε να τον βοηθήση... εις την περιπέτεια της άθηναικής κουζίνας. "Εφαγε ο φιλοξενούμενος άσתר με μεγάλη όρεξη τα νό-στιμα φαγητά μας και έπεσε εις το κρεβάτι για μια έβδομάδα μι-σοδηλητηρισμένος... 'Η Ζητείται μουσι... Για να διαφμι-σθή μιά νέα ηλεκτροική ευριστική μηχανή, να τον ζυγίσουν δημισία εις τον ηλικίας 3 μηνών, και την άδεια να του το ζυγίσουν δημισία εις την τηλεόραση. Φαντάζομαι ότι τα μουσία θα κάμουν ήδη ούρα έξω από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό... 'Η Περιπέτεια της Φραν-από τον συγγραφέα, ή οποία ένηλικιώθη επί τέλους, έδηλωσε σο υάξ... 'Η συγγραφέας, ή οποία ένηλικιώθη επί τέλους, έδηλωσε ότι πρόκειται να άρραβωνιασθή με τον κ. Γκάϊ Σέλλερ, ο όποιος έχει τα διπλά της χρόνια και μιά σπουδαιοτάτη θέση εις τον έκδο-τικό οίκο 'Ασέττ. 'Ο κ. Σέλλερ, όταν του άνεκοίνωσαν το εύτυχές γεγονός, απήντησε ψυχραιμα ότι το άκούει για πρώτη φορά και ό-τι δεν έχει κανένα σκοπό να πάρη την δεσποινίδα αυτήν. 'Εν τώ μεταξύ οι έφημερίδες του κόσμου όλου άσχολούνται με την παρα-μικρή λεπτομέρεια της νεαρής Παριζιάνας ή οποία, από τα δύο της διδύλα, έχει πωλήσει περισσότερα από ένα εκατομμύριο άν-τίτυπα!... 'Η 'Ανέκδοτα της έποχής... "Ενας κύριος πλη-σιάζει τον φίλο του και του λέγει: —'Η διαγωγή σου είναι άσυ-χώρητη. "Εχεις την πιο χαριτωμένη και τίμια γυναίκα, ή οποία σε κοιτάζει μέσα στα μάτια, και συ την άπατάς με εκείνο το έπικί-νδυνο πλάσμα. Σάν φίλος είμαι υποχρεωμένος να σου πώ ότι φέρσαι έλευενα!... Είμαι ο τυχερώτερος άνθρωπος του κόσμου, άπαντά ο άλ-λος ψυχραιμος... "Εχω πιστή σύζυγο, όραιο φίλενάδα και ειλικρι-νή φίλο. 'Ιδεώδης συνδυασμός!... 'Η Τελευταία λέξις... στην τέχνη της διαφημίσεως έφευρέθη πάλι, φυσικά, από τους 'Αμερι-κανούς. Πρόκειται για την άδέατη διαφήμιση, την οποία βλέπει μό-νον το ύπουνειδητο. 'Εξηγουέθα: 'Ενώ προβάλλεται το πρόγραμ-μα της τηλεόρασεως, το διακόπτει, περνώντας, μιά διαφημιστική εικόνα, αλλά σε τέτια ταχύτητα, ώστε το μάτι να μη την συλλαμ-βάνη. 'Εν τούτοις, φαίνεται ότι αφήνει κάποια εντύπωση. Διότι, μιά φίρμα, που έκαμε αυτήν την δοκιμή και πέρασε «άδέατη δια-φήμιση» μπουστά σε εκατομμύρια πελάτες, είδε, την επάυριο της προβολής, την πώλησή της να αυξάνη καταπληκτικά. Είχε εισύ-σει εις το ύπουνειδητο... 'Η Σταγόνες σοφίας... Δεν με έ-νοχλεί το ψέμα, αλλά μισώ την άνακρίβεια. (Ε. Μπάτλερ)...

44η

Ο ΡΟΣΣΑΝΟ ΜΠΡΑΤΣΙ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ, που ζυγίζει πάνω από 100 κιλά. 'Ο Μπράτα ειπε στους δημοσιογράφους που του ζήτησαν τη γνώμη του για τις 'Αγγλίδες κατά την τελευταία έπίσκεψή του στο Λον-δίνο: «Νά μου κάνετε αυτή την έρώτηση όταν δεν θα συνοδεύω την άγα-πημένη γυναίκα μου, τότε, άσφαλώς, θα σάς άπαντήσω με ειλικρίνεια».

● **ΕΚΕΙΝΟΣ**: 'Αγάπη μου, μην είσαι υπερβολική. "Εχεις δύο καπέλλα για κάθε σου φό-ρεμα.

Εκείνη: Χρυσό μου, δεν έ-μαθες ακόμη να μετράς. "Εχω ένα μοναχα φόρεμα για δύο καπέλλα.

● **ΣΥΝΟΔΕΥΟΜΕΝΟΣ** από μιά πολ-λύ όμορφη γυναίκα, ένας κύριος πα-ρουσιάζεται ένα Σάββατο πρωί σ' ένα μεγάλο κατάστημα γυναικών. 'Η κυρία διαλέγει μιά όραιοτάτη και πανάκριδη γούνα και άτάραχος ο κύ-ριος υπογράφει μιά έπιταγή.

—Νά παραδώσετε τη γούνα μόλις εισπράξετε τα χρήματα, συμφωνοί; —Τη Δευτέρα τότε, λέει ο κατα-στηματάρχης.

—'Εν τάξει, τη Δευτέρα. Τη Δευτέρα ή έπιταγή επιστρέφε-ται από την Τράπεζα με την εξήγη-ση ότι δεν υπάρχει άντίκρυσμα. 'Ο καταστηματάρχης δεν άνησυχεί. Στο κάτω - κάτω έχει στα χέρια του τη γούνα, άν ο πελάτης τη θέλη, θα έρθη να την πάρη. Πραγματικά, κατά το μεσημέρι, ο κύριος παρουσιάζεται με ύφος πολύ ευχαριστημένο, ζητάει την έπιταγή του και έτοιμάζεται να φύ-γη.

—Μά, κύριε, ρωτάει ο καταστημα-τάρχης έμβρόντητος, δεν θα πάρετε τη γούνα;

—Είμαι έντελώς περιττό τώρα, ά-γαπητέ μου. 'Αν ξέρατε τί ύπέροχο Σάββατοκύριακο πέρασα χάρη σε σάς!

● **Ο ΑΝΤΡΕΑΣ** είναι μανιάδης έρα-σιτέχνης ψαράς. Μιά μέρα διηγόταν σε ένα φίλο του.

—Είδα ένα θαυμασιο όνειρο. Φαν-τάσου ότι ήμουν σε μιά θάρκα και ψάρευα. Ξαφνικά, δρέθηκε δίπλα μου ή Μαρτίν Καρόλ. Μόνο οι δύο μας...

—Και ύστερα;

—Κι' εκείνη τη στιγμή τράδησε ένα λουτσο τέσσερες όκάδες!

● **Η ΚΥΡΙΑ** στη νεαρή καμα-ριέρα που μόλις άνέλαβε ύπη-ρεσία:

—Είπες πως τα τελευταία σου άφεντικά...

—'Ω, πώς μιλάτε έτσι!

—Με συγχωρής... 'Η τελευ-ταία σου κυρία...

—'Οχι δά και κυρία μου!

—Μά τέλο: πάντων, πως πρέπει να χαρακτηρίσω τα πρόσωπα που υπηρετούσε ως τώρα;

'Η καινούργια καμαριέρα, πολύ άξιοπρεπής:

—Πελάτες μου, κυρία.

● **ΕΝΑΣ** νεόπλουτος αγόρασε ένα ά-γρόκτημα και υπερφανεόταν να το δείχνι στους φίλους του. Μιά μέρα, άφου έδειξε όλο το άγρόκτημα σε ένα φίλο του, τον έφερε ως το κοτέτσι, όπου είχε πετακόσιες κόττες.

—Και γεννούν όλες αυτές; τον ρώ-τησε ο φίλος.

—Με τα λεφτά που έχω, νομίζεις ότι έχουν ανάγκη να γεννούν;

Για τους 'Ολυμπιακούς του 1960 έτοιμάζονται ... από τώρα οι Ρώσοι

'Απέθανεν ο δημιουργός του Ρίμπ Κίρμπυ

'Ο δημιουργός του Ρίμπ Κίρμπυ, 'Αλεξ Ράυμντ, σκοτώθηκε σε αυτο-κινητιστικό δυστύχημα. Το ατύχημα

Ο ΑΛΕΞ ΡΑΥΜΟΝΤ σκιτσάριζε κορίτσια κολλεγιών σαν μοντέλα.

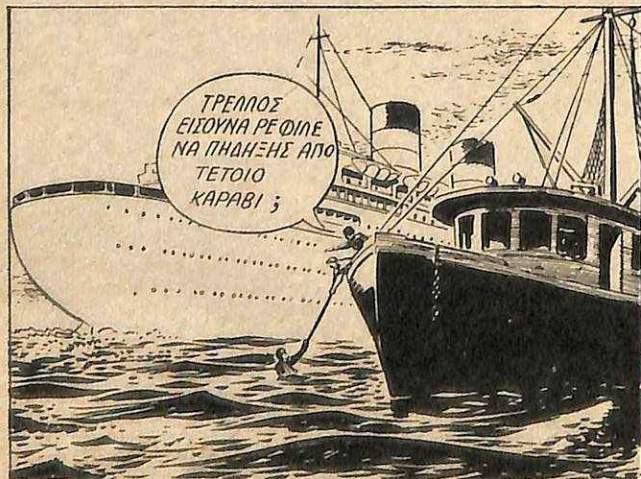
Παράλληλα, ναυπηγούνται ήδη και θα είναι έτοιμα στις αρχές του 1957 εκατό σκάφη ρωσικής κατασκευής. Τα εκατό αυτά σκάφη θα κατανεμηθούν σε κάθε μία από τις σοδιετικές δημοκρα-τίες, που θα έχη έτσι τα μέσα να έκ-γυμνάσει τους καλύτερους καπηλάτες της. "Ετσι —κατά τη γνώμη πάντοτε του κ. Καλούγκιν— οι Ρώσοι θα έ-χουν μεγάλες πιθανότητες να άποσπά-σουν από τους αντιπάλους των την νίκη εις το άγώνισμα αυτό στους 'Ο-λυμπιακούς του 1960.

● **MARTYΡΑΣ** σε ένα γάμο στο δημαρχείο του Μπουρντώ ή-ταν ένας «γεννημένος» έμπο-ρος, που δεν έδίστασε να υπο-γράψη: «Ντυμπούα και Σία»!

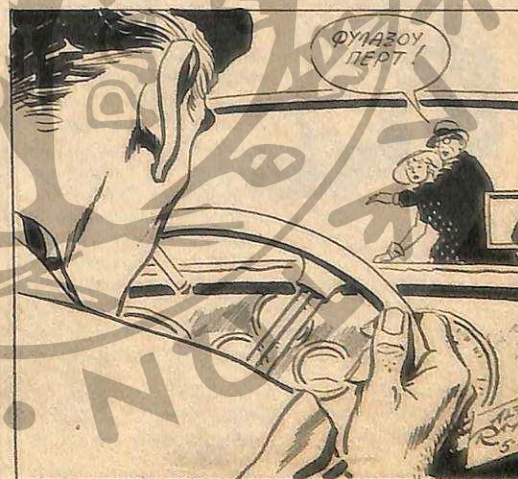

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ του κινηματογράφου "Αλλαν Λάντ, που πρωταγωνιστεί στην ταινία «Το παιδί με το δελφίνο», ήλθε στην 'Ελλάδα μαζί με τη γυναίκα του Σου, πρώην ήθοποιό του κινηματογράφου.

Ρίπ Κίρμπυ

Ρίπ Κίρμπυ

... έμπηκε τώρα πλέον στον ρυθμό των κλειστών χώρων, των απογευματινών κοντσέρτων και των θραυδών ανησυχιών για τους λογαριασμούς της έπαυριον. Νά είχε κανείς, αλήθεια, λίγα περισσό-τερα λεπτά...

* Πόσα;

"Ένα εκατομμύριο λίρες στερλίνες; Τόσες υπολογίζουν ότι έχει στην Τράπεζα εκείνος ο υιός Γκυλμπεκτιάν, ο Νουμπά, που σε λίγο κλείνει αίστως τα 61, και που μόνο για το ξενοδοχείο του πλη-ρώνει το αντίστοιχον δραχμών πέντε χιλιά-δων την ή μέρα. Κι όμως, ένα σωρό λεπτά απ' αυτά, ο Νουμπά, τα δίνει στους γι-ατρούς: Πήγε τελευταία και πάλι στη Βιέννη, στο Παρίσι, στη Βόννη, στη Λισσαβώνα, για να του δρουν οι ειδικοί από τί πάσχει. Καί κανείς δεν το δρῆκε!

* "Ενώ, τουλάχιστον, ο καημένος ο Μωρίς Σεβαλιέ, που έκλεισε ήδη (πώς να το πιστέ-ψουν κανείς) τα 68, ξέρει πολύ καλά τί έχει: μια σφαίρα σφηνωμένη πολύ κοντά στην καρ-διά, πού, φυσικά, δεν τον εμποδίζει (ίσως μά-λιστα τον βοηθάει) να γίνει ο πιο αγαπημέ-νος και πιο κεφάτος τραγουδιστής ολόκληρου σειράς γενεών. «Έ-νας καλός τραγουδιστής χωρίς φωνή», λέει ο ίδιος. Ναι, —άλλα με τί τέχνη καλύπτει αυτήν του την ατέλεια!

* "Όταν τον έρωτησαν για το μυστικό της επιτυχίας του, ο Μω-ρίς Σεβαλιέ ανέφερε στη συνταγή που είχε δώσει ένας άλλος διάσημος, σχεδόν συνομήλικός του, ο Άμερικανός αρχιτέκτων Φράνκ Λούβ Ράιτ: «Αφοσίωση και αγάπη στη δουλειά σου και πολλές ώρες εργασίας». Νά προσθέσουμε και την Τύχη, για να έχουμε ολο-κληρωμένη τη συνταγή; "Η μήπως και πάλι θα ήταν έλλιπης, του-λάχιστον στον τόπο μας, αν δεν προσθέταμε κ' ένα γερό στομάχι;

* Καί, μια και ο λόγος περί Φράνκ Λούβ Ράιτ, ιδού η τελευταία του εφεύρεσις: "Ο «νεφοξύστης», έμπρός στον όποιον ούρανοξυσται σαν τον 'Εμπαίρ Σταίτη Μπίλντιγκ θα αισθάνονται σαν νάνοι. Τό-πος ανέγερσες; Το Σικάγο. Χαρακτηριστικά: ύψος χίλια εξεκά-σια, περίπου, μέτρα, όροφοι πεντακόσιοι δέκα, πιθανός μόνιμος... πληθυσμός εκατό χιλιάδες υπάλληλοι! Τα γράφα όλα αυτά με γράμματα, μη νομισθῇ ότι πρόκειται για τυπογραφικό λάθος...

Και τί θα στεγάσει ο περίφημος αυτός «νεφοξύστης»; Όλες τις κρατικές, νομαρχιακές και δημοτικές υπηρεσίες του Σικάγου, ώστε να μην είναι σκορπισμένες εδώ κ' εκεί. «Μια και μιλούμε για συγκέντρωση των διοικητικών υπηρεσιών, —έδηλωσε ο Φράνκ Λούβ Ράιτ— άς κάνουμε κάτι βασικά ριζικό: άς τις μαζέψουμε όλες σ' ένα κτίριο!»

Φοβόμαστε ότι και αυτό δεν θα ωφέληση. Οι Γραφειοκράται, υπ' αριθ. 1 μάλιστα του ανθρώπινου γένους, θα δρουν ένα τρόπο να κάνουν τους πολίτες να περιέρχονται, εν άπογνώσει, τά... 510 πα-τώματα, τα έγγραφα θα κάνουν τον ίδιο καιρό να ταξιδεύουν από το ένα συρτάρι στο άλλο. "Η φυσικώς και η έλνοσσία θα έκ-λείψουν κάποτε απ' τον κόσμο, μα η Τζιφρα —π ο τ έ!

* "Ετερον θέμα τζιφρας και τζιφρών και άλληλοσπυθουμένων άρ-μοδιότητων: "Η Γιορτή του Κρασιού, ή θαυμάσια αυτή πρωταθου-λία της Περιγηγητικής Λέσχης, που και φέτος είχε άριστα άποτε-λέσματα.

Οι γραμμές αυτές γράφθηκαν την ήμερα των εγκαινίων, στὰ μέσα του περασμένου μηνός, μα θεωρήσα σκόπιμο ν' αναβάλω την κριτική, όσο, τουλάχιστον, διαρκούσε ή Γιορτή, γιατί συχνά κάνουν κακό τέτοιες παρατηρήσεις. Τώρα όμως που ξεστήθηκαν τα θαυμα-σια σκηνικά με τα όποια είχε διακοσμήσει τον χώρο ο Πέλλος Κα-τσέλης, και το όμορφο δάσος του Δαφνίου ξαναγύρισε στην έρμηιά του, νομίζω πως είναι καιρός το 'Επίσημο Κράτος να ρθῇ να πάρη μια θέση σχετικά μ' αυτή τη Γιορτή: Θα αναλάβη, από του χρόνου, την οργάνωση, ή θα την άφήση να χαθῇ; Διό-τι ή Περιγηγητική, το έχει δηλώσει, άλλο χρόνο δεν πρόκειται να υποκαταστήσει τους άρμ-όδιους στα καθήκοντά τους. Προσφέρει χρή-ματα, έθελοντάς, οργάνωση, μηχανισμό, και —το σπουδαιότερο— την αγάπη του Κοινού, αλλά είναι καιρός ν' άνοίξη κι άλλους δρό-μους, σ' άλλους τομείς που περιμένουν τη σει-ρά τους. "Η Γιορτή του Κρασιού πρέπει να έν-ταχθῇ στο Φεστιβάλ, να γίνῃ ή Λαϊκή έκδή-λωση που λείπει από την Αθήνα, —κάτι άν-τίστοιχο προς την Πρωτομαγιά, μά, φυσικά, πολύ πιο ώργανωμένο. Χρειάζεται ή άνάμι-ξη ύπουργείων, οργάνισμών, δήμων, τους όποιους μόνον μια κρατική άρχή μπορεί να συντονίσῃ. Καί χρειάζεται, κυρίως, αγάπη και κα-τάδοση και μεράκι γι' αυτές τις δουλειές, αυτά ακριβώς που χαρακτηρίζουν τον Δημήτρη Παπαευστρατίου και τους συνεργάτες του.

Index

Index

Ο κ. ΖΑΝ ΜΠΑΛΛΑΡ, Γάλλος συγγραφέας, ένας από τους διακεκριμένους ξένους που ήλθαν στην Ελλάδα για να παρακολουθήσουν τις παραστάσεις του Φεστιβάλ Αθηνών

Ο κ. ΚΟΥΡΤΣΙΟ ΜΑΛΑΠΑΡΤΕ, Ιταλός δημοσιογράφος και θεατρικός συγγραφέας, υπογράφε το διβλίο των επίσκεπτών κατά τη δεξίωση των ξένων διανοουμένων.

(Φωτ. ΕΛΚΗΝ)

ΑΠΟ ΤΗ ΔΕΞΙΩΣΗ που έδόθη στην «Αΐθουσα Γεωργίου Βλάχου» προς τιμήν των Ιταλών, Γάλλων και Γερμανών διανοουμένων, οι όποιοι προσε-κλήθησαν στην 'Ελλάδα από τον όργανισμό του Φεστιβάλ Αθηνών. Μετα-ξύ των προσκεκλημένων ήτο και ο κ. Γκιουζέππε Ούγκαρέττι (δεξιά), που θεωρείται ο μεγαλύτερος από τους σύγχρονους ποιητές της Ιταλίας.

ΣΠΟΡ

Τό φθινοπωρινό ράλλυ αρχίζει...

Άυριο το πρωί αρχίζει το Β' Φθι-νοπωρινό Ράλλυ, που είναι το έ-βδομο κατά σειράν άγώνισμα του Α' Πανελληνίου Πρωταθλήματος Αυτοκι-νήτου 1956. Στο Πρωτάθλημα περι-λαμβάνονται όκτώ συνολικώς άγώ-νες, από τους όποιους οι έξη τελε-σθέντες είναι οι έξης: 1) Δεξιоте-χνία μεγάλης άναπτύξεως, 1) διε-θνές ράλλυ «Ακρόπολις», 3) άγών ακριβείας ταχύτητας, 4) άνάβασις Πάρνητος, 5) άνάβασις Χαλκίδος και 6) άνάβασις Χορτιάτη. Το τελευ-

ταίο, όγδοο κατά σειράν άγώνισμα, είναι ή «ενυκτερινή πλοήγησις» που θα διεξαχθῇ την 11ην Νοεμβρίου.

Προς άνάδειξιν των νικητών οι με-τέχοντες του Πρωταθλήματος θα κα-ταταγούν με βάση το άθροισμα των βαθμών που θα συγκεντρώσουν σε έξη άγωνίσματα. Έάν λάβουν μέ-ρος σε περισσότερα άγωνίσματα θα επιλέξουν προς βαθμολογία τα έξη, στα όποια έρχονται με καλύτερη θέ-ση.

Η ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ ΕΠΙΣΗΜΗ ΚΑΤΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΟΣ

Σειρά	Όνοματεπώνυμο	Βαθμοί	Άγώνες
1ος	Κ. Νικολόπουλος	671.481	6
2ος	Γ. Τερμετζής	671.463	6
3ος	Κ. Λυκούρης	659.958	6
4ος	Μ. Άδοσίδου	643.196	6
5ος	Α. Κανελλόπουλος	638.678	6
6ος	Δ. Σταυριανός	606.254	6
7ος	Ν. Παπαμιχαήλ	574.628	5
8ος	Π. Περαιτικός	562.673	5
9ος	Ε. Κανελλοπούλου	559.363	6
10ος	Γ. Μαργαρίτης	554.214	5
11ος	Ζ. Χατζηφωτίου	553.194	5
12ος	Ι. Πεσμαζόγλου	546.095	5
13ος	Τ. Άπέρης	540.670	5
14ος	Κ. Μπέμπης	525.846	5
15ος	Κ. Άποστολίδης	521.213	5
16ος	Ν. Χρυσικόπουλος	493.734	4
17ος	Ν. Φιλίνης	493.537	4
18ος	Δ. Ραπακούλιας	487.925	6
19ος	Π. Παπαδόπουλος	475.132	4
20ος	Ι. Χρονίδης	435.064	4
21ος	Κ. 'Ηλιόπουλος	427.303	4
22ος	Γ. Ντανόν	427.171	4
23ος	Σ. Κανούτσος	364.374	4

Άπό τους 23 αυτοκινητιστάς του άνωτέρω πίνακος όσοι έχουν έξη ά-γωνίσματα θεωρούνται όριστικά με-τέχοντες του Πρωταθλήματος, εκεί-νοι που έχουν πέντε είναι πιθανόν να λάβουν μέρος και σε ένα άκόμη για να συμπληρώσουν τα έπιβαλλόμενα έξη από τον κανονισμό, και αυτοί που έχουν τέσσερα μετέχουν όλοι του Φθινοπωρινού Ράλλυ και συνεπώς δεν αποκλείεται να καλύψουν τα έξη άγωνίσματα, λαμβάνοντας μέρος και στην «ενυκτερινή πλοήγησις». Οι υπό-λοιποι 144 εκ των 167 που έδηλω-σαν συμμετοχήν στο Πρωτάθλημα θεωρούνται ως όριστικώς μη μετέ-χοντες διότι δεν συμπληρώνουν τα έξη άγωνίσματα.

Τό Φθινοπωρινό Ράλλυ θα τελειώ-ση μεθαύριο, Κυριακή, το δε δρο-μολόγιό του θα διέρχεται από την Λαμία, τη Λάρισα, το Άγρίνιο, το Άντρίριο, το Ρίο, τον Πύργο και την Τρίπολη. Ό κανονισμός του άγώνος προβλέπει και τρείς δοκιμασίες που θα διεξαχθούν ή μια στον Πύργο και οι δύο μετά την άφιξη στην Αθήνα.

ΟΙ ΔΗΛΩΣΑΝΤΕΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΝ ΣΤΟ Β' ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΡΑΛΛΥ

1) Ι. Χρονίδης (Πόρσε), 2) Ι. Πε-σμαζόγλου (Σεβρολέτ), 3) Κ. Μπέμπης (Μερσεντές 190), 4) Α.Κ.Α-νελλόπουλος-Ε. Κανελλόπουλος, Ε. Κανελλοπούλου (Β.Μ.Β.), 5) Α. Γ. ("Όπελ), 6) Μ. Άδοσίδου (Φιάτ

1100), 7) Ν. Φιλίνης (D.K.W.), 8) Μ. Παπαγιάννης (D.K.W.), 9) Δ. Πε-τρόπουλος (D.K.W.), 10) Γ. Τερμε-τζής (R.4ch), 11) Κ. Βούλτζος (Φί-ατ 1100), 12) Π. Παπαδόπουλος (D.K.W.), 13) Γ. Κέντρος (Σίμκα), 14) Ο. Λέφας-Τετνές (Σιάτα), 15) Σ. Βελισσαρόπουλος (Φιάτ 1400), 16) Κ. 'Ηλιόπουλος (R.4ch), 17) Σ. Κανούτσος (Φόρντ), 18) Ζ. Χα-τζηφωτίου ("Όστιν Χιλνέυ), 19) Α. Βασιλειάδης (Μ.Γ.), 20) Π. Παπα-δόπουλος (Μ.Γ.), 21) Ν. Παπαμι-χαήλ (Σίμκα), 22) Γ. Μοίρας (Φόρντ), 23) Μ. Σαλίδερος (Φόρντ), 24) Β. Κουτσουμπέλης (Σίτροέν), 25) Θ. Κίτσος ("Άλφα Ρομέο), 26) Κ. Σταθάτος (Σανμπίμ), 27) Κ. Λυκούρης ("Όπελ), 28) Χ. Άσημα-κόπουλος (Borgvord), 29) Δ. Νομ-ικός (Πεζώ), 30) Ι. Κανάρηλου ("Όπελ), 31) Π. Περαιτικός ("Άλφα Ρομέο), 32) Χ. Ράπτης ("Άλφα Ρο-μέο), 33) Κ. Νικολόπουλος ("Άλφα Ρομέο), 34) Κ. Άποστολίδης (Φιάτ 1100), 35) Η. Μιχαηλίδης (Φιάτ 1100), 36) Ζ. Γεωργιάδης (Φιάτ 1100), 37) Ν. Χρυσικόπουλος (D.K.W.) 38) Τ. Ζενέτος (D.K.W.), 39) Μ. Κουρκουλάκος (D.K.W.), 40) Γ. Ντανόν (Ρενώ), 41) Α. Μπατού-νας (D.K.W.), 42) Σ. Φανουράκης (Ρενώ), 43) Τ. Άπέρης (D.K.W.), 44) Π. Λυμπερόπουλος (D.K.W.), 45) Δ. Σταυριανός (R.4ch), 46) Δ. Ραπακούλιας (R.4ch), 47) Ν. Κον-τογιάννης (R.4ch), 48) Χ. Βουγιού-κας (R.4ch).

Ένα από τα σημαντικότερα ποδοσφαιρικά μάτς έγινε στη Μόσχα, με αντίπαλες τις έθνικές ομάδες της Ρω-σίας και της Ούγγαρίας. Ρώσοι και Ούγγροι διεκ-δικούν τον τελευταίο καιρό τα πρωτεία του ποδοσφαίρου στην Εύρώπη.

Οι Ρώσοι ήσαν άήττητοι στο ποδόσφαιρο από το 1952. Καί ή συνάντησή τους με τους Ούγγρους, που για χρόνια κυριάρχησαν του ευρωπαϊκού ποδοσφαίρου, άνεμένετο με ζωηρό ενδιαφέρον από τους φίλους του φούτ μπάλ.

Οι Ούγγροι κέρδισαν τον άγώνα με 1-0. Άλλά το δι-δογμα από τη συνάντηση των δυο ισχυρών ομάδων είναι ότι οι Ρώσοι παρουσίασαν αίσθητη τεχνική πρόοδο.

Η ούγγρική νίκη ήταν χωρίς σημασία, γιατί άναμφι-σθήτητα όφείλεται στην τύχη. Οι Ρώσοι είχαν την υπεροχή σ' όλη τη διάρκεια της συναντήσεως που ήταν μετρίας ποι-ότητας. Όπως είναι γνωστό, υπάρχει στο ποδόσφαιρο μια τακτική του «μετετών» —όπως τη λένε. Δηλαδή μια ομάδα συγκεντρώνει όσο μπορεί περισσότερους παίκτας έμπρός στο τέρμα της για να έμποδίσῃ τις επιθέσεις της αντίπαλου ομάδος. "Ως τώρα την τακτική αυτή ακολουθούσαν οι άν-τίπαλες ομάδες της ούγγρικής, από το φόβο της άποτελε-σματικότητας των Ούγγρων παικτών της επιθέσεως. Αυτή τη φορά την τακτική αυτή την ακολούθησαν οι Ούγγροι στον άγώνα της Μόσχας. Προσπάθησαν να άποφύγουν τον κίνδυνο να δεχθούν τέρμα από τους Ρώσους. Συγκέντρω-σαν τους όκτώ από τους ένδεκα παίκτας τους έμπρός στο τέρμα τους.

ΠΟΙΟΙ ΚΑΤΕΧΟΥΝ ΤΑ ΠΡΩΤΕΙΑ ΣΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

ΟΥΓΓΡΟΙ "Η ΡΩΣΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ:

Τό μάτς λοιπόν της Μόσχας δεν έδωσε την ευκαιρία να κριθῇ ή σημερινή άξία του ούγγρικού ποδοσφαίρου, ά-φοι με την τακτική που άκο-λούθησαν οι Ούγγροι δεν πα-ρουσίασαν παχινίδι. "Ετσι, το έρώτημα παραμένει: Τό ούγ-γρικό ποδόσφαιρο θρίσκει σε κατάπτωση ή εξακολουθεί να είναι το καλύτερο στην Εύ-ρώπη;

Τον τελευταίο καιρό τα ά-ποτελέσματα της έθνικής Ούγ-γαρίας ήσαν ένα ισόπαλο μάτς με την Πορτογαλία και άμέσως μετά δύο ήττες από την Τσεχοσλοβακία (4 - 2) και το Βέλγιο (5 - 4).

Έφέτος στὰς 16 Σεπτεμβρί-ου οι Ούγγροι νίκησαν τους Γιουγκοσλάβους με 3 - 1, άλ-λά δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι οι τελευταίοι έχουν πάντα κά-ποιο άσθημα κατωτερότητας άπέναντι στους Ούγγρους που σε είκοσι πέντε χρόνια, δεν μπόρεσαν να τους νικήσουν.

Τό μάτς της Μόσχας δεν ξε-καθάρισε τα πράγματα. Οι Ρώσοι γνώρισαν την πρώτη τους ήττα έπειτα από 18 άγώ-νες, στους όποιους είχαν κα-ταρθώσει να μείνουν άήττη-τοι.

Οι έπόμενοι άγώνες της ούγγρικής και της ρωσικής ο-μάδος, που θα διεξαχθούν κα-τά την έφετεινή ποδοσφαιρική περίοδο, ίσως ξεκαθαρίσουν τα πράγματα και δείξουν ποιά είναι ή καλύτερη έθνική πο-δοσφαιρική ομάδα της Εύρώ-πης.

Ο ΟΥΓΓΡΟΣ ΚΟΚΤΣΙΣ ήταν ό κα-λύτερος παικτης της νικητριας ούγ-γρικής ομάδος στον άγώνα Ούγ-γαρίας-Ρωσίας (1-0) στη Μόσχα.

Ο «ΡΙΝ-ΤΙΝ-ΤΙΝ», ΟΠΩΣ ΟΛΟΙ ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ» ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ, ΠΑΙΡΝΕΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΤΗΝ ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ

Μιά δυναστεία σκύλων κατέκτησε την οδόνη

Σ' ένα άπ' τὰ ἐγκαταλειμμένα πεδία τῶν μαχῶν τοῦ πρώτου Παγκοσμίου πολέμου θρέθηκε ἕνα ἀδύνατο σκυλί, μὲ πεσμένα αὐτιά, πού ἔτρεμε ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὴν πείνα, καὶ πού φαίνονταν νὰ περπατᾷ ἀσκοπα στὴν ἔρημιά. Ὁ Λή Ντάνκαν βρῆκε τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, τὸ κράτησε κοντά του καὶ τ' ὠνόμασε Ρίν-Τι-Τίν. Σιγά-σιγά, τὸ σκυλάκι αὐτὸ ἔγινε τὸ πιὸ ἀγαπητὸ καὶ τὸ πιὸ διάσημο τοῦ κόσμου. Ἐμαθε νὰ εἶναι φιλικὸ πρὸς ὅλους, ἔχασε τὴν ἀγριότητά του, κ' ἔγινε ὁ ἰδρυτὴς μίας θεατρικῆς σκυλοδυναστείας. Ὅλοι οἱ Ρίν-Τίν-Τίν, πού γεννήθηκαν μετὰ ἀπ' αὐτόν, ἐξακολούθησαν νὰ ἐργάζονται στὸ θεατρικὸ ἐπάγγελμα. Ἡ καριέρα τους ἀρχισε ἀπὸ ἀπλὲς φωτογραφίες ἢ ἐμφανίσεις στὴ σκηνή, κ' ἔφτασε στὸ ἀποκορύφωμά της μὲ τὴν τηλεόραση...

Ὁ σκύλος πού βλέπετε στὶς εἰκόνες μας, σὲ διάφορες ἐμφανίσεις, εἶναι ὁ ὁμώνυμος ἐγγονὸς τοῦ πρώτου Ρίν-Τίν-Τίν.

(Φωτ. Camera Press)

ΣΤΗΝ ΤΗΛΟΨΙΑ: Ο ΡΙΝ-ΤΙΝ-ΤΙΝ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙ ΕΝΑΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑ

Η ΥΠΝΩΣΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

ΑΛΤ! Ο ΥΠΝΟΣ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ!

“Όσο καλύτερος είναι ὁ δρόμος, τόσο μεγαλύτερος ὁ κίνδυνος. Ἡ ἴσια ἀσφαλτοστρωμένη ὁδικὴ ἀρτηρία προκαλεῖ στὸν ὁδηγὸ νάρκωση.

Τί εἶναι ἡ ὑπνωση τῶν μεγάλων δρόμων; Εἶναι μιά παράδοση ἀρρώστια πού τὴν προκαλεῖ ἕνα σύγχρονο φαινόμενο, ἡ κατασκευὴ διαρκῶς μεγαλυτέρων καὶ τελειότερων δημοσίων ὁδῶν. Ἡ ἀρρώστια αὐτὴ συμβαλλει στὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων —γι' αὐτὸ κ' οἱ μηχανικοὶ προσπαθοῦν σήμερα, στὴν Ἀμερικὴ καὶ σ' ἄλλες χώρες, νὰ σπᾶσουν τὴν μονοτονία τῆς συγχρόνου ὁδηγήσεως, πού φέρνει στοὺς ὁδηγοὺς μιά παράξενη νάρκη, ἀρκετὰ ὅμοια μὲ τὴ νάρκη πού προξενοῦν οἱ ἐπαγγελματίαι ὑπνωτισταί.

Οἱ μηχανικοὶ αὐτοὶ προσπαθοῦν νὰ κάνουν καμπύλες, ἀκόμα κ' ἐκεῖ πού ὁ δρόμος θὰ μπορούσε νὰ κατασκευασθῇ ὁλίσιος. Βάζουν πινακίδες πού ν' ἀπαιτοῦν τὴν προσοχὴ τοῦ αὐτοκινητιστοῦ καὶ θάβουν ἐλικοειδεῖς κεντρικὲς χρωματιστὲς γραμμὲς γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ.

ΤΡΕΙΣ ΤΥΠΟΙ ΥΠΝΩΣΕΩΣ

“Ὅλ' αὐτὰ τὰ μέτρα θελτίωσαν κάπως τὴν κατάσταση, ἀλλὰ ἡ ὑπνωση τῶν μεγάλων δρόμων, ἰδίως τῇ νύχτα, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μιά ἀπ' τὶς σοβαρότερες

αἰτίες δυστυχημάτων. Οἱ μηχανικοὶ δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ τὴν κατακινήσουν. Πρέπει νὰ βοηθήσουν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ὁδηγοί. Εἶναι, λοιπόν, σκόπιμο νὰ δοθοῦν μερικὲς συμβουλὲς καὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνες ὁδηγοὺς, τώρα πού καὶ στὸν τόπο μας κατασκευάζονται διαρκῶς νέοι ἀσφαλτοστρωμένοι κι ὁμαλοὶ δρόμοι.

Σύμφωνα μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς εἰδικούς, ὑπάρχουν τρία εἴδη ὑπνώσεως τῶν μεγάλων δρόμων: Ἡ «ὑπνωση τῆς ταχύτητας» —ὅταν ὁ ὁδηγὸς δὲν καταλαβαίνει τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία τρέχει— ἡ «ὑπνωση τῆς μονοτονίας», πού προκαλεῖται ἔπειτα ἀπὸ ἐξαιρετικὰ μονότονη κι ὁμοιόμορφη διαδρομὴ, κ' οἱ «ὁδηγικὲς παραισθήσεις», πού παρακινοῦν τὸν ὁδηγὸ νὰ κάνει ἀπτόμετες στάσεις γιὰ ν' ἀποφύγει τὴ σύγκρουση μὲ κάποιο φανταστικὸ ἐμπόδιο.

ΥΠΝΩΣΗ ΚΑΙ ΝΥΣΤΑ

Ὑπάρχει διαφορὰ ἀνάμεσα στὴ νύστα καὶ στὴν ὑπνωση τῶν μεγάλων δρόμων. Ὅταν ὁ ὁδηγὸς νυστάζει, ἡ μόνη λύση εἶναι νὰ κοιμηθῇ. Ἡ ὑπνωση ὅμως εἶναι παροδική, καὶ μπορεῖ νὰ

Μερικὲς χρήσιμες συμβουλὲς γιὰ ν' ἀποφεύγουν οἱ αὐτοκινητιστὲς τὴν φοβερὴ νύστα πού προκαλεῖ ἡ μονοτονία τῶν μακρῶν ἀποστάσεων

κατανικηθῇ ἀπὸ μιά ἀπτόμη ἀλλαγὴ περιβάλλοντος. Τὸ κακὸ εἶναι πὼς συχνὰ ἔρχεται χωρὶς προειδοποίηση. Οἱ ὑπνωτισμένοι ὁδηγοὶ μποροῦν νὰ διανύσουν πολλὰ μίλια σὲ κατάσταση σχετικῆς ἀσυνειδήσιας, κάνοντας μόνο τὶς συνηθισμένες κινήσεις τοῦ ὁδηγοῦ. Ὁ ἴσιος μακρὸς δρόμος, ἡ ἀντανάκλαση τοῦ ἡλίου, ὁ ἦχος πού κάνουν οἱ ρόδες ἢ ἡ μηχανή, μποροῦν νὰ ἔχουν ὅλα ὑπνωτικὴ ἐπίδραση. Γι' αὐτὸ, ὁ ὁδηγὸς πρέπει ν' ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴ του ὅσο μπορεῖ περισσότερο.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΑΥΣΗ

Πειράματα ἔδειξαν πὼς ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ὑπνώσεως ὑπάρχει στὶς τρεῖς πρώτες ὥρες μιάς διαδρομῆς. Γι' αὐτὸ, εἶναι σκόπιμο νὰ γίνεται μιά μικρὴ παύση μετὰ ἀπὸ μιά - μιάμιση ὥρα. Ἔτσι θ' ἀποφεύγεται ἡ μονοτονία τῆς διαδρομῆς, πού κάνει τὸν ὁδηγὸ ν' αὐξάνη σταθερὰ τὴν ταχύτητα, νὰ μὴν προσέχη τὰ σήματα τῆς Τροχαίας καὶ νὰ βλέπῃ διάφορα φανταστικὰ πράγματα στὸ δρόμο του. Ἐνὰς ὁδηγὸς στὴν Ἀμερικὴ εἶδε κάποτε ἕνα δολοκίτρο... τσίρκο στὴ μέση τοῦ δρόμου! Ἐνὰς ἄλλος

νόμισε πὼς ἕνας κορμὸς δέντρου τοῦ ἔφραζε τὸ δρόμο κ' ἕνας τρίτος χτύπησε ἕνα ἄλογο, γιὰτὶ τὸ πήρε γιὰ σκιά...

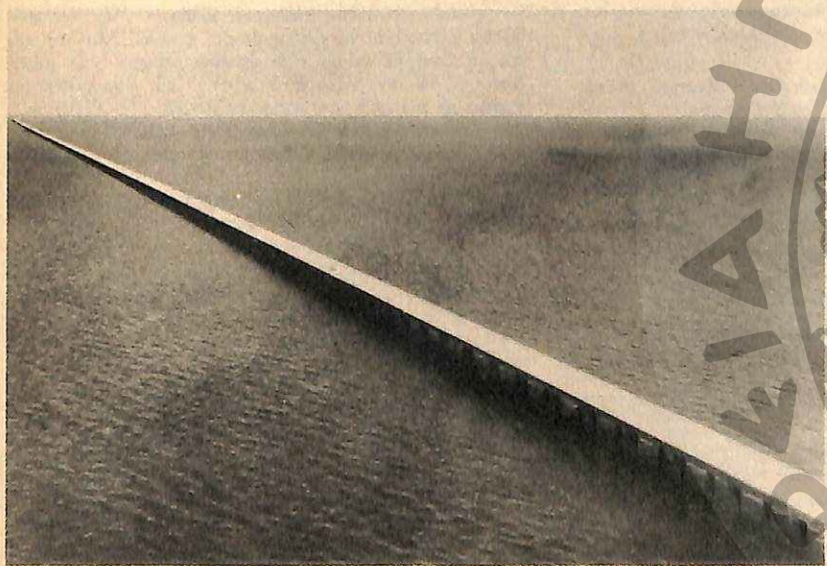
ΦΑΡΜΑΚΑ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ

Τὰ συνήθη ἀντιϑνωτικά φάρμακα ἀντενδείκνυνται ἀπολύτως στὶς περιπτώσεις αὐτῆς τῆς ὑπνώσεως, γιὰτὶ μειώνουν τὴν κρίση, τὴν προσοχὴ καὶ τὴν ἱκανότητα τῶν ὁδηγῶν. Ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνα εἶναι καὶ τὰ οἶνοπνευματώδη. Τὸ οἶνοπνευμα δὲν εἶναι διεγερτικὸ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἀλλὰ μᾶλλον φέρνει κατὰπτώση, κι ἂν θέλῃ ὁ ὁδηγὸς νὰ πῇ κάτι, εἶναι πολὺ προτιμότερος ὁ καφές.

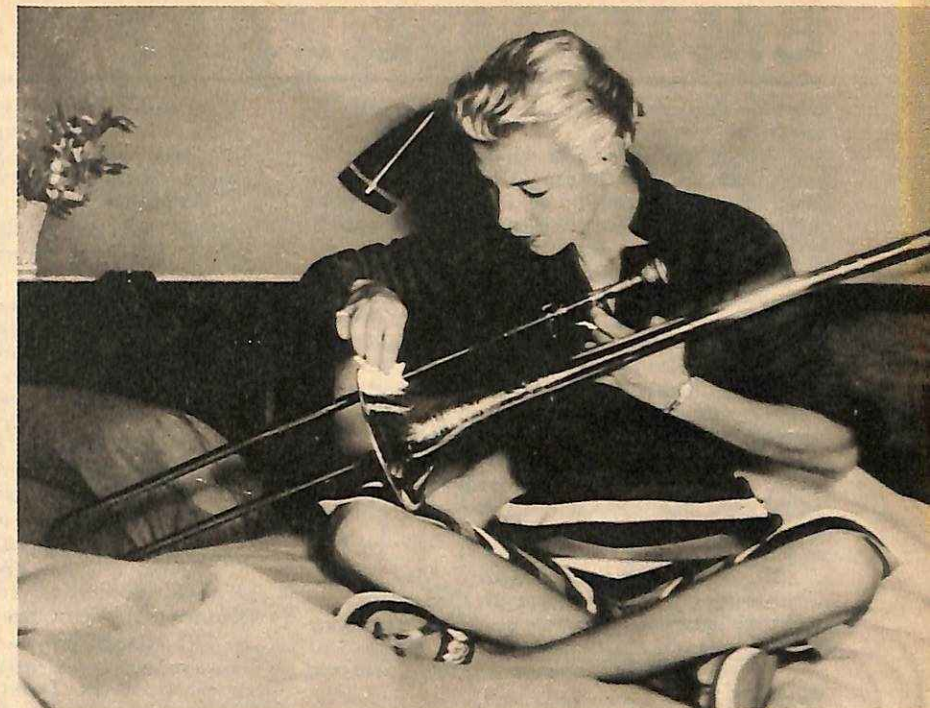
Ὅ,τιδήποτε ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴ τοῦ ὁδηγοῦ ἀπ' τὴ μονοτονία τῶν δρόμων καὶ τῶν σημάτων, εἶναι χρήσιμο ἀντίδοτο ἐναντίον τῆς ὑπνώσεως. Μερικοὶ μάλιστα συνιστοῦν ν' ἀναπτύξῃ κανεῖς ἕνα ἐλαφρὸ φόβο τοῦ δρόμου ὅταν ὁδηγῇ...

Ἐνὰς Ἀμερικανὸς μηχανικὸς ἀπ' τὸ Μίτσιγκαν ἔδωσε στοὺς ὁδηγοὺς τὴν πιὸ πρωτότυπη συμβουλὴ: «Πάρτε μαζί σας τὴν πεθερά σας —αὐτὴ θὰ σᾶς κρατήσῃ ἀσφαλῶς ξύπνιο!»

■ ■ ■

24 ΜΙΛΙΑ καλύπτει ἡ νέα αὐτὴ γέφυρα τῆς Λουϊζιάνας (Νέα Ὁρλεανή) —ἡ μεγαλύτερη τοῦ κόσμου— πού κατασκευάσθηκε τελευταία. Οἱ εὐθεῖς δρόμοι νερκάνουν τὸν ὁδηγὸ καὶ γίνονται ἀφορμὴ πολλῶν δυστυχημάτων, πού ἀποφεύγονται συνήθως στοὺς πολυσύχναστους δρόμους, ὅπου ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παρακολουθεῖ τὰ σήματα τῆς τροχαίας, τὴν διάδοσιν τῶν πεζῶν καὶ τὰ ἄλλα ὁχήματα.

Η ΛΙΛΙΑΝ, ἡ βασίλισσα τοῦ «Ρὸκ-ἔντ-Ρὸλ», ντυμένη μὲ ρούχα ταυρομάχου, καθαρίζει τὸ τρομπόνι πού θὰ σκορπίσῃ τὸ ρίγος στὴ νεολαία.

Ἡ Λίλλιαν Μπρίγγς καὶ τὸ τρομπόνι της

ΦΟΡΩΝΤΑΣ μιά ἐφαρμοστή, ἔξω-μη τουαλέττα, ἡ Λίλλιαν Μπρίγγς ἀποδίδει μὲ τὸ «μαγικὸ» τρομπόνι της τὸν ἑξάλλο ρυθμὸ τοῦ χοροῦ.

(Φωτ. Globe - Lutetia)

Ἡ Λεττή, ξανθιά Λίλλιαν Μπρίγγς παρ' ὅλο τὸ μικρὸ της... δέμα ἔχει μιά φωνὴ πού μπορεῖ ν' ἀνεβοκατεβῇ μὲ ἀνέση τὶς σκάλες τοῦ πεντάγραμμου. Ντύνει συνήθως τὸ φιδίσιο σώμα της μ' ἕνα πολὺ ἐφαρμοστὸ λευκὸ φόρεμα ἀπὸ σατέν κ' ἐμφανίζεται στὴν ἴδια ἐπιθεώρηση μὲ τὸν περίφημο Νέγκρο τραγουδιστὴ Νάτ Κίνγκ Κόλ. Ἀφοῦ τραγουδήσῃ καὶ χορεύῃ παίρνει τὸ τρομπόνι καὶ παίζει σκοποὺς τοῦ νέου ὀργιαστικοῦ ἀμερικάνικου ρυθμοῦ Ρὸκ ἂν Ρὸλ, πού ἠλεκτρίζουν τὴ νεολαία τοῦ ἀκροατηρίου μέχρι σημείου κάποτε νὰ σπάξῃ τὶς καρέκλες, νὰ ξεκολλᾷ τὴν ταπεταρία καὶ νὰ καταλήγῃ στὸ... κρατητήριο. Ἡ ἀνοδος τῆς Λίλλιαν ἦταν ἀπτόμη. Ἀγνωστὴ, πρὸ τριῶν ἐτῶν, μέλος ὀρχήστρας πρὸ δύο, σολίστ, ἔδω κ' ἕνα χρόνον, καὶ τραγουδίστρια πρὸ δύο μηνῶν —ἔχει ἐκπλήξει τὸ κοινὸ τῶν ἐπιθεωρήσεων μὲ τὸ καταπληκτικὸ της ταλέντο.

Πὼς τὰ βλέπει ὅμως ἡ ἴδια δλ' αὐτά; —Αὐτὸ θὰ πῇ καριέρα! ἀπαντᾷ μὲ μετριοφροσύνη...

δλη την ώρα την αδυναμία της, να τη δάζη διαρκώς σε πειρασμό...

Ακόμη μία εβδομάδα πέρασε. Πολλά γραμματα έφθαναν στο Μέρτον Πλάιης — από φίλους, απ' τον Γκρεβίλ που έκανε παρατηρήσεις στην Έμμα γιατί του είχε ζητήσει προκαταβολικά το επίδομα της, από αγνώστους που την παρακαλούσαν για τουτό ή για κείνο. Αλλά, τα γραμματα των αγνώστων, τ' άνοιγε πάντα μ' ένα φόβο στην καρδιά. Άν πάβαινε τίποτε ο Νέλσων, αν σκοτωνότανε, κάποιος ξένος θα της έστελνε την είδηση.

Τέλος, όταν η απελπισία της είχε φτάσει πιά στο κατακόρυφο, πήρε δυο γραμμάτια του επανωτά. Δεν έκαναν λόγο για το γαλλικό στόλο, ούτε για επιχειρήσεις. Έλεγαν μονάχα ένα μεγάλο νέο. «Ο Νέλσων γύριζε στην Άγγλια. Όλη η χαρά του κόσμου ήταν κρυμμένη μέσα σε δυο λέξεις: Καλή αντάμωση».

«Ω, τι εύτυχισμένη αντάμωση ήταν εκείνη! Εύτυχισμένη, γιατί η Έμμα είχε πάρει την μεγάλη απόφαση να χαιρετάει την κάθε στιγμή χωρίς να σκέπτεται το μέλλον».

Ο Νέλσων έφθασε στο Μέρτον νευρικός, ανήσυχος.

—Γυρίζω στην πατρίδα απογοητευμένος, είπα. Δεν έκανα τίποτε. Έρχομαι με άδεια χέρια, δεν της φέρνω καμιά δόξα και τιμή.

—Φέρνεις τον εαυτό σου, Νέλσων. Τίποτ' άλλο δεν έχει σημασία.

—Δεν στάθηκε πιστός στον όρκο μου, είπε ο Νέλσων σκυθρωπός. Μπορεί να το πής αυτό δυσειδαιμονία, αλλά φοβόμαι πως δε θα μου βγίη σε καλό. Είχα όρκησθί πως δε θα πατούσα το πόδι μου στην ξηρά. Κι όμως στην Άντίγκουα βγήκα απ' το καράβι.

Βαθειές ρυτίδες αλύακωναν το μέτωπό του, το πρόσωπό του ήταν κίτρινο, τα μαλλιά του γκριζά.

—Υπέφερα τρομερά, συνέχισε. Τα δυο αυτά χρόνια — δυο χρόνια και τρεις μήνες — ήταν σωστή κόλαση.

—Τώρα όμως βρίσκεται στο Μέρτον, Νέλσων. Για σκέψου! Στον δικό μας μικρό παρθέσιο.

—Για πόσον καιρό, Έμμα; Μία μέρα; Δύο; Μία εβδομάδα; Έως ούτε μία εβδομάδα. Πώς μπορεί να καθήσω ήσυχος, όταν δεν έχω ακόμη ολοκληρώσει το έργο μου; Τι λέω; Όταν δεν το έχω ακόμη άρχει;

—Για την ώρα δε σκεπτόμαστε μονάχα το παρόν, Νέλσων. Τίποτ' άλλο. Μία στιγμή ζωής στο Μέρτον μπορεί να κρύβει μέσα της την ευτυχία του κόσμου, φτάνει να το θέλωμε.

Σιγά - σιγά, ο Νέλσων άρχισε να συνέρχεται.

—Δεν μπορώ να το πιστέψω, Έμμα, πως βρίσκομαι πάλι στο σπίτι μου. Πόσο σε συλλογίζομαι, πόσο σε ήθελα κοντά μου, τις ατέλειωτες ώρες που καθόμουν κλεισμένος στην καμπίνα μου, στο «Βίκτορι»! Σ' έβλεπα με τη φαντασία μου στο Μέρτον, έτσι όπως σε είχα δη τόσες φορές. Τη νύχτα έβλεπα στον ύπνο μου και τη μέρα ένιωθα την παρουσία σου ζωντανή στο πλάι μου, ζωντανή αλλά ασύλληπτη. Μόλις έκανα να σ' άγγισω ξεγλιστρούσες μέσ' απ' τα χέρια μου.

—Τώρα είμαστε μαζί, Νέλσων.

Ο Νέλσων έκανε μαζί της το γύρο στο σπίτι, θαυμάζοντας τη νέα επίπλωση, τα ταμπλώ, τις αλλαγές που είχε κάνει η Έμμα για να γίνει το σπίτι πιο άνετο και ευχάριστο, ενώ η κ. Κάντογκαν πηγαίνονταν ακούραστη, μαλλώνοντας τους υπηρέτες, δίνοντας διαταγές — ή επιστροφή του άφηνε έπρεπε να γιορτασθί μ' ένα πλούσιο δείπνο — γελώντας, κλαίοντας και ξεχνώντας εντελώς την ηλικία της, όσπου στο τέλος σωριαζότανε εξουθενωμένη σε μία πολυθρόνα.

Το δείπνο εκείνο το βράδυ ήταν το πιο εύτυχισμένο της ζωής τους. Η Έμμα έριξε μία ματιά ολόγυρα στο τραπέζι και η καρδιά της φούσκωσε από περηφάνεια και αγαλλίαση. «Ω, τι ανέκφραστη χαρά να βλέπεις τον Νέλσωνα αντίκρυ της στη θέση του οικοδεσπότη, την Όρράτια να τον κοιτάζει με θαυμασμό, να του φιλάρη ατέλειωτα, να θέλει ν' άνεβή στα γόνατά του για ν' άκούσει το τικ — τικ του ρολογιού του!»

Υστερ' απ' την πρώτη μέρα, οι επισκέπτες άρχισαν να καταφθάνουν ο ένας μετά τον άλλο.

Ανάμεσα σ' αυτούς και ο αιδεσιμώτατος Ουίλλιαμ Νέλσων, όλος χαρά που θα έβλεπε τον αδελφό του, αλλά και ανυπομονησία, γιατί πλησίαζε επιτέλους η στιγμή να πραγματοποιηθή τ' όνειρό του.

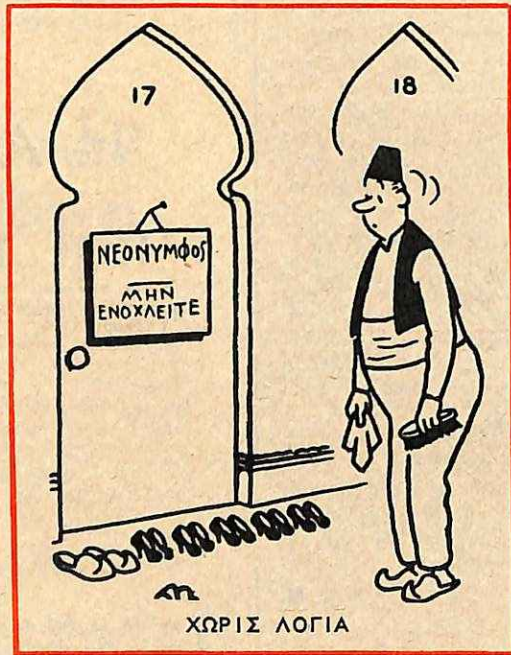
—Ω, και ο αδελφός μου, ο επίσκοπος τοῦ... Ποιάς επισκοπής, αλήθεια; τον πείραξε ο Νέλσων.

Προσκήσεις έφθαναν κάθε μέρα απ' το Λονδίνο. Άς έλεγε ο Νέλσων πως δεν ήταν ικανοποιημένος με τον εαυτό του επειδή δεν είχε δρέψει νέες δόξες και δεν είχε προσφέρει καινούργια δόξα στον τόπο του, το βέβαιον ήταν πως η Άγγλια τον τιμούσε τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Έκείνος όμως προτιμούσε να μένη στο Μέρτον όπου η ζωή κυλούσε ήσυχα μέσα σε μία άτмосφαιρα ήρεμης οικογενειακής γαλήνης. Το κοσμικό Λονδίνο μπορούσε να περιμένει.

—Άς τους να πάνε στο διάβολο, έλεγε. Άλλο που δεν ήθελε η Έμμα.

—Άς τους να πάνε στο διάβολο, επανειλάμηνε τα λόγια του σαν ήχώ.

Ο Νέλσων πήγαινε στο Λονδίνο μόνον όταν τον καλούσαν σε σύσκεψη στο Ναυαρχείο και στην Νάουινγκ Στρίτ, αλλά και τότε προσπαθούσε να συντομεύη όσο γινότανε την παραμονή του στην πόλη. Οι επισκέψεις αυτές, απ' τις οποίες γυρνούσε πάντα γεμάτος ένδοξισαμό

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

και νέα σχέδια, ξαναζωντάνευαν τις ανησυχίες της Έμματος. Προσπαθούσε ν' αλλάξει θέμα ομιλίας.

—Ές αύριον τα σπουδαία, Νέλσων. Αυτή είναι η ήμερησια διάταξις στο Μέρτον!

—Ναι, το ξέρω, αλλά πρέπει να κάνω σχέδια για το μέλλον, Έμμα. Για το μέλλον του τόπου μας, το δικό μου, το δικό σου, της Όράτιας. Ο Ουίλλιαμ θα μάς βοηθήσει. Είμαι βέβαιος. Τον δολιδοσκόπησα με τρόπο. Στην αρχή έκανε πως δεν καταλάβαινε, όταν τον στρίμωξα όμως παραδέχτηκε πως η έπιμονή τη; Φάνη να μη μου δίνει την ελευθερία μου, δεν είναι διόλου χριστιανική. Θα δής, θα μάς παντρέψει μία χαρά! Φτάνει να του δώσωμε μία οποιαδήποτε επισκοπή.

Σχέδια, όνειρα! Όμως η πραγματικότητα ήταν εδώ, τώρα!

Δεκαπέντε μέρες πέρασαν — παρ' όλες τις άπαισιόδοξες προβλέψεις του Νέλσωνος πως η ευτυχία τους δε θα κρατούσε ούτε μία εβδομάδα — και όπως έδειχναν τα πράγματα, τ' όνειρο πραγματικότης θα συνεχιζόταν ακόμη. Στα ισι-σά όμως της τρίτης εβδομάδας, αναπάντεχα σαν καλοκαιριάτικη άστραπή, ήρθε η διαταγή να παρουσιασθί ο Νέλσων στο Ναυαρχείο. Αυτό ήταν το τέλος της ειδικτικής μακαριότητος. Η Έμμα το κατάλαβε άμέσως, μ' όλο που ο Νέλσων, όταν γύρισε το βράδυ στο Μέρτον, δεν της είπα λέξη. Ήταν παράξενα ήρεμος, αλλά το ύφος του έδειχνε πως κάτι περίμενε. Όλοι οι

φόβοι και οι αγωνίες της Έμματος ξαναγύρισαν. Ωστόσο, ακόμη μία εβδομάδα πέρασε πριν έρθη το τελικό κτύπημα.

—Έχουμε νέα απ' το γαλλικό στόλο, της είπα ο Νέλσων κοφτά! Το κυνηγητό ξαναρχίζει.

—Πότε;

—Ένα άμάξι θάρρη να με πάρη.

—Απόψε;

—Απόψε.

Η Έμμα ρίγησε. Η κάμαρα της φάνηκε μονιάς σκοτεινή και κρύα, κι ως ήτανε τα κεριά άναμμένα κι ως χοροπηδούσαν οι φλόγες εύθυμα στο τζάκι. Κουβέντιασαν αδιάφορα για θέματα της καθημερινής ζωής. Πόση ώρα πέρασε έτσι, η Έμμα δεν μπόρεσε ποτέ να θυμηθί άργότερα. Τέλος, άκούστηκε ο ήχος του άμαξιού έξω στο πλακόστρωτο.

—Νέλσων!

—Άσε το να περιμένει!

Πήγαν οι δυο μαζί στην κάμαρα της Όράτιας. Βαθείά, άπόλυτος σιγή τύλιγε όλο το σπίτι. Η κ. Κάντογκαν είχε φύγει, οι υπηρέτες είχαν εξαφανισθί. Από λεπτότητα, για να τους αφήσουν μόνους. Ο Νέλσων και η Έμμα κοίταξαν ώρα πολλή το παιδί που κοιμότανε, ζεστό, ροδαλό, με το παχουλό χεράκι του έξω απ' το σκέπασμα.

—Την αγαπάς, είπε ο Νέλσων.

Οι λέξεις λέχθηκαν σαν μία επιβεβαίωση, διχί σαν έρώτηση.

—Μ' όλη μου την καρδιά, Νέλσων, έσένα όμως... έσένα σε λατρεύω σαν Θεό, άποκρίθηκε η Έμμα.

Ο Νέλσων γονάτισε πλάι στο μικρό κρεβάτι. Η Έμμα, όρθια από πίσω του, άκούμπησε το χέρι της στον ώμο του.

Με φωνή δυνατή, ο Νέλσων άρχισε να προσεύχεται.

—Θεέ μου, κάνε να πραγματοποιηθούν οι προσδοκίες της πατρίδας μου. Άξιώσε με να ξαναγυρίσω στο Μέρτον, κοντά στους δικούς μου. Φύλαξε και προστάτευσε την κόρη μου Όρατια και χάρισέ της ειρήνη και ευτυχία. Άς γίνη το θέλημά σου!

Τρόμος κυρίεψε την Έμμα. Ο Νέλσων έφευγε από κοντά της για τελευταία φορά. Δεν θα τον ξανάβλεπε ποτέ πιά.

Έκείνος σηκώθηκε, όρθωσε το κορμί του και τίναξε ψηλά το κεφάλι.

—Τι παράξενο, είπε χαμογελώντας. Τούτη τη φορά φεύγω χωρίς κανένα κακό προαίσθημα.

—Ω, Νέλσων, ψιθύρισε η Έμμα κλαίγοντας με λυγμούς.

Ο Νέλσων τη φίλησε τρυφερά.

—Έσύ όμως που με πείραξες πάντα για τα κακά μου προαίσθηματά, είσαι σήμερα ανήσυχη, γιατί;

Η Έμμα άγκιστρώθηκε επάνω του με πάθος.

—Δεν το θέλω, Νέλσων. Είναι... Ω, Νέλσων, δε θα μπορούσα να ζήσω χωρίς έσένα. Άν σε χάσω, η ζωή δε θα ήχη πιά κανένα νόημα για μένα. Μπορεί να το ρίζω στο πιστό, να δημιουργήσω χρέη, να κάνω πράγματα τρομερά. Το ξέρω πως δεν πρέπει. Άλλά θα είναι από απελπισία, Νέλσων, από την απελπισία μου επειδή δε θα σ' έχω κοντά μου.

—Αγάπη μου, λες ανοησίες, είπε ο Νέλσων. Άλλά κι αν γίνουν όλα αυτά, τί μ' αυτό; Έκείνοι που σε ξέρουν και σ' αγαπούν, δε θα σε κατηγορήσουν. Θα θυμούνται την καλή, την άξιαγάπητη Έμμα, την πονετική, την γενειοδόρη, την πιστή φίλη. Τη γυναίκα που έβωσε ψυχή στον Νέλσωνα! Γιατί χωρίς έσένα, Έμμα, ο Νέλσων δεν έχει ψυχή.

Γύρισε άπότομα την πλάτη του και προχώρησε βιαστικά προς την πόρτα. Το έπόμενο όμως λεπτό ξαναβρέθηκε κοντά της.

—Τι δειλός που είμαι! είπα. Μία λέξη από τα χείλη σου, μία μονάχα λέξη και καθήκον και τιμή γίνονται κανόνες

—Έχω αλήθεια αυτή τη δύναμη, Νέλσων; ρώτησε η Έμμα με σθημένη φωνή.

—Ο Θεός άς με συγχωρέσει, αλλά... ναι, Έμμα.

—Ω, Νέλσων, τι να πώ; ψιθύρισε η Έμμα.

—Μπορείς να πής «πήγαινε», ή «μείνε».

Τόσο σιγανά, που μόλις άκούγονταν, η Έμμα είπα:

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΣΤΕΡΑ

Για την εβδομάδα από 15 — 21 'Οκτωβρίου 1956

ΚΡΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαρτίου-20 'Απριλίου: Περιορίστε τις προσδοκίες σας. Είναι καιρός να δράσετε έντατικά και να σκεφθήτε περισσότερο τον εαυτό σας. Θα λάβετε κάποιο ένδοξο γράμμα. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη, άριθ. 6.

ΤΑΥΡΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 'Απριλίου - 20 Μαΐου: Κάποιο προσφίλης σας πρόσωπο θα ξαναγυρίση από μακρινό ταξίδι. Τα κουτσουμπολιά άσπιδων φίλων σας θα σας δυσκολεύουν στην άπόκτηση μιάς έργασίας. Εύνοϊκή ημέρα: Σάββατον, άριθ. 4.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Για όσους γεννήθηκαν από 21 Μαΐου - 21 'Ιουνίου: Καινούργιοι όρίζοντες θ' άνατείλουν σύντομα. Πρέπει ν' άφοσιωθήτε στη δουλειά σας, ώστε να έχετε πλήρη στήριξη εναντίον των έχθρών σας. Θάρρος. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη, άριθ. 7.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 'Ιουν. - 22 'Ιουλίου: Πρέπει να πιστεύετε πρώτα τον εαυτό σας και κατόπιν ν' άγωνισθήτε. Δεν μπορεί κανείς να ζήση σήμερα όταν εξαρτάται από τις σκέψεις φίλων. Εύνοϊκή ημέρα: Τρίτη, άριθ. 3.

ΛΕΩΝ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Ιουλίου - 22 Αύγουστου: Να συγκρατήσετε τους συναισθηματισμούς σας. Δεν μπορείτε να βάλετε μυαλό σ' αυτό τον τομέα. Γίνετε έξυπνοι άνθρωποι στις έπαγγελματικές σας σχέσεις. Εύνοϊκή ημέρα: Δευτέρα, άριθ. 9.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Αύγ. - 22 Σ'6ρίου: Νέα συνάντηση με κάποιο πρόσωπο που σας είχε βάλει παλιά σε έννοιες, θα φέρη μία μικρή άναταραχή στην ήσυχη ζωή σας. Διατηρήσετε την ψυχραιμία. Εύνοϊκή ημέρα: Κυριακή, άριθ. 6.

ΖΥΓΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Σεπτ. - 22 'Οκτωβρίου: Σκεφθήτε καλά πριν λάβετε μιά όριστική άπόφαση στα αισθηματικά σας ζητήματα. Οι θεατριτισμοί συνήθως ελάττουν σε τέτοιες περιπτώσεις. Εύνοϊκή ημέρα: Παρασκευή, άριθ. 6.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 'Οκτ. - 22 Νοεμβ.: Η άυτοσυγκέντρωση έχει πάντοτε καλά άποτελέσματα, ιδίως σε ανθρώπους συναισθηματικούς. Σκεφθήτε πρώτα τον εαυτό σας και θα επιτύχετε. Εύνοϊκή ημέρα: Τρίτη, άριθ. 8.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 23 Νοεμ. - 21 Δεκεμβ.: Θα παρασυνθίτε σε καυγάδες και έκνευρισμούς που θα σας δημιουργήσουν χωρίς λόγο έχθρικό περιβάλλον. Συγκρατήθηκε και θάρρος. Εύνοϊκή ημέρα: Παρασκευή, άριθ. 9.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 22 Δεκ.-19 'Ιανουα.: Κάποτε θ' άποκαλυφθούν πολλές λεπτομέρειες, άγνωστες μέχρι στιγμής, που θα δικαιώσουν τις όριστικές και άμετάκλητες άποφάσεις σας. Ξεκουραστήτε. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη, άριθ. 4.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 20 'Ιαν.-18 Φεβ'ρίου: Παραβλέπετε καμιά φορά τις παραξενιές των στενών συγγενικών σας προσώπων. Έχουν άρκετές φορές δίκιο και πρέπει να ύποχωρήτε. Κουράγιο. Εύνοϊκή ημέρα: Δευτέρα, άριθ. 7.

ΙΧΘΥΕΣ.—Για όσους γεννήθηκαν από 19 Φεβρ. - 20 Μαρτίου: Άναγνωρίζεται επί τέλους η έπαγγελματική σας άξια. Θα πάρετε ειδήσεις που θα σας δώσουν ιδιαιτέρη χαρά και ικανοποίηση. Θα πάτε ταξίδι σύντομα. Εύνοϊκή ημέρα: Κυριακή, άριθ. 5.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

Το δεύτερο σκίτσο διαφέρει από το πρώτο σε 11 σημεία. Μπορείτε να τα βρήτε:

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Έσφαλμένοι συλλογισμοί.
2. Μιά προστακτική κοινοτάτη προσευχή — Όνομα δυο ποταμών της Γερμανίας.
3. Υπάρχουν και τέτα τραγούδια...! — Άντι-θετ. σύνδεσμος.
4. Έχει λυρικών χαρακτήρα — Τους όφθαλμούς του πατρός του έβρα-τευσε ο Θεός διά του άγγέλου Ραφαήλ.
5. Νότα — Κερκυραίος ποιητής (1860-1912), ενάθρως.
6. Γάλλος φυσικός και γνωστή μονάς μετρή-σις — Τσούπρα... — Κτητικόν.
7. Ρωμαιοί πολιτικός, ά-παδός του Μαρίου (γεν.).
8. Αί μετοχές της άναφέ-ρονται καθημερινώς εις τα δελτία του χρηματι-στηρίου — Οι άρχαίοι τον έδεωρουν ιερών ποταμών, άντιστρέφως (αιτ. δημ.).
9. Με αυτόν πλουταίνει ή άκαμά-μια... παροιμιακός — Η άρχη της 'Οδυσσεΐας...
10. Το κάνουν από τους περισσοτέ-ρους... τα λεπτά — Προστακτική βοηθητικού ρήματος.
11. Ξυκόν μέτρον έπιφανειών — Υ-πό του Πτολεμαίου άναφερομένη πόλις του Α. Μαρμάκου — 'Ιταλός πολιτικός (1868-1953).
12. Παραληρώ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Η παρωτίτις (δημ.).
2. Το «μπράδος»... κατά Μεντ:ρές — Το λατινικόν διά.
3. Όρος του σκακιού — Δοτική ά-ριθμητική επιθέτου.
4. Υπακοιστικόν άρχαιοελληνικόν γυναικεϊόν όνόματός — Αυτή ή γλώσσα είναι γνωστή εις όλους μας.

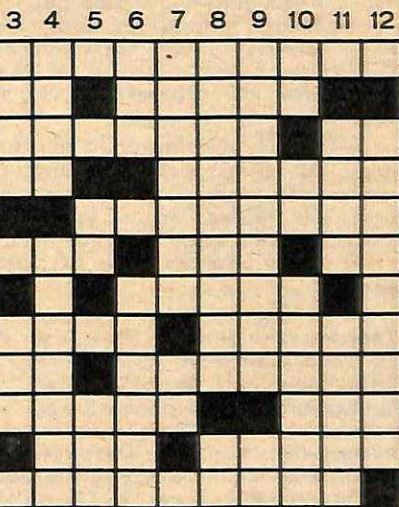
Ο σκοπός του ενδιαφέροντος και διασκεδαστικού αυτού άτομικού, αλλά και δημοτικού παιχνιδιού, είναι να έ-πίτυχη κανείς όσο το δυνατόν μεγαλύ-τερη βαθμολογία στο σχηματισμό λέ-ξων.

Άρχίστε λοιπόν από όποιαδήπο-τε γραμμή θέλετε και προχωρήστε ά-πό το τετράγωνο αυτό σε οποιοδήποτε γειτονικό πάντοτε, τετράγωνο, όριζον-τίως, καθέτως ή διαγωνίως, προσπα-θώντας να διαβάσετε την μεγαλύτερη λέξη που μπορείτε να βρήτε.

Σημειώστε τώρα τη λέξη, που βρήκατε και σβήστε στα τετράγωνα τα γράμματα που μεταχειρισθήκατε. Ψάξτε τώρα για μίαν άλλη λέξη και συνεχίστε έως ότου δεν μπορείται να βρήτε άλλη.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε λέξη των δυο γραμμάτων μετρήσετε 1 βαθμό. Για κάθε λέξη των 3 γραμμάτων μετρήσετε 3 βαθμούς. Για κάθε λέξη των 4 γραμμάτων μετρήσετε 5 βαθμούς. Για κάθε λέξη των 5 γραμμάτων μετρήσετε 7 βαθμούς. Για κάθε λέξη των 6 γραμμάτων μετρήσετε 9 βαθμούς. Για κάθε λέξη των 7 γραμμάτων μετρήσετε 11 βαθμούς. Για κάθε λέξη των 8 γραμμάτων μετρήσετε 13 βαθμούς. Για κάθε λέξη των 9 γραμμάτων μετρήσετε 15 βαθμούς.

5. Διά τους Γάλλους είναι... χρυσός — Όμηρικη συμβία.
6. Τόσα χρόνια έζησε ο Τιτορέττο — Συχνή στους έλκοπαθείς (δημ.).
7. «Τό πήρε σκονί...», λέγει μιά γνωστή φράση διά τους αδιακό-πως επαναλαμβανόντας τα ίδια — Χρονική περιόδου δοτική, προ-φερόμενα μαζί.
8. Κάμα της Γαλλικής Έπαναστά-σεως — Του νικηλίου σύμβολον.
9. Ούκρανική πόλις, κάμπος του σι-θηροδρόμου Χαρκόβ-Ροστόβ — Πο-ταμός της Άλσαςίας.
10. Πρόθεσις — Σημαίνει νησί... γαλ-λιολισί — Είναι τα μέλη πολλών συμβουλίων.
11. «...άβρεχος, τρύγος έμμετρος» (παροιμ.) — Μοχλός προς μετα-κίνησην βαρών (δοτ.).
12. Μία παραφύλας της αέρσεως των 'Ισραηλιτών εκ της όποιας και ή γαλλική διά τον δολοφόνον λέ-ξις.

ZIGK ZAGK

Για κάθε λέξη των 10 γραμμάτων μετρήσετε 17 βαθμούς. Και ούτε καθ' έξης, προσθέτον-τας δυο πάντοτε βαθμούς για κάθε πρόσθετο γράμμα. Προσθέστε τώρα το σύνολο των βαθμών που μετρήσατε να πετύχετε. Βαθμοί από 1-29 βαθμολογούν-ται με «ΜΕΤΡΙΑ». Βαθμοί από 30-35 βαθμολογούν-ται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ». Βαθμοί από 36-40 βαθμολογούν-ται με «ΚΑΛΑ». Βαθμοί από 41-45 βαθμολογούν-ται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ». Βαθμοί από 46 και άνω βαθμολο-γούνται με «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

ναγύρισε στις παλιές του συνήθειες. 'Η Εύα ξανάγινε η βασίλισσα του. Ήταν βαρύ το κτύπημα για τη Μώντ. Λάτρευε τόν Σκότ. Είχε πιστέψει πως κ' εκείνος την αγαπούσε παράφορα. Ήρθε έδω γεμάτη έλπίδες. Και τι της έδινε ο Σκότ; Τά ψιγούλα που έπεφταν απ' το τραπέζι της Εύας...

—Πώς το δεχότανε όμως η Εύα; διέκοψε ο Μάρκ. Δεν καταλάβαινε πώς ήταν άδικο απέναντι της Μώντ να μονοπωλή έτσι την αγάπη του Σκότ; Δεν τόβλεπε πώς μ' αυτό τον τρόπο κινδύνευε να καταστρέψει τον γάμο του αδελφού της; 'Η Σίσσυ υπερασπίστηκε με πάθος τη 'νεκρή φίλη της.

—'Η Εύα δεν είχε καμμία τέτια πρόθεση είπτε. Δεν έφταιγε εκείνη αν ο Σκότ δεν είχε μάτια παρά μονάχα γι' αυτήν. Μπορώ να πω μάλιστα πως πολλές φορές η προσήλωση του Σκότ την ένωλχούσε... Δεν ξέρω για ποιο λόγο η Μώντ έκανε υπομονή... 'Ενας μυθιστοριογράφος της Βικτωριανής εποχής θα έλεγε πως ήταν δεμένη με τόν Σκότ με τις άλυσίδες του πάθους. 'Αλλά δεν ήταν μονάχα αυτό. 'Η Μώντ άνηκε σε μια άπ' τις μεγαλύτερες οικογένειες της Βοστώνης, μια οικογένεια με άρχες πολύ συντηρητικές που άσφαλώς δε θάβλεε ν' άκούση για διαζύγιο.

'Η Σίσσυ σάπασε.

—Και η Μώντ δεν ήταν, φαντάζομαι, καμωμένη για να μένη στην άφάνεια, είπτε σε λίγο ο Μάρκ. 'Υποθέτω πως θάρχιζε να παίξει λιγάκι δεξιά — άριστερά για να ικανοποίηση τόν έγωισμό της... και ίσως για να προκαλέση τη γήλεια του Σκότ.

—'Η αλήθεια είναι πως η Μώντ δε δέχτηκε την κατάσταση με σταυρωμένα χέρια, παραδέχτηκε η Σίσσυ.

'Ο τόνος της φωνής της τώρα πρόδινε την μεγάλη προσπάθεια που έκανε για να κρύψη την συγκίνηση που την έπνιγε.

—Διημιούργησε γύρω της — συνέχισε — μια μικρή αύλη από θαυμαστές 'Ισως να ήθελε πραγματικά να κινή τόν Σκότ να ζήλψη. 'Εκείνος όμως δε φάνηκε ποτέ να πρόσεξε τίποτε. Φυσικά, δεν τού έκανε καμμία άπιστία. 'Οχι. Φλέρταρε μονάχα με τόν ένα και με τόν άλλο όπου και να βρισκότανε... 'Ο Φρέντυ, ο άντρας μου, ήταν ένας απ' αυτούς που την φλέρταραν. 'Ο Μάκ Κήθ θα σου μίλησε, υποθέτω, για όλα αυτά; Σου είπτε για την κυρία Χ;

'Ο Μάρκ κούνησε το κεφάλι και η Σίσσυ συνέχισε την αφήγησή της, κομπιάζοντας κάθε τόσο.

—'Ετσι, λοιπόν, η Μώντ έμπλεξε στα δίχτυα της τόν Φρέντυ, χωρίς ούτε η ίδια να ξέρη τι έκανε... Θά έμενε άσφαλώς με το στόμα άνοιχτό, αν της έλεγε ποτέ κανείς πως έγινε αίτια να με έγκαταλείψη ο Φρέντυ... 'Από έπιπολαίοτητα, χωρίς να αισθάνεται την παραμικρή άγάπη για τόν Φρέντυ, η Μώντ κατέστρεψε το γάμο μας... Αυτή είναι όλη η ιστορία. Τώρα τα ξέρεις όλα, είπτε η Σίσσυ σηκώνοντας κουρασμένα τούς ώμους.

—'Οχι, Σίσσυ, δεν είναι αυτή όλη η ιστορία, είπτε ο Μάκ. 'Η Μώντ προχώρησε κάπως περισσότερο με τόν Κραίνη, δεν είναι έτσι;

—Μά... ('Η Σίσσυ τινάχτηκε σαν ηλεκτρισμένη): Τι ξέρεις εσύ γι' αυτό;

—'Εμαθα πως υπήρχαν κάτι γράμματα...

—Τι γράμματα;

Τα μικρά μάτια της Σίσσυ καρφώθηκαν σά μαγνητισμένα επάνω στόν Μάρκ.

—'Ολη της η ζωντανία είχε ξαναγυρίσει τώρα. —Τι έννοιες; ρώτησε. Βρήκες τίποτε γράμματα γραμμένα απ' τη Μώντ στόν Κραίνη;

—Περίπου. Θά σου άπαντήσω συγκεκριμένα μόλις άκούσω τι έχεις να μου πής εσύ πάνω σ' αυτό το θέμα.

—'Οταν ο Φρέντυ κ' εγώ χωρίσαμε, είπτε η Σίσσυ με άναυωμένο ενδιαφέρον, άποφάσισα να ταξιδέψω. 'Ελειψα κάμποσους μήνες κι όταν γύρισα τούς βρήκα όλους πεσμένους με τα μούτρα σ' εκείνη την καμπάνια για την έξυγανση του τόπου. 'Η Εύα προσπάθησε να με κινή να ενδιαφερθώ κ' εγώ γι' αυτή την κίνηση και μ' έπαιρνε μαζί της στις συνεδριάσεις και τις συγκεντρώσεις τους. 'Εκεί συναντούσα τακτικά τόν Χάλ Κραίνη και την Μώντ που τού είχε ριχτεί άγρια. 'Αλλά ο Κραίνη δεν ήτανε Φρέντυ Χάμπερ! 'Ο

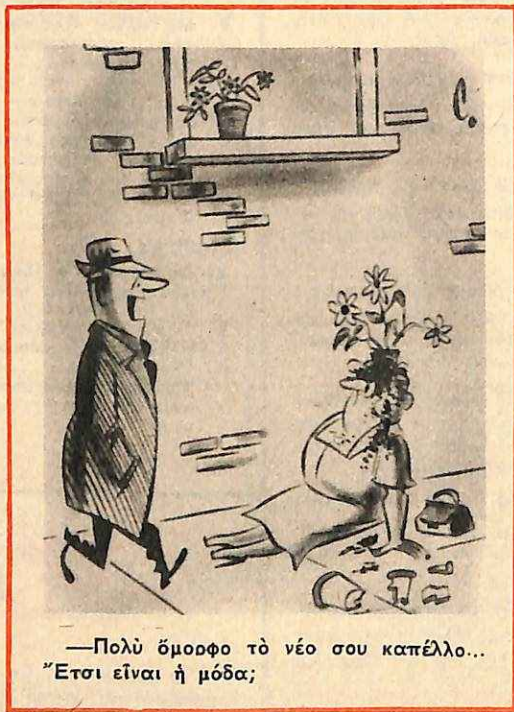
Κραίνη ήξερε τόν κόσμο. Στην άρχή τα γλυκοκοιτάγματά τους ήταν φανερά, άθωα. Τό συνηθισμένο φλέρτ που παίρνει και δίνει στόν καλό κόσμο. Τίποτε περισσότερο, στην άρχή.

—Κ' έπειτα; ρώτησε ο Μάρκ με ζωηρό ενδιαφέρον.

—'Επειτα όλα άρχισαν να γίνονται κρυφά! 'Ο Κραίνη και η Μώντ φρόντιζαν να παίρνουν ύφος άδιάφορο όταν βρίσκονταν μπροστά σε κόσμο μαζί και προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να μη τούς δη κανείς μόνους. Κάπου — κάπου όμως μια κλεφτή ματιά πρόδινε το μυστικό τους.

—Ποιά ήταν η αντίδραση τού Σκότ; ρώτησε ο Μάρκ με πρόδηλη περιέργεια.

—'Ο Σκότ δεν πρόσεξε τίποτε. Ούτε άλλωστε και κανείς άλλος, βεβαίως η Σίσσυ. 'Ηταν τόσο άποροφορημένοι όλοι με τα πολιτικά τους πού δεν είχαν μάτια να δούν τι γινότανε μπροστά στη μύτη τους... Δε θάλω να πω μ' αυτό πως η Μώντ κι ο Κραίνη δεν έπαιρναν τα μέτρα τους. 'Ισως ούτε εγώ δε θα καταλάβαινα τίποτε, αν δεν παρακολουθούσα τόσο έντατικά τη Μώντ. Βλέπετε, ύστερ' απ' εκείνο πού μου είχε κάνει, ήτανε πολύ φυσικό να ενδιαφέρωμαι για κάθε της κίνηση. 'Ομολογώ όμως πως άπόρησα όταν είδα την τροπή που πήρανε τα πράγματα.

—Πολύ όμορφο το νέο σου καπέλλο...
—'Ετσι είναι η μόδα;

'Η Σίσσυ ζάρωσε τα φρύδια σά να προσπαθούσε να λύση ένα πρόβλημα πού την άπασχολούσε από καιρό.

—'Η Μώντ, ξέρεις, δεν ήταν στο βάθος τέτια γυναίκα — συνέχισε — και είμαι βεβαία πως όλο το δίστασμα πού κράτησε ο δεσμός της με τόν Χάλ, εξακολουθούσε να είναι τρελλά έρωτευμένη με τόν Σκότ... 'Η αλήθεια είναι πως ήταν άνήσυχη, δυστυχισμένη και φλογερή...

'Ο Μάρκ γέλασε άξαφνα και η Σίσσυ τόν κοίταξε σαστισμένη.

—Γιατί γελάς; ρώτησε.

—Γελώ γιατί την έπασα. 'Ολα αυτά τα έλεγα ακριβώς χθές το βράδυ στόν Μάκ Κήθ. Δεν έπεσα έξω στις γενικές γραμμές. Μόνο πού έκανα λάθος στο πρόσωπο. Ζωγράφισα στόν Μάκ Κήθ μια εικόνα πολύ πειστική... την παραμελημένη σύζυγο πού, για να ξεασκήσει λιγάκι, παίζει έντελως άθωα με τη φωτιά και... ώσπου να καταλάβη τι γίνεται, καίγεται η ίδια.

—Φαντάζομαι πως κάτι τέιο έγινε, συμφώνησε η Σίσσυ σκεπτικώς. 'Ωστόσο, δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω τη στάση της Μώντ μετά τόν θάνατο του Κραίνη. Είμαι βεβαία πως ο Σκότ ήταν ο μεγάλος έρωτας της ζωής της. Γιατί λοιπόν βυθίστηκε σε αιώνιο πένθος και τόν Κραίνη; 'Υστερ' απ' το θάνατό του, άλλαξε έντελως, έγινε άλλος άνθρωπος. Θάλεγε κανείς πως από τότε περιφέρεται με μια σιδερένια μάσκα στο πρόσωπό του.

—'Υποψιάζομαι πως κάπως έτσι θα έγιναν

τα πράγματα, είπτε ο Μάρκ. 'Η Μώντ είχε στείλει στόν Χάλ μερικά γράμματα... 'Ισως αρκετά άποκαλυπτικά γράμματα. 'Ο Φίλ τα βρήκε, έξετάζοντας τα πράγματα τού Κραίνη μετά τη δολοφονία. 'Ασφαλώς θα της τα επέστρεψε άμέσως, ή θά της είπτε πως τα κατέστρεψε.

—'Ω, τώρα καταλαβαίνω! άναφώνησε η Σίσσυ άναφώνη. Τώρα καταλαβαίνω... Τι συναρπαστικό θέμα για τις έφημεριδες εκείνη την εποχή, ή; Φαντάσου ζουμερούς τίτλους σαν αυτόν:

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΡΟΛΟΣ ΜΙΑΣ ΡΑΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΝ ΤΟΥ ΚΡΑΙΝΗ.

Καί, αυτοσχεδιάζοντας με πρόδηλη ίκανοποίηση, η Σίσσυ συνέχισε με στόμφο:

«'Η άστυνομία απέκάλυψε σήμερα ότι η νεαρά Κα Σκότ Λάντμπρουκ, τó γένος 'Εμπρυ, της παλαιάς οικογενείας τών 'Εμπρυ εκ Βοστώνης, φέρεται ως ένεχομένη εις την δολοφονία του Χάλ Κραίνη...»

—'Αν γινότανε αυτό, άσφαλώς ο Σκότ θα ήη χιώρις, δε νομίζεις; ρώτησε ο Μάρκ.

'Η Σίσσυ κούνησε καταφατικά το κεφάλι της κι ο Μάρκ συνέχισε:

—Φαντάζομαι την άγωνία της! 'Απ' τη μια θα κιδύνευε να χάση τόν Σκότ, απ' την άλλη, θι έλχε ν' άντιμετωπίση την άυστηρή οικογένειά της στή Βοστώνη. Θά περνούσε κι απ' την κόλαση άκόμη για να ξαναπάρη στα χέρια της εκείνα τα γράμματα!

—Ναί, η ταπείνωση ήτανε τρομερή, είπτε η Σίσσυ. Σκέψου να βλέπη σχεδόν κάθε μέρα, όλα αυτά τα χρόνια, τόν Φίλ, τόν άνθρωπο πού ήξερε το μυστικό τού δεσμού της με τόν Κραίνη. 'Ασφαλώς θα είχε αδιάκοπα την έντύπωση πως ο Φίλ πρόσεχε την κάθε της κίνηση έτοιμος να βάλη ιδέες με το νού του, αν την έβλεπε να χαρίζη έστω κ' ένα χαμόγελο σ' έναν άντρα... Διόλου παράξενο ν' άλλαξε τόσο πολύ! ('Η φωνή της Σίσσυ έγινε άπαλη, σχεδόν τρυφερή): Τόξερές πως δεν ήταν ούτε δεκαοκτώ χρονών όταν παντρεύτηκε τόν Σκότ... Πόσο την είχα μισήσει τότε! Πέρασε όμως η καυμένη άσχημες μέρες. Βασανίστηκε όσο κ' εγώ, ίσως περισσότερα... 'Οταν έκλεισαν την Εύα στο 'Οκλαουν, νόμισα πως τα πράγματα θ' άλλαξαν. 'Αλλά έκανα λάθος. Ποτέ η μαγνητική έπιρροή της Εύας επάνω στόν Σκότ δεν ήταν τόσο έντονη όσο έκεινο τόν καιρό. Πήγαινε να τη βλέπη στο νοσοκομείο κάθε μέρα και μās μιλούσε ώρες όλόκληρες για την άγαπημένη του αδελφή. Δέκα χρόνια τώρα ήταν βυθισμένος σε πένθος. Κάθε φορά πού προσπαθούσαμε έμεις οι άλλοι να διασκεδάσουμε λιγάκι, εκείνος καθότανε σιωπηλός σε μια γωνιά και μās κοιτάζε βλοσυρά σά να σκεπτότανε: Πώς μπορείτε να γελάτε τη στιγμή πού η Εύα είναι κλεισμένη εκεί επάνω, μακριά απ' όλο τόν κόσμο;... 'Ωστόσο, από μια έβδομάδα τώρα, φαίνεται να τó πήρε άπόφαση πως η Εύα πέθανε.

'Ο θάνατος, βλέπεις, έχει κάτι το άμετάκλητο. 'Ισως να ήρθε έπιτέλους για τη Μώντ η στιγμή να κερδίση τόν άντρα της!

'Η Σίσσυ προσπαθούσε να έξη ύφος άδιάφορο, χωρίς όμως να κατορθώνει να κρύψη τη συγκίνηση πού τη συγκλόνιζε.

—Κρατούσες πολλά μυστικά μέσα σου, Σίσσυ, είπτε ο Μάρκ άπαλά. Γιατί;

'Η Σίσσυ έγειρε πίσω το κεφάλι, έξουθενωμένη.

—Σου φαίνεται περίεργο, το ξέρω. Δεν καταλαβαίνεις για ποιο λόγο άρνήθηκα να πω στόν Μάκ Κήθ ποιά ήταν η κ. Χ. και όλα τ' άλλα. Ούτ' εγώ μπορώ να εξηγήσω γιατί μου ήταν τόσο δύσκολο να μιλήσω γι' αυτά τα πράγματα.

—'Η εξήγησή είναι άπλη, Σίσσυ, είπτε ο Μάκ με καλώςνυν. Προσπαθούσε να πνίξης μέσα σου τó παρελθόν, δεν ήθελες να τó θυμάσαι. 'Εκλεισες στο ύποσυνειδητό σου τις άναμνήσεις σου, άποφασισμένη να μην τις βγάλης ποτέ στην έπιφάνεια, γιατί...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

κάνω χρήση ναρκωτικών για να με έξουθενώσουν. Να τούς καταγγείλω στην άστυνομία δεν μπορώσα γιατί θά με συνελάβανε κ' έμένα... 'Υστερα από λίγους μήνες έφτασα στην κατάντια πού είμαι σήμερα...

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο καταχραστής είχε μετρηθεί από τόν Μπερτιγιόν αρκετούς μήνες πριν την κατάχρηση, όταν μια μέρα έπεσκέφθη μαζί με άλλους τραπέζικούς ύποαλλήλους τα γραφεία της Γενικής 'Ασφαλείας, για να παρακολουθήσουν πως εργαζότανε η άστυνομία!

Σήμερα, τó σύστημα Μπερτιγιόν δεν χρησιμοποιείται πλέον, διότι παροισάει πολλές δυσκολίες και άπαιτεί μεγάλο και ειδικευμένο προσωπικό. 'Ακόμη η εξέλιξη τών δακτυλικών άποτυπωμάτων τó κατέστησε περιττό.

ΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Στη Δύση, κυρίως, παράλληλα με τις κρατικές υπηρεσίες έγκληματολογικών έρευνών, λειτουργούν και ιδιωτικά εργαστήρια, πού η συμβολή τους στο έργο της έπιστημονικής άστυνομίας και της Δικαιοσύνης έχει πλήρως άναγνωρισθεί. 'Ηδη, από άρκαιων μνηών, εκτός της άρτίως εξω-κλισμένης με τεχνικά μέσα και ειδικευμένο προσωπικό Διευθύνσεως 'Εγκληματολογικών 'Ερευνών, λειτουργεί στην 'Αθήνα και τó πρώτο ιδιωτικό εργαστήριο 'Εγκληματολογικών 'Ερευνών και 'Επιστημονικής γραφολογίας, πού ίδρυσε ο Ιατροδικαστής 'Αθηνών κ. Δημ. Καψάσκης.

'Ο κ. Καψάσκης, άφοι έργάστηκε για άρκετό καιρό στα έγκληματολογικά εργαστήρια της Σκότλαντ Γουάρντ, τού F.B.I. και της Suretē Gēnērale, άπέφασισε την ίδρυση τού εργαστηρίου του, με τη φιλοδοξία να εφαρμόση τās μεθόδους πού χρησι-

μοποιούν οι τρείς αυτές μεγαλύτερες άστυνομίες τού κόσμου. Μόνιμος συνεργάτης τού εργαστηρίου είναι ο Ιατροδικαστής και ειδικός τοξικολόγος κ. Γ. 'Αγιουτάντης. 'Επιστημονικός έπίσης σύμβουλος έπί θεμάτων πλαστογραφίας και γραφολογίας, ο άστυνομικός διευθυντής κ. Κ. Τσίπης, ο όποιος είναι μέλος τού Διευθύνσεως 'Ινστιτούτου έφαρμογών έρεύνης έγκληματος και της 'Ενδεσως Προσδιορισμού Ταυτότητας.

Κύριο έργο τού ιδιωτικού αυτού εργαστηρίου είναι διάφορες πραγματογνωμοσύνες και έρευνες έπί πλαστοτήτων έπιταγών, χαρτονομισμάτων, άδικημάτων ήθων και γενικότερα πάσης φύσεως εξακριβώσεως, άπό τις όποιες είναι δυνατόν να διαπιστωθή άν υπάρχει περιεχόμενος άδικήματος, πριν άκόμη ο ένδιαφερόμενος άποσταθών στη Δικαιοσύνη. Οι ιδιωτικές έρευνες έπί πλαστοτήτων έπιταγών, συναλλαγματικών, χαρτονομισμάτων και έγγραφων, χρησιμεύουν κυρίως στους μεγάλους οικονομικούς οργανισμούς (Τράπεζες, έταιρίες κλπ.) πού δεν έπιθυμούν πάντοτε να άποτεινώνται στη Δικαιοσύνη πριν εξακριβώσουν την τέλεσιν τού άδικήματος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

'Αν σε μια έπιστολή γραμμένη με μολύβι χυθή μελάνη κ' έτσι μās είναι άδύνατο να τη διαβάσουμε, δεν έχουμε τίποτε άλλο να κάνουμε, παρά να τη φωτογραφίσουμε με ένα ειδικό φίλτρο προεϋθρών άκτίνας, για να μās άποκαλύψη τó μυστικό της. Σε περιπτώσεις έπίσης έγγραφων πού κάκην είτε από τυχαία τυρκατιά, είτε από φωτιά τόν έβαλε κάποιος πού είχε συμφέρον να τά

καταστρέψει, προτού άκόμα τά μετακινήσει κανείς, τά φωτογραφίζουμε με φίλτρο προεϋθρών άκτίνας Ράτεν 88Α και έχουμε άμέσως μια φωτογραφία με τó πλήρες κείμενο τών καμένων έγγραφών!

'Ακόμη με ειδική φωτογραφική μηχανή, φωτογραφίζουμε διάφορα κείμενα γραμμένα με γραφομηχανή, προκειμένου να καθορισθί ο τύπος της γραφομηχανής πού γράφτηκαν και αν έδακτυλογραφήθηκαν από τó ίδιο προσώπο.

Με μια φωτογραφική μηχανή και με ένα ειδικό χημικό μίγμα, είναι δυνατή η φωτογράφιση ενός έξαφανισθέντος άριθμού πάνω σε μέταλλο. 'Η μέθοδος αυτή χρησιμοποιείται κυρίως σε περιπτώσεις κλοπής αυτοκινήτων ή άλλων μεταλλικών αντικειμένων, όπου συνήθως οι κλέφτες «λίσταρουν» τόν άριθμό της μηχανής, νομίζοντας ότι κανείς δεν είναι σε θέση πιά να τόν εξακριβώση. Τότε, στο σημείο όπου υπήρχε ο άριθμός, τίθεται ένα ειδικό χημικό μίγμα, πού έχει τη δυνατότητα να «σκάβει» τó μέταλλο. 'Επειδή όμως ο άριθμός αυτός γίνονται με συμπίεση τού μετάλλου σε ειδικές πρέσες, τά μόρια τού σιδήρου πού βρίσκονται στα σημεία πού υπήρχαν οι έξαφανισθέντες, με τη λίμα τού κλέφτη, άριθμοί, είναι περισσότερο πυκνά από τήν άλλη έπιφάνεια. 'Ετσι, όταν τεθή εκεί τó ειδικό μίγμα, δεν είναι δυνατόν να έπιφέρη τις ίδιες αλλοιώσεις σ' όλόκληρη την έπιφάνεια, λόγω της διαφορετικής πυκνότητας τού μετάλλου. Μ' αυτόν τόν τρόπο, ύστερα από λίγα λεπτά, σχηματίζεται ξανά ο άριθμός πού είχε εξαφανισθί, ο όποιος φωτογραφίζεται με ειδική μηχανή.

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΜΑΤΙ ΒΛΕΠΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

'Ο έπισκέπτης τού εργαστηρίου έγκληματολογικών έρευνών τού κ. Καψάσκης έχει την έντύπωση ότι δρίσκειται σε ένα χημείο. 'Αντίθεση άποτελεί τó φωτογραφικό τμήμα, πού δημιουργεί μια περίεργη άτμόσφαιρα και πού όμοιάζει με κινηματογραφικό στούντιο. Διάφορες φωτογραφικές μηχανές, κάθε είδους και τύπου, συνιστούνται ή μια δίπλα στην άλλη, ενώ κοντά τους υπάρχει ένα όλοκληρο πλήθος φωτιστικών πηγών: Προβολείς, φθορίζον φώς, υπέρυθρες άκτίνες, βολταϊκόν τόξον, ψυχρόν φώς κλπ. Κάθε μια από τις δεκάδες αυτές τών φωτογραφικών μηχανών, με σύμμαχό της την άνάλογη φωτιστική πηγή, είναι έτοιμη να προσδύση τόν έγκληματία, φωτογραφώντας και τó παραμικρότερο λάθος του και να τόν παραδώση στη Δικαιοσύνη.

'Ο τρομερότερος διώκτης τού έγκλήματος, λέγει ο κ. Καψάσκης, είναι τó ψυχρό γυάλινο μάτι της φωτογραφικής μηχανής. Δεν υπάρχει περιστατικό στην έγκληματολογική έρευνα, πού να μην μπόρη η φωτογραφία, με την ποικιλία τών μεθόδων της και τών έφαρμογών της, να τó φέρει εις φώς. Τό πρώτο στάδιο χρησιμοποίησής της είναι ο τóπος τού έγκλήματος, όπου ο φωτογραφικός φακός έχει την δυνατότητα να άποτυπώνη όλες τις λεπτομέρειες, πού δεν μπορεί να παρατηρήση ο άνθρωπινος όφθαλμός. Οι δεκάδες τών φωτογραφιών πού παίρνονται εκεί, συνθέτουν μια άρτιωτάτην εικόνα τού μέρους εκείνου, από την όποια δεν άπουσιάζει ούτε η πιο άσήμαντη λεπτομέρεια. Είναι δυνατόν, άρισμένες λεπτομέρειες από μια άυτομία να σήσουν από τη μνήμη ή να μη δό-

θηκε άρκετή προσοχή σ' αυτές. Μόλις όμως άπλωθούν οι φωτογραφίες πού τραβήξαμε, όλα ζωντανεύουν και ο έρευνητής έχει τη δυνατότητα να παρατηρήση και τις πιο μικρές λεπτομέρειες. Δεν είναι ελάχιστα οι περιπτώσεις, πού μια άσήμαντη λεπτομέρεια —ή ακριβής στάση π. χ. ενός τσιγάρου— ώδήγησε την άνάκριση στο σωστό δρόμο και στή σύλληψη τού δολοφόνου. Οι φωτογραφίες αυτές μπορούμε να πούμε πως είναι η τεχνική μνήμη τού άντακριτού.

Τό δεύτερο στάδιο χρησιμοποίησης της φωτογραφίας είναι κατά την διάρκεια τών εργαστηριακών έρευνών. 'Εκεί είναι ο όφθαλμός, πού, προικισμένος με εξαιρετική όξυδερκεια, βλέπει και άποκαλύπτει πράγματα πού διαφεύγουν τού γυμνού ανθρώπινου μάτι. Μια πλαστογραφία, ένα σπασμένο και ξαναγαμμένο κείμενο, μια ήμερομηνία, μια μισοκαμένη έπιστολή, ένα πλαστό νόμισμα, ένα άόρατο γράμμα με κάποια ειδική χημική ουσία ή ένα μουτζουρωμένο έγγραφο, πού δεν μπορούμε να τó δούμε, γίνονται άμέσως ορατά, χάρι στη φωτογραφία. 'Η φωτογραφική τέχνη, με τη βοήθεια άρισμένων φωτοστικών πηγών, ειδικά φίλτρα και φωτογραφικές πλάκες πού έχουν κατασκευασθί με ευαίσθητες χημικές ουσίες, κατορθώνει να συλλάβη τις άρατες για τó γυμνό όφθαλμό φωτεινές κυμάνσεις και μās έπιτρέπει να παρατηρήσουμε πράγματα πού θά ήταν άδύνατο να τά άντικρύσουμε χωρίς αυτή.

Μεγάλη, έπίσης, είναι η συμβολή της φωτογραφίας στόν τομέα τού καθορισμού τών ίχνών πού άφησαν οι κακοποιοί στόν τόπο τού έγκλήματος, είτε με τά υποδημάτια τους, είτε με τά άποτυπώματα μιας ρόδας αυτοκινήτου. Στις περιπτώσεις αυτές, με τη βοήθεια τού φωτογραφικού φακού, είμαστε σε θέση να καθορίσουμε τόσο τó είδος και τó μέγεθος τών υποδημάτων πού φορούσαν οι κακοποιοί, όσο και τη «μάρκα» της ρόδας τού αυτοκινήτου πού χρησιμοποιήσαν. Και τά δυο αυτά στοιχεία είναι πολύτιμα στην κατάδίωξη τών έγκληματιών.

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

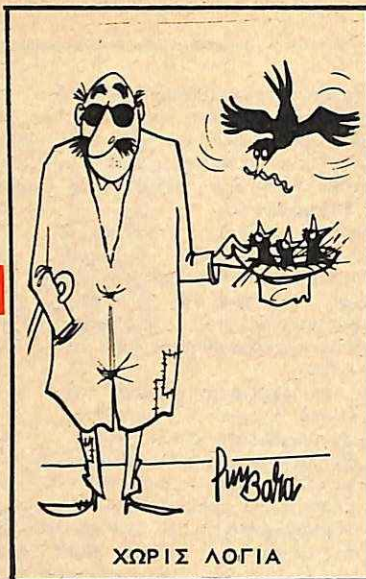
'Η έπιστήμη, καθημερινώς περιορίζει και τις ελάχιστες πλέον δυνατότητες διαφυγής τού έγκληματία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η παρακμή τού άποκαλούμενου βασιλέως τού έγκλήματος, τού δηλητηρίου. 'Ηδη, με την άνάπτυξη της τοξικολογίας, τή ίχνη τού δηλητηρίου εύρίσκονται άμέσως και ο δολοφόνος πού άποφασίζει να σκοτώση με δηλητήριο, δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να αφήνη την ταυτότητά του στόν τόπο τού έγκλήματος. 'Ετσι, τó δηλητήριο, τó άόρουδο αυτό μέσον δολοφονίας, πού γιγώρισε μέρες... θριάμβους στην άρχαία Ρώμη και έπί όλόκληρες έκατομιατηριδες μετά, κανείς πιά δεν τολμά να τó χρησιμοποίη.

—'Ο «έπιστημονικός δικής όφθαλμός», λέγει ο κ. Καψάσκης, καταδιώκει με σαφήνεια και σταθερότητα κάθε είδους έγκλημα και έχει ουσιαστικοποιήσει με τόν πιο σαφή τρόπο τó ρητό: «Τό έγκλημα δεν άμείνει».

ΔΗΜ. Ι. ΜΑΡΟΥΔΑΣ

Τά στοιχεία της έρεύνης και οι φωτογραφίες έλήφθησαν από τó ιδιωτικό εργαστήριο έγκληματολογικών έρευνών τού Ιατροδικαστού κ. Δ. ΚΑΨΑΣΚΗ.

Χιούμορ

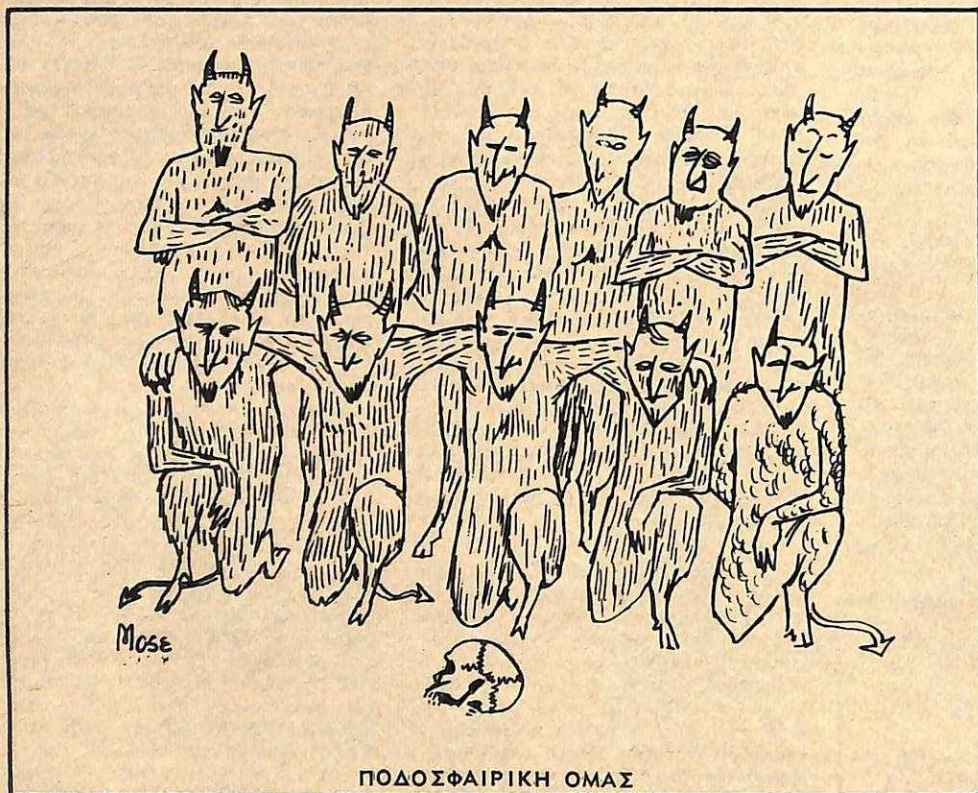
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

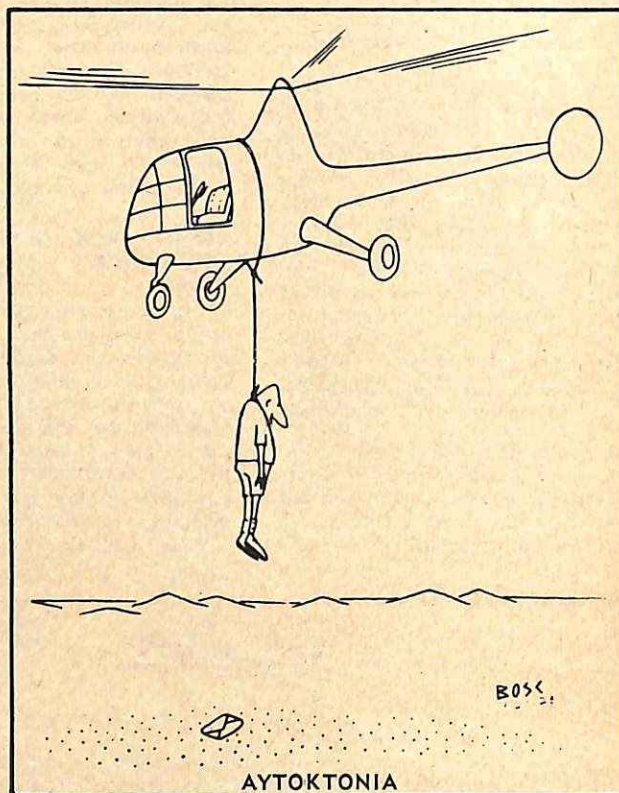
Λυπούμαι, αλλά η ώρα των επισκέψεων ετέλειωσε.

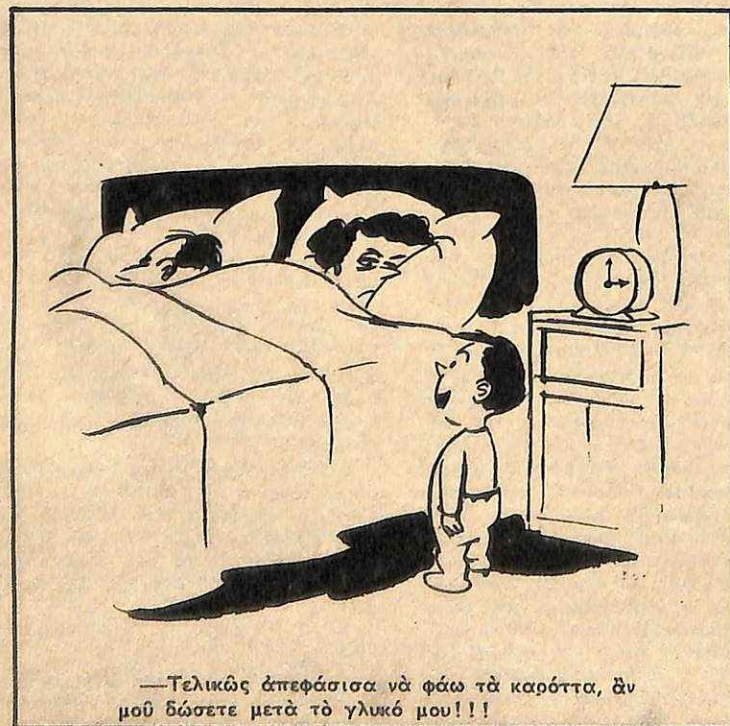
...ήταν πάντοτε τόσο τακτικός...

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

—Τελικώς απέφασα να φάω τα καρόττα, αν μου δώσετε μετά το γλυκό μου!!!

—“Α! Αύτη ή νέα βούρτσα δεν έχει σύγκριση με το πινέλο!!!

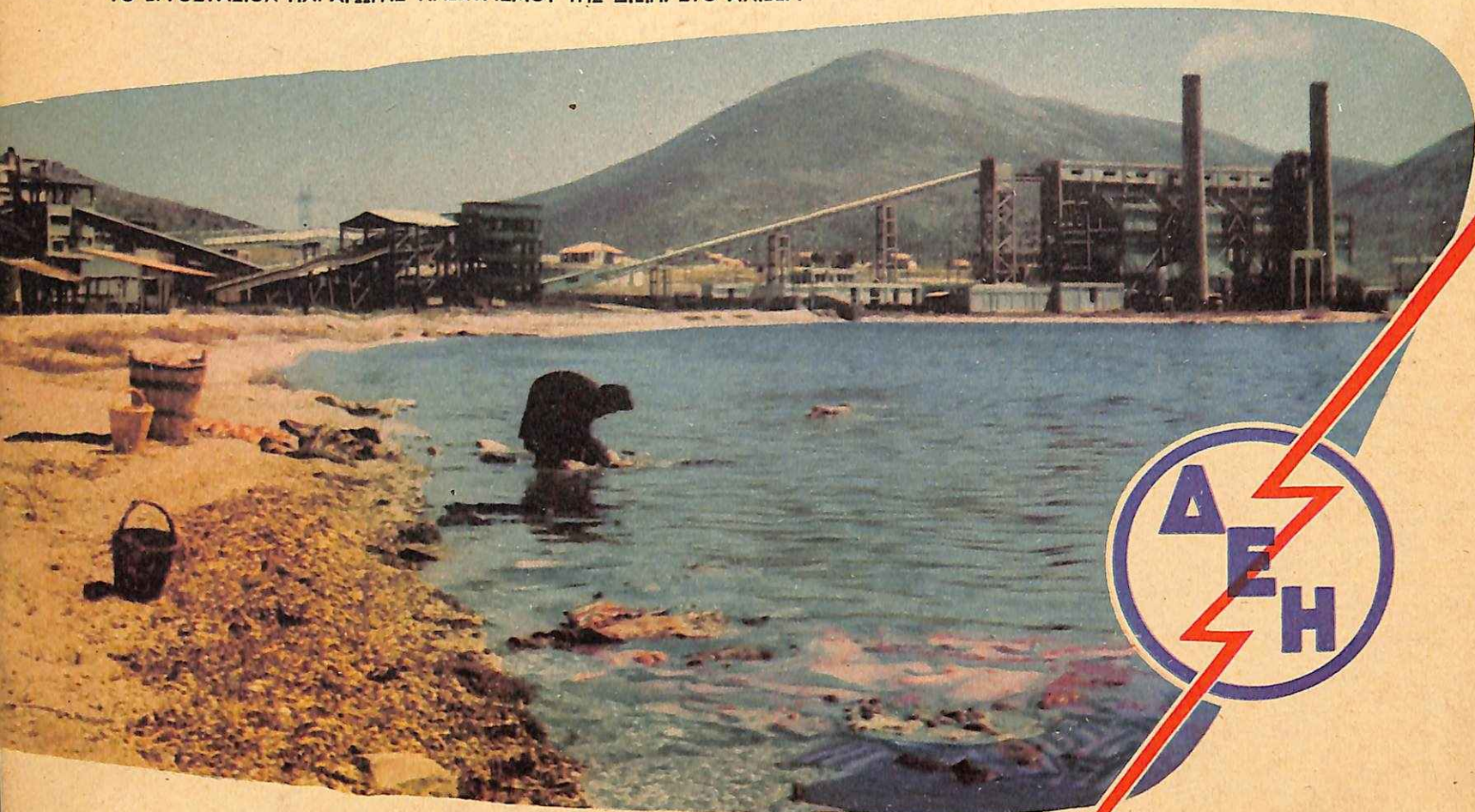
Από τα νέα
προϊόντα του
‘Νατουρχεινιου μας

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ

ΛΙΠΑΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Κατά τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια ἡ Ἑλλάς ἀπέκτησε ἓνα σύστημα παραγωγῆς-μεταφορᾶς-διανομῆς ἡλεκτρικῆς ἐνεργείας πού ἐνσωματώνει τὴν τελευταία λέξι τῆς Ἐπιστήμης καὶ Τεχνικῆς. Τὰ ὑδροηλεκτρικὰ ἔργα τῆς ΔΕΗ δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ διαφημιζόμενα ἀνάλογα ἔργα τῶν μεγαλυτέρων χωρῶν τοῦ κόσμου παρὰ μόνον κατὰ τὸ μέγεθος.

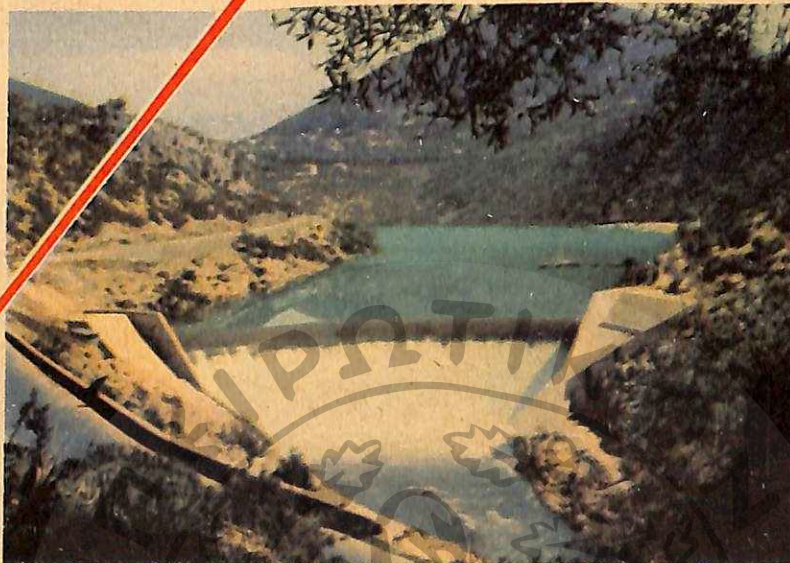
Τὸ Πρόγραμμα Ἐξηλεκτρισμοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐκτοπίζει τὸ λυχνάρι ἀπὸ τὰ χωριά μας καὶ διαδίδει παντοῦ τὴν διαύγεια τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός. Κάνει ὅμως κάτι περισσότερο: μὲ τὴν ἐξασφάλισι ἀφθόνου καὶ οἰκονομικοῦ ἡλεκτρισμοῦ, παραγομένου ἀπὸ ἐγχώριον λιγνίτην καὶ ἀπὸ ὑδατοπτώσεις, χωρὶς ἐξαγωγὴν συναλλάγματος, θεμελιώνει στερεὰ τὴν ἐκβιομηχάνισι τῆς χώρας καὶ τὸν συγχρονισμό τῆς γεωργικῆς καλλιέργειας.

Αὐξήσις τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς καὶ τῶν εὐκαιριῶν ἀπασχολήσεως τῶν ἀνθρώπων εἶναι οἱ μακροχρόνιοι σκοποὶ τοῦ προγράμματος τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἑλεκτρισμοῦ.

ΔΕΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΛΟΥΡΟΥ ΠΟΥ ΕΞΗΛΕΚΤΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΛΑΔΩΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ

